READER'S DIGEST
COLECȚIA DE ROMANE

TAMI HOAG
UCIDE CURIERUL

PATRICK TAYLOR
DOCTOR DE ȚARĂ ÎN IRLANDA

MARGARET MARON
UN COPIL ÎN IARNĂ

TERRI IRWIN
ÎMPREUNĂ CU STEVE

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

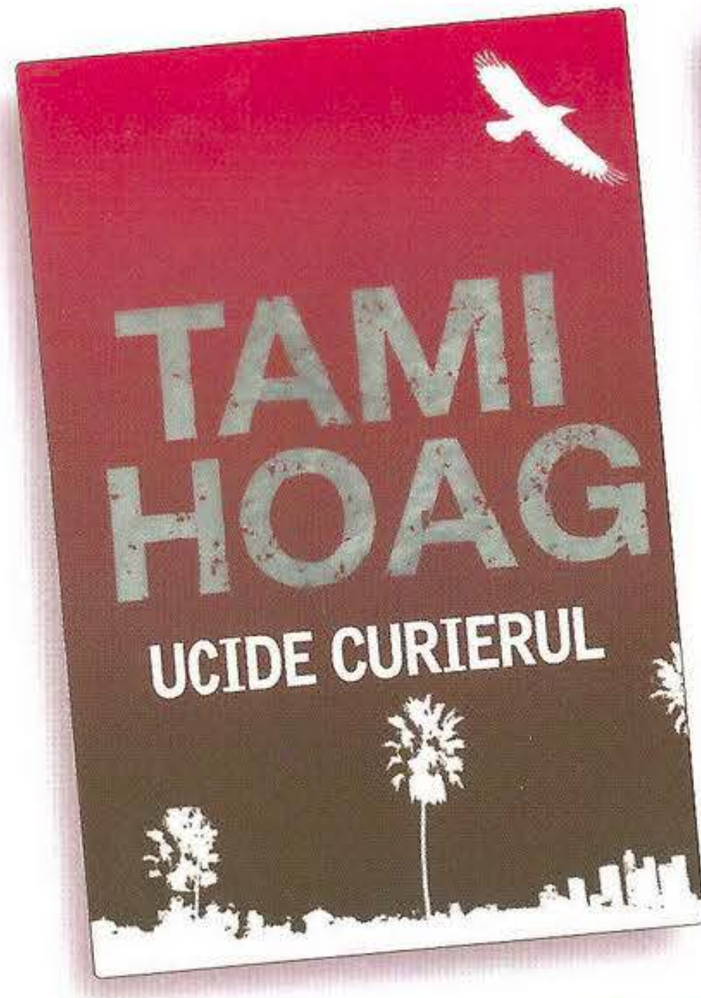

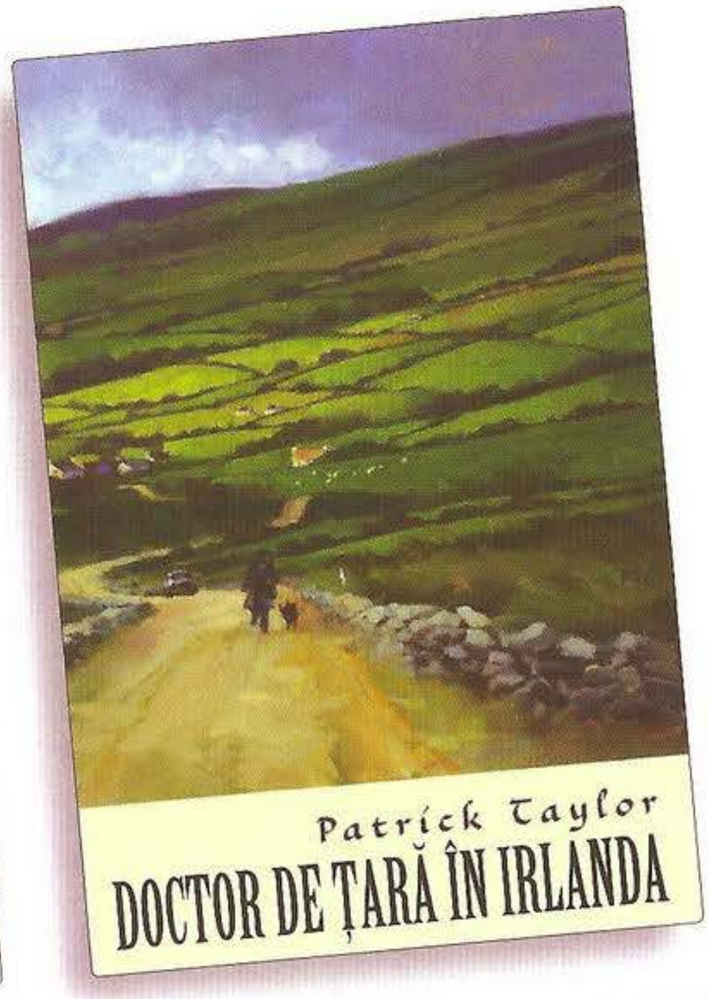

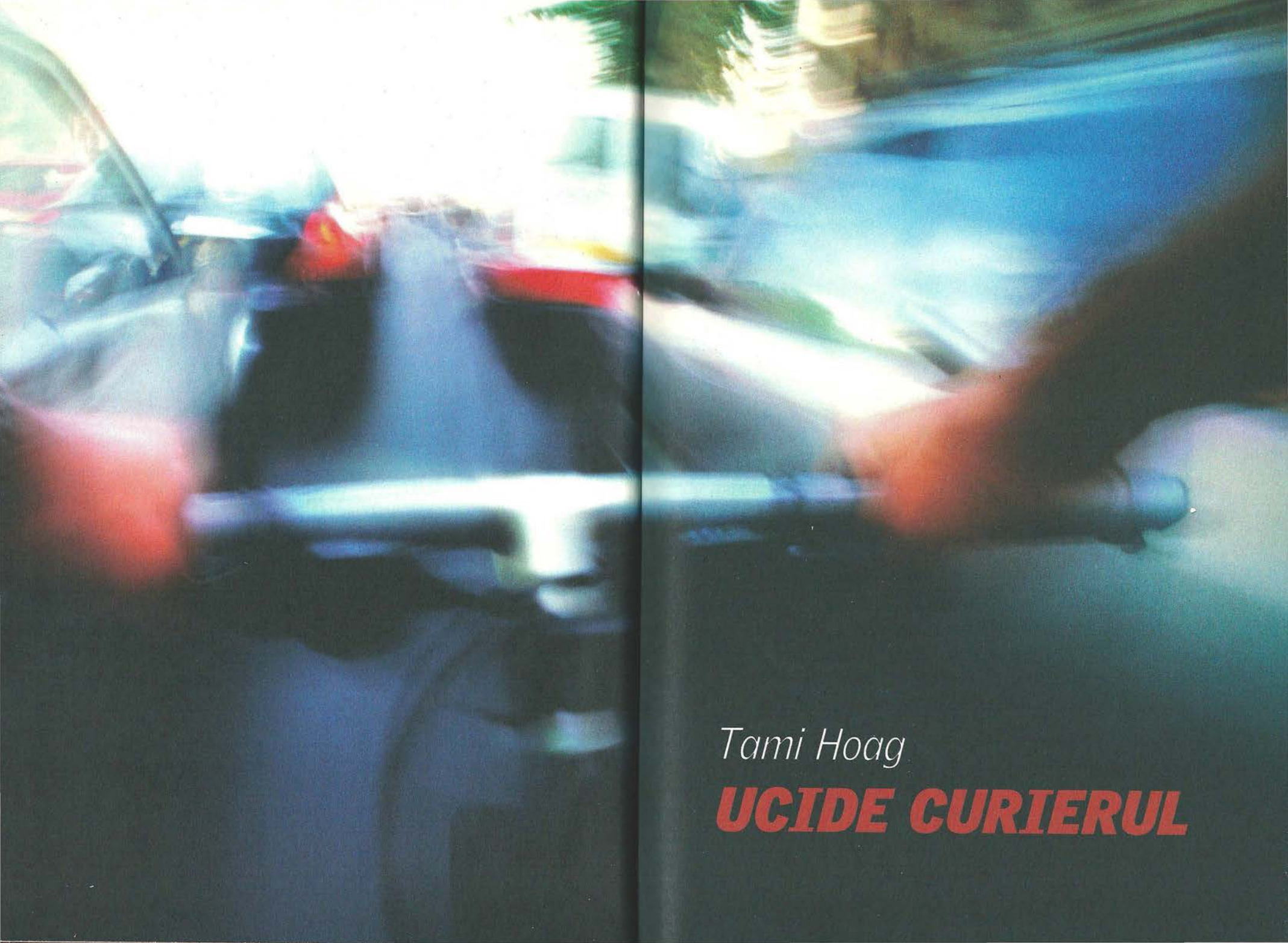

Tami Hoag

UCIDE CURIERUL

1

Traficul din Los Angeles. Oră de vârf.

Oră de vârf la patru după-amiaza. Fiecare locuitor al orașului se grăbea să ajungă acasă înainte ca cerurile să se deschidă ca o vezică ce plesnește și ploaia să se reverse în rafale. Întreaga zi, orașul fusese strivit de greutatea unui cer ca o nicovală. O amenințătoare lumină de asfințit stăpânea canioanele de beton ale zgârie-norilor din centrul orașului. Aerul era încărcat de așteptare.

Picioarele se mișcau ca niște pistoane. Degetele erau încleștate pe ghidon. Ochii fixați pe spațiul dintre un Jaguar și un camion FedEx. Mușchii luaseră foc. Pulpele erau tari ca piatra. Se simțea gustul epuizării. În spatele unor ochelari de scufundări, ochii usturau. Pe spate, o geantă cu planuri de construcție, în tuburi de carton.

Stația de emisie-recepție legată de coapsă lăsă să-i scape fragmente de zgomot de fond și vocea aspră a Etei Fitzgerald, dispecera bazei. Nu îi știa numele adevărat. O numeau Eta pentru că asta auzeau de la ea întreaga zi, în fiecare zi: ETA – Estimated Time of Arrival (ora aproximativă de sosire)? Șaisprezece, ETA? Baza către Jace. Unde ești, scumpule?

Avea trei minute ca să ajungă la biroul omului de afaceri, la etajul 17 al unei clădiri care se afla la câteva străzi distanță. Paznicul încuia ușile fix la ora șase și nu avea nici un fel de simpatie pentru cineva care stătea pe stradă, încercând să intre. Tipul i-ar fi întors spatele propriei sale mame, admițând că ar fi avut una, lucru de care Jace se cam îndoia. Arată de parcă a ieșit direct din pământ. O ciupercă umană.

Schimbă greutatea pe partea dreaptă. Ocoli Jaguarul.

În timp ce pedala frenetic pentru a pune câțiva centimetri distanță între roata lui din spate și bara de protecție a Jaguarului, îl izbi claxonul acestuia. În fața lui, semaforul se făcuse galben, dar camionul de la FedEx intră în intersecție. Apropi-

indu-se prin dreapta camionului, Jace întinse mâna și se agăță de caroserie, lăsând camionul să-l treacă de intersecție și încă o stradă mai încolo.

Era maestru la agățatul în unghiul mort. Dacă cel de la volan îl vedea și dorea să-l alunge de-acolo, putea ajunge rapid ca o muscă strivită pe un parbriz. Dar șoferii de la FedEx erau de obicei de treabă. Amabilitate profesională. Ca de la un curier la altul.

Se vedea deja clădirea. Jace se uită peste umăr, se desprinse de camion și viră din nou spre dreapta, tăind încă o bandă. Dădu să urce pe trotuar prin spatele unui Cadillac oprit în zona roșie. Portiera din dreapta se deschise și bicicleta zbură prin aer.

Înainte ca bicicleta să aterizeze, Jace viră roata din față complet spre dreapta și-și răsuci șoldurile spre stânga. Bătrâna care dăduse să coboare din mașină țipă și căzu înapoi pe scaun. Cauciucul din față al bicicletei luă contact cu asfaltul. Jace își păstră poziția cu tenacitatea unei căpușe în blana unui câine.

Ochii îi erau pironiți asupra țintei. Îl vedea pe nemernicul de la pază îndreptându-se către ușile de la intrare, cu cheile în mână.

Panică. Nu de teama unei răniri, ci de teamă să nu i se încuie ușa în nas. Ar fi fost jale dacă nu ajungea pachetul.

Lăsă bicicleta să cadă, se repezi spre ușă, se împiedică. Din geantă îi săriră tuburile de carton cu planuri. Se ridică împleticit în picioare, încercând să adune tuburile, în timp ce inerția îl purta înainte. Nemernicul de la pază îl privi prin geam, răsuci cheia în broască și se îndepărtă.

– Hei! strigă Jace. Hei, dă-o-ncolo de treabă!

Paznicul se prefăcu că nu-l aude.

– Jigodie ce ești! strigă Jace.

Ar fi vrut să tragă un șut în ușă, dar cu norocul lui, geamul s-ar fi făcut țăndări și ar fi ajuns la pușcărie. Nu că nu i-ar fi picat bine puțină odihnă și trei mese pe zi. În viața lui Jace Damon, odihna nu prea era o opțiune.

Balansând tuburile de carton într-o mână, Jace ridică bicicleta și urcă din nou în șa. Intrarea în parcarea subterană a clădirii era pe o stradă laterală. Poarta era probabil închisă, dar se putea strecura imediat ce ieșea vreo mașină.

Se postă la dreapta intrării în garaj, suficient de departe pentru a nu fi observat de cineva care urca rampa. Cu multă vreme în urmă învățase să treacă nevăzut, să fie invizibil, să se furișeze și să fie plin de inventivitate. Talente de supraviețuitor, în cazul unui copil al străzii.

Stația de emisie-recepție chițăi: „Șaisprezece? Ești acolo? Baza către Jace. Baza către Jace. Hei, Călărețule Singuratic, unde ești? «Boss» mă freacă la icre."

„Boss" era termenul pe care Eta îl folosea când vorbea despre client. Omul de afaceri era la telefon, ţipând la ea.

– Sunt în lift, răspunse Jace.

Un Chrysler verde scoase botul din garaj. Jace se repezi cu bicicleta în jos, pe rampă, direct spre lifturi. Sări într-o parte când uşile ascensorului se deschiseră şi din el coborâră tot felul de bărbaţi bine îmbrăcaţi.

Oamenii în costume, din birouri, se uitau cu suspiciune la curierii pe biciclete. Aceştia erau rebelii, războinicii şoselelor, cetăţeni de la marginea societăţii, îmbrăcaţi cu haine ciudate, care invadau lumea respectabilă a afacerilor. Cei mai mulţi dintre curierii pe care-i cunoştea Jace aveau nenumărate tatuaje şi piercing-uri mai multe decât găurile unei strecurătoare. Ei înşişi erau nişte reclame ambulante la „viaţa pe muchie de cuţit".

Jace nu corespundea acestei definiţii. Purta ce găsea mai ieftin sau chiar gratis la Goodwill – un şort lălâu şi o bluză de trening cu mânecile tăiate, îmbrăcate peste colanţi de ciclist şi un tricou cu mânecă lungă. Părul îi ieşea în ţepi ascuţiţi prin găurile din cască. Iar ochelarii de scufundări îl făceau să arate ca un extraterestru.

Îşi scoase ochelarii, băgă bicicleta în lift şi apăsă pe 17. Livrase 23 de pachete în ziua aceea şi simţea jegul oraşului lipit de piele.

Când avea să ajungă în fine acasă pentru a face un duş, ziua urma să se scurgă de pe el ca o alunecare de teren, iar el redevenea un puşti alb, cu părul blond. Avea să petreacă o oră sau două cu fratele lui, Tyler, apoi să se apuce de învăţat până adormea cu nasul în carte. Mult prea curând urma să fie din nou ora cinci şi jumătate dimineaţa, şi avea să-şi înceapă o nouă zi umplând cu gheaţă răcitoarele pentru peşte din pescăria din Chinatown deasupra căreia locuia.

Am o viaţă de rahat.

Nu-şi dădea voie să se gândească la asta decât rareori. Ce rost ar fi avut? Nu intenţiona să rămână acolo unde se afla acum. Avea un viitor. Tyler avea un viitor – Jace se asigurase de asta. Iar viitorul lor avea să fie de o mie de ori mai bun decât ce le oferise viaţa până acum. Era doar o chestiune de timp, de concentrare şi de voinţă.

Uşile ascensorului se deschiseră. Biroul omului de afaceri era pe hol, la stânga, numărul 1701. „Boss" stătea în picioare lângă birou, răcnind în telefon. Când Jace intră cu tuburile în mână, se opri brusc şi trânti receptorul.

– Păi era şi timpul! strigă Boss.

– Îmi cer scuze, zise Jace, întinzându-i o fişă.

Boss i-o smulse din mână, mâzgăli o semnătură şi i-o întinse înapoi. Fără mulţumiri, fără bacşiş, fără nimic.

Înapoi în stradă, Jace o apelă pe Eta prin stația radio ca să confirme livrarea.

– Jace către Bază. Am făcut livrarea la Marele Boss, marea belea.

– S-a marcat, îngeraș. Ai șanse să ajungi în rai.

– Nu cred în rai.

– Scumpule, tre' să crezi într-o lume mai bună ca asta.

– Sigur că da. Se numește Malibu. O să-mi iau o casă acolo când o să fiu bogat.

– Și eu o să vin să fiu întreținuta ta.

Eta cântărea peste 90 de kilograme, avea unghii lungi de 7 centimetri și un păr de Meduză, împletit în sute de codițe.

– O să fie nevoie să stai la coadă, după Claire Danes și Liv Tyler.

– Scumpule, eu pap fetițe albe și slăbănoage la masa de prânz și mă scobesc în dinți cu oasele lor.

– Eta, mă sperii.

– Asta e bine. Altfel cum să-ți spun că mai ai o livrare de făcut?

Geamătul ieși din adâncul sufletului său.

– Nu se poate.

– N-a mai rămas nimeni. Tu ești singurul, Călărețule Singuratic.

Îi dădu adresa și pentru preluare și pentru livrare și-i spuse că din bacșișul pe care-l primește îi dă voie să-i cumpere un inel cu diamant.

Jace rămase pe bicicletă, sub becul de veghe de la intrarea în garaj și se uită la biletul pe care scrisese numele și adresele și se gândi la singurul indiciu cu oarecare valoare pe care i-l dăduse vreodată cineva: că e mai bine să ai noroc decât să fii bun.

Când împături notița, începu și ploaia.

În timp ce Lenny Lowell pregătea pachetul pentru curier, televizorul din celălalt capăt al încăperii era pornit. Biroul lui era o oază de lumină chihlimbarie într-un șir de clădiri întunecate – un centru de yoga, un salon de manichiură frecventat de prostituate, o ghicitoare. Ceva mai departe pe stradă mai era deschis un birou de cauțiune, iar mai încolo era o stație de benzină ce ilumina în noapte.

La televizor, o brunetă sexy vorbea despre cea mai recentă crimă a secolului. Continua selecționarea juriului pentru procesul actorului Rob Cole, acuzat de uciderea brutală a soției sale, Tricia.

Lenny privea cu un singur ochi și asculta cu o singură ureche. Numai orgoliul îi era implicat total. Cole îl angajase pe Martin Gorman, un avocat a cărui listă de clienți arăta ca un fel de anuar al celor mai celebri ratați de la Hollywood. Lis-

ta clienților lui Lenny arăta ca un calendar al nemernicilor celebri pentru Poliția din Los Angeles.

Asta nu însemna că Lenny nu s-a descurcat bine. Lumea era plină de recidiviști prea plini de bani pentru un avocat din oficiu și prea proști ca să nu fie prinși. Lenny avea un cabinet de avocatură în plin avânt. Cât despre activitățile extraprofesionale din ultima vreme, acestea îi aduseseră un Cadillac nou-nouț. Cu toate acestea, întotdeauna își dorise locul din lumina reflectoarelor, ocupat de avocați ca Martin Gorman. Numai că niciodată nu aflase cum se ajunge acolo fără talent și fără relații sociale.

O fotografie a Triciei Crowne-Cole umplu ecranul televizorului. Nu era deosebit de atrăgătoare; era cam buhăită la față, cu păr șaten prea lung pentru o femeie de vârsta ei. (Trebuia să fi avut cincizeci și ceva, considerabil mai bătrână decât cei patruzeci și ceva, cât avea Cole.) Purta ochelari care o făceau să arate ca o bibliotecară fată-bătrână. Ți-ai fi închipuit că fiica unui multimiliardar ar fi folosit ceva din banii ăia ca să se aranjeze un pic.

Era greu de imaginat de ce ar fi vrut cineva s-o omoare. Își devotase viața fundației caritabile a tatălui ei. Nu exista boală pe care Norman Crowne să nu dorească s-o vindece, nici cauză socială pe care să n-o îmbrățișeze sau artă pe care să n-o sprijine – prin intermediul Triciei.

Era imposibil de imaginat cum de a putut cineva s-o ucidă cu atâta brutalitate, strangulând-o și apoi sfărâmându-i fața cu o sculptură. Dar Lenny știa foarte bine de ce sunt capabili oamenii.

Prin oraș se zvonea că Tricia, sătulă de infidelitățile soțului ei și de nesfârșitul teatru, se pregătea să-l debarce pe Rob Cole din trenul de plăcere. Cole își distrusese cariera de actor din cauza mofluzelii, a prostiei și a unui rezervor foarte mic de talent. Tocase toți banii proprii și o bună parte din ai nevestei. Mare parte din aceștia îi trăsese pe nas.

Clientul ideal pentru Leonard Lowell, se lamenta Lenny. Dar Rob Cole era problema lui Martin Gorman. Lenny avea alte treburi.

Sună soneria, anunțând sosirea curierului.

Jace îl văzu pe Lenny ieșind din birou și îndreptându-se către zona întunecată pe care în timpul zilei o ocupa secretara. Jace fusese de multe ori la biroul lui Lowell. Numeroase curse ale curierilor erau de la sau către avocați, spre marea neplăcere a primilor. Avocații erau celebri pentru cât de zgârciți și greu de mulțumit erau.

Jace ținea secret faptul că intenționa ca într-o zi să intre în rândul celor detes-

taţi. Crescând aşa cum crescuse, văzuse cum legea poate lucra împotriva multora – mai ales a copiilor. Intenţiona să o întoarcă în favoarea sa – să-şi schimbe viaţa şi, poate, şi pe a altora. Dar nu făcea decât două cursuri pe semestru, la colegiu, astfel încât cei mai mulţi dintre colegii lui curieri aveau să fie morţi şi îngropaţi până intra el în barou.

Lowell deschise uşa, cu un zâmbet nenatural de alb despicându-i figura cabalină. Peste mirosul de colonie, Jace îl simţi pe cel de whisky.

– Bună, Lenny, spuse Jace intrând. A început să plouă.

Lowell flutură o mână mare şi osoasă către el.

– Nooo, în sudul Californiei nu plouă niciodată. Decât dacă eşti un amărât ca Rob Cole. Atunci e furtună pe capul tău.

Jace aruncă o privire în jur. Alături de un trofeu de bowling, pe birou erau două fotografii înrămate – una a unui cal campion şi cealaltă a unei femei frumoase, cu păr lung şi negru: fiica lui Lenny, Abby. Studentă la Drept, îi spusese Lenny.

– Gorman o să-l scoată basma curată, zise Jace, ridicând trofeul de bowling ca să citească inscripţia: LOCUL II LA ECHIPE, CUPA HOLLYWOOD, 1974. Îi era greu să şi-l imagineze pe Lenny într-una din cămăşile de bowling din anii '50, cu părul dat cu gel. Gorman e bun.

– E mai bine să fii norocos decât bun, băiete, replică Lowell. Martin pariază împotriva băncii într-un joc măsluit. Banii vorbesc. Ţine minte asta.

– Aş ţine minte, dacă aş avea vreun ban.

Jace puse trofeul la loc.

– Poftim, spuse Lowell, întinzându-i o hârtie de 20. Pentru deranj, puştiule. Nu lăsa hârtia asta să spună totul într-un singur loc.

Jace avu impulsul să ridice bancnota la lumina becului. Lowell pufni:

– Sunt bani buni. Ridică paharul într-un toast către el însuşi: Pentru viaţă lungă. A mea. Vrei un gât, puştiule?

– Nu, mulţumesc. Nu beau.

– Şofer?

– Cam aşa ceva.

Mai degrabă „adult responsabil", de când se ştia – dar nu-i spuse asta lui Leonard Lowell. Nu spunea nimănui nimic despre viaţa sa.

– Mulţumesc, Lenny.

– Ştiu, puştiule. Spune-i mamei tale că a crescut un copil bun.

– O să-i spun.

Nu avea să-i spună. Mama lui era moartă de şase ani. Se cam crescuse de unul singur, şi-l mai crescuse şi pe Tyler.

Lowell îi întinse un plic de dimensiuni medii.

– Ai adresa?

Jace o repetă din memorie.

– Ai grijă să nu se ude, spuse Lowell.

– O să am grijă ca de viața mea.

Celebrele ultime cuvinte, își spuse Jace mai târziu, când avea să se gândească la această noapte. Dar nu se gândi la nimic când strecură plicul sub tricou, prinzându-l sub elasticul șortului.

Se urcă pe bicicletă și începu să pedaleze. O ultimă livrare.

Avea să lase hârțogăria pe a doua zi de dimineață. Urma să se ducă acasă, să se bage sub un duș fierbinte. Își imagină supa fierbinte a doamnei Chen și cearceafurile curate de pe canapea, și se strădui să ignore ploaia care-i biciuia fața.

Cu mintea în altă parte, pedala pe pilot automat. După benzinărie, ia-o la dreapta. Două străzi mai încolo, coteşte la stânga. Străzile erau goale și întunecate. Nu exista nici un motiv pentru care cineva să stea pe afară, pe străzi, în partea aceea a orașului, după lăsarea întunericului. Poate că i s-ar fi părut o destinație ciudată pentru un pachet de la un avocat, dar avocatul era Lenny, iar clienții lui Lenny erau criminali de joasă speță.

Când dădu de puțină lumină, verifică numerele din adresă. Ar fi trebuit să fie imediat pe dreapta, după intersecție. Numai că imediat pe dreapta era un teren viran.

Jace trecu pe lângă el, verifică numărul următoarei clădiri, care era în întuneric, cu excepția luminii de veghe de deasupra intrării.

Teama îl zgârie pe ceafă ca o gheară. Întoarse și trecu din nou pe lângă locul viran.

Luminile unor faruri clipiră, orbindu-l pentru o clipă.

Ce fel de livrare era asta? Droguri? O plată? Indiferent ce era, Jace nu avea de gând s-o facă. Era scos din fire. Scos din fire și speriat. Trimis pe un teren viran, în miez de noapte. Să-l ia dracu' pe Lenny Lowell. Jace se ridică pe pedale și dădu să plece.

Mașina ambală motorul și porni drept spre el.

O fracțiune de secundă, Jace nu se putu mișca. Apoi porni, cu picioarele mișcându-se ca pistoanele, cu cauciucurile bicicletei alunecând pe strada udă. Dacă mergea în linie dreaptă, mașina avea să-l prindă precum pisica pe șoarece. Vină brusc la stânga. Roata din spate îi derapă. Lăsă un picior pe asfalt ca să se echilibreze și redresă bicicleta sub el. Acum se îndrepta direct spre mașină.

Cu inima în gât, făcu dreapta, sări bordura către terenul viran, trecând pe lângă mașină – mare, întunecată, domestică. Auzi scrâșnetul metalului pe pavaj când mașina sări de pe bordură, făcând apoi o întoarcere largă, nesigură, în derapaj.

Jace se repezi spre alee cât putu de tare, rugându-se să nu fie o fundătură. În inima orașului era ca un șobolan care știa fiecare crăpătură din zid, fiecare ieșire, scurtătură sau ascunziș. Aici era vulnerabil, un iepure prins în câmp deschis. Pradă.

Mașina venea după el. Atacatorul.

Dacă reușea să ajungă la capătul aleii înainte ca mașina să intre pe alee și să-l ia în lumina farurilor, avea cincizeci la sută șanse să scape de urmărire. Dar era deja prea târziu. Faza lungă a farurilor îl lovi în spinare.

Norocul său era mai scurt decât aleea. Nu reușea nici să scape de mașină, nici să meargă mai repede ca ea. La stânga sa, clădiri una lângă alta. La dreapta, un gard de plasă, garnisit la vârf cu sârmă ghimpată.

Jace întinse o mână la spate și smulse din geantă lanțul cu care își asigura bicicleta. Bara mașinii îi atinse cauciucul din spate. Aproape că se prăbuși pe capota mașinii. Apropiindu-se de gard cât putu, Jace apăsă frâna, lipindu-se de bara Atacatorului.

Cu mâna stângă, izbi cu lanțul în parbrizul mașinii. Pe întregul geam se lățiun păianjen de crăpături. Mașina îl izbi în gard. Jace se apucă de plasa gardului cu ambele mâini, ținându-se din toate puterile, în timp ce bicicleta îi era smulsă de sub el. Vârful piciorului drept îi rămase prins în brida pedalei, și trupul i se smuci sălbatic când mașina împinse bicicleta înainte.

Plasa îi tăie degetele, în timp ce bicicleta îl târa după ea. Era ca și când brațele i se smulgeau din încheieturi, ca și când laba piciorului îi era ruptă din gleznă; apoi, deodată, fu liber și căzu.

Aterizăpe spate, se rostogoli și se ridică în genunchi, cu ochii pe mașină, în timp ce bicicleta nimeri sub roata din spate și „sucombă" de-o moarte cumplită.

Singurul lui mijloc de transport. Unealta muncii sale. Dușă era.

Durerea îi străbătu ca o arsură glezna răsucită, când Jace se ridică în picioare și o luă la fugă spre clădiri, înainte ca mașina să se oprească cu totul. Era tânăr, era rapid și era puternic motivat. Își pironi privirea pe un zid scund care bloca spațiul dintre două clădiri. Avea să sară peste el și să dispară. Cu glezna șchioapă sau nu, putea alerga mai repede decât mașina.

Dar nu putea alerga mai repede decât un glonț.

Primul glonț lovi tomberonul la un lat de palmă în stânga lui Jace.

Al doilea glonț trecu prin dreapta lui și lovi alt tomberon.

Jace se lansă către zid, dar fu smucit pe neașteptate înapoi când urmăritorul lui îl apucă de geanta de curier pe care o purta în spate.

Căzu peste individ și se prăbușiră amândoi pe spate, cu picioarele încâlcite. Trupul Atacatorului îi amortiză căderea. Jace se chinui să se ridice, să se descâlcească. Atacatorul ținea strâns de geantă.

Jace lovi cu cotul în spate, nimerind o parte a feței individului. Se auzi o trosnitură de os. Jace se desfăcu din bareta genții și goni din nou către zid.

Atacatorul îl apucă pe Jace de partea din spate a pelerinei de ploaie. Poncho-ul ieftin se rupse ca o cârpă udă. *Peste zid! Peste zid!*

Ajunse la zid în fugă, se cățără pe el și sări, ateriză și se rostogoli în noroi și gunoi. Se ridică, fugi spre capătul aleii, gonind pe lângă clădiri întunecate, sărind peste tufișuri. Gâfâind, ametit, făcu stânga spre coridorul îngust dintre două clădiri. Se opri și se prăbuși lângă peretele de beton, simțind că îi vine să vomite.

Cineva încearcă să mă omoare. Tremura violent și, brusc, își dădu seama că era înghețat. Glezna îi zvâcnea de durere. Se ghemui pe vine.

Stația radio era încă legată de pulpă. Putea încerca să sune la bază, dar Eta era de mult plecată, era deja acasă la copiii ei. Dacă ar fi avut un telefon mobil, ar fi putut suna la poliție. Dar nu-și permitea un telefon mobil, și oricum nu avea încredere în poliție. Nu avea încredere cu adevărat decât în el însuși. Niciodată nu avusese.

Jace încercă să depisteze sunetele unui posibil urmăritor. Se gândi ce să facă. Cel mai bine era să rămână unde se afla, ascuns vederii și cu o șansă de scăpare. Numai să nu fi fost doi, câte unul la fiecare capăt al tunelului. Se gândi la Tyler, care probabil că se întreba unde e.

Nu se punea problema că puștiul ar fi stat undeva, singur, așteptând. Tyler nu era niciodată singur. Un copil alb, genial, care locuia în Chinatown și vorbea fluent chineza, dialectul mandarin, ieșea în evidență. Oamenii îl plăceau și erau în același timp uluiți de el. Familia Chen îl trata ca pe un fel de copil de aur, trimis la ei pentru a le aduce noroc.

Cu toate acestea, frații Damon nu se aveau decât unul pe celălalt. Iar legătura cu Tyler era cel mai puternic lucru pe care Jace îl cunoscuse vreodată. Era motivația pentru tot ceea ce făcea.

Trebuie să ies de aici.

Zgomote de pași lovind asfaltul. Jace nu-și putea da seama din ce parte veneau. De pe alee? De pe stradă? Se făcu cât putu de mic.

La capătul clădirii se opri o siluetă întunecată și rămase acolo, cu brațele ușor îndepărtate de trup. Se întoarse întâi într-o parte, apoi în cealaltă. În ce dracu' îl băgase Lenny?

Silueta întunecată se întoarse și porni înapoi de unde venise. Jace aşteptă o vreme, până decise că Atacatorul nu se mai întoarce. Apoi se prelinse pe lângă zid și privi cu grijă în afară. Ceva mai încolo, pe alee, văzu niște lumini de poziție ale unei mașini, sclipind ca doi ochi de fiară. Bicicleta lui zăcea boțită la pământ, în spatele mașinii. Jace spera să nu se fi îndoit cadrul. Putea repara o mulțime de stricăciuni, dar dacă era îndoit cadrul, asta era altceva.

Jace moștenise bicicleta, dacă se poate spune așa. Fostul ei proprietar, un tip care-și spunea King, pierduse controlul în timp ce se strecura prin trafic și sfârșise sub roțile unui camion de gunoi. Bicicleta supraviețuise. King nu. Tagma curierilor era superstițioasă. Nimeni nu dorea bicicleta unui tip care murise la datorie. Jace nu credea în superstiții. Își numise bicicleta „Bestia".

Motorul mașinii ambală și farurile dispărură în noapte. Atacatorul se ducea acasă, după o zi grea de muncă la ucis oameni, își spuse Jace. Îl trecură fiorii.

Se duse spre locul unde zăcea bicicleta, cu roata din spate distrusă fără posibilitate de reparație. Dar cadrul era intact. Avusese noroc. De două ori noroc, dacă socotea și faptul că era încă în viață. Se uită în jur după geantă, dar dispăruse. Fusese luată ca trofeu de Atacator. Ori poate că acesta crezuse că și-a îndeplinit misiunea. Cineva voia ceea ce se afla în pachetul lui Lowell, ținut la adăpost sub tricoul lui Jace.

Orice ar fi fost, Jace avea de gând să afle. Lenny avea multe explicații de dat. Jace ridică bicicleta și porni la pas.

2

– Nu călca pe creieri, o avertiză Kev Parker.

Kev Parker, 43 de ani, detectiv de gradul doi, fusese mutat disciplinar la una dintre diviziile mai puțin importante, pentru a-și încheia cariera în dizgrație și uitare.

Renee Ruiz, cea mai recentă elevă a sa, privi în jos spre propriii pantofi, foarte eleganți, din antilopă bej și imitație de leopard. Tocul cui era deja înfipt într-un cocoloș de materie cerebrală, care se împrăștiase din cadavru.

– Doamne, Parker! chițăi ea. De ce nu mi-ai spus?

– Tocmai ți-am spus.

– Aș fi putut să-mi distrug pantofii!

– Nu, zău? Ei, să știi că pantofii tăi sunt ultima mea grijă. Și pentru că erai ascunsă după ușă când s-a împărțit bunul-simț, o să-ți mai spun o dată: nu purta tocuri cui la serviciu. Se presupune că ești detectiv, nu damă de companie.

Ruiz își mijì ochii și scuipă câteva cuvinte în spaniolă. Parker rămase netulburat:

– De la mama ta ai învățat asta? o întrebă, concentrându-și atenția asupra cadavrului de pe podeaua biroului.

„Eleva" Ruiz făcu un pas mare, îndepărtându-se de mizeria de pe jos, în încercarea de a i se băga sub nas lui Parker.

– Tre' să mă tratezi cu respect, Parker.

– O să te tratez, spuse el, fără să-i arunce măcar o privire.

Cadavrul se bucura de atenția lui totală. Traumă severă la cap. Indiferent cine-l omorâse pe tip, o făcuse cu plăcere.

– Când o să meriți, adăugă el.

De patru ani, Parker se ocupa de inițierea noilor detectivi. Nu avea nimic cu femeile. Nu avea nimic cu latinoamericanii. Avea o problemă cu atitudinea greșită. Parker lucra cu Ruiz de o săptămână și deja simțea că îi vine s-o strângă de gât.

– Ești atentă aici? spuse, enervat. În caz că nu te-ai prins, suntem la scena unei crime.

Ruiz se strâmbă. Era senzațională, cu un trup care ar fi transformat orice bărbat normal într-un nătărău cu bale la gură.

– Unde ți-e carnetul de notițe? întrebă Parker. Trebuie să notezi totul. La ce oră s-a primit apelul, cine ce ți-a spus, la ce oră ai ajuns la locul faptei, poziția cadavrului. Fiecare lucrușor nenorocit de care dai cu ochii. Dacă lași ceva nenotat, îți garantez că vreun jegos de avocat al apărării o să te cheme în boxa martorilor și o să te întrebe exact despre acel amănunt aparent nesemnificativ, motiv care-i va da prilejul să deșire cazul în fața procurorului ca pe un pulover ieftin.

Ruiz îi replică obraznic:

– Tu ești șeful. E cazul tău. De ce nu faci tu munca de teren, Parker?

– Așa o să fac, spuse Parker. Pentru că n-am nici un pic de încredere că tu ai face-o ca lumea. Dar o s-o faci și tu, așa că data viitoare când apare o victimă și conduci tu investigația, cel puțin o să dai impresia că știi ce dracu' faci.

Se uită de jur împrejurul camerei înțesate de tehnicieni care ridicau probe. Unul dintre polițiștii în uniformă care preluase apelul inițial era postat lângă ușa de la intrare. Celălalt, mai în vârstă, solid și cu un început de chelie, era în celălalt capăt al încăperii. Jimmy Chewalski. Jimmy era un tip de treabă. Toată lumea îi spunea Jimmy Chew.

Parker se îndreptă către Chewalski.

– Jimmy, unde e anchetatorul de la biroul medicului legist? întrebă.

Nimeni nu putea să se uite nici măcar în buzunarele cadavrului până când anchetatorul respectiv nu-și încheia treaba.

– S-ar putea să mai întârzie o vreme, spuse Jimmy Chewalski. Se ocupă de o sinucidere.

– Nicholson?

– Mda.

Parker se uită din nou la cadavru.

– Deci care-i povestea aici?

Chew își dădu ochii peste cap.

– Păi, Kev, aici, pe podea, avem un mort, membru al baroului, un deloc regretat mâncător de rahat.

– Hai, Jimmy, doar pentru că cineva e lipsit de suflet și de morală nu înseamnă că merită să fie ucis, spuse Parker.

– Mă scuzați, vă rog. Cine conduce investigația aici?

Parker se întoarse și văzu o brunetă de vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăca-

tă într-un pardesiu elegant, la nici un metru distanță, aproape de holul care ducea spre ușa din spate.

– Eu. Detectiv Parker. Cine sunteți dumneavoastră?

Fără să zâmbească, se uită drept la el cu ochii negri și netulburați, apoi îl privi pe ofițerul Chewalski.

– Abby Lowell. Mâncătorul de rahat, membru al baroului, mort pe podea, este tatăl meu. Leonard Lowell.

Jimmy Chew scoase un sunet ca și când ar fi fost tras în țeapă. Parker o încasă drept în plex, fără să îi scape altceva decât o mică încruntare. Își scoase pălăria și îi întinse mâna lui Abby Lowell. Ea se uită la mână de parcă s-ar fi îndoit că a fost vreodată spălată.

– Condoleanțele mele pentru pierderea suferită, domnișoară Lowell, spuse Parker. Regret că ați auzit asta.

Ea ridică dintr-o sprânceană perfectă:

– Dar nu și faptul că ați spus-o?

– Nu era nimic personal. Sunt sigur că sentimentele polițiștilor față de avocați nu reprezintă o surpriză pentru dumneavoastră.

– Nu reprezintă, răspunse ea.

Privirea ca un bici nu părăsi nici o clipă chipul detectivului. Încă nu se uitase la cadavrul tatălui ei.

– Și eu sunt la facultatea de drept. Vă spun asta numai pentru a vă oferi posibilitatea de a găsi noi termeni ofensatori prin care să mă descrieți.

– Vă asigur că tratăm toate crimele la fel, domnișoară Lowell. Indiferent cine sau ce a fost victima.

– Asta nu îmi inspiră prea multă încredere, domnule detectiv.

– În orașul ăsta nu există un polițist de criminalistică mai bun decât mine, spuse Parker.

– Atunci cum se face că nu lucrezi cu noi, Parker?

Bradley Kyle, detectiv de grad II la Furturi și Crime – brigada de lux a Departamentului de Poliție din Los Angeles, bastionul celor importanți. Parker știa din proprie experiență, pentru că fusese cândva unul dintre ei, și nicicând un nemernic mai arogant și mai șmecher nu călcase pe holurile din Parker Center. Pe vremea aceea îi făcea plăcere să spună că după numele lui fusese denumită clădirea. Destinul lui era să fie star. Amintirea începu să îl ardă, fierbinte și amară.

Parker se încruntă către Kyle, apropiindu-se de el.

– Ce e asta? O petrecere? Și cum de-a ajuns și numele tău pe lista invitaților, Bradley?

Kyle îl ignoră și începu să examineze scena crimei. Partenerul său, Moose Roddick, un tip masiv și fără gât, cu o tunsoare „periuță" în vârful capului și cu ochelari cu rame de baga, lua notițe fără să vorbească cu nimeni. Parker îi privi un moment, în timp ce în stomacul său își făcea loc un sentiment neplăcut. Furturi și Crime nu apărea la scena unei crime din simplă curiozitate. Lucrau la cazurile cu vizibilitate în presă, gen O.J. sau Rob Cole, celebrul ucigaș *du jour* al Los Angeles-ului.

– Nu-mi distruge scena crimei, Kyle, îl avertiză Parker.

Kyle se uită fix la el.

– Cine spune că e a ta?

– Zona mea, apelul meu, crima mea, spuse Parker.

Kyle îl ignoră și se lăsă pe vine pentru a se uita la aparenta armă a crimei – un vechi trofeu de bowling, acum plin de sânge.

Pe vremea când Parker era dat afară, Kyle era în plină ascensiune la Furturi și Crime. Acum Kyle era în culmea carierei, afișându-se la rampă ori de câte ori putea – ceea ce se întâmpla des.

Era un tip arătos, cu o față bună pentru televiziune, un bronz atât de perfect încât părea artificial. Avea o constituție atletică, dar era un pic cam scund și foarte sensibil pe tema asta. Parker, care avea 1,82 metri, nici un milimetru mai puțin, îi dădea lui Kyle cel mult 1,75 metri.

Parker se lăsă pe vine lângă el.

– Ce cauți aici? întrebă, încet. Ce caută Furturi și Crime la locul unde a fost omorât un amărât ca Lenny Lowell?

– Mergem unde suntem trimiși. Nu-i așa, Moosie? Îi aruncă o privire partenerului său.

Moose mormăi și continuă să ia notițe.

– Ce vrei să spui? întrebă Parker. Vrei să spui că iei cazul ăsta? De ce? Nici măcar n-o să ajungă în ziare.

Kyle se prefăcu că nu-l aude și se ridică în picioare. Ruiz stătea la câțiva centimetri de el, pe tocurile ei ridicole.

– Detectiv Kyle? toarse ea cu voce de operatoare la linia erotică, în timp ce-i întindea mâna. Detectiv Renee Ruiz. Vreau să am o muncă așa ca a ta.

Parker se ridică și el și-i aruncă o privire criminală partenerei sale.

– Detectiv *în pregătire* Ruiz, ai terminat diagrama scenei crimei?

Ruiz pufni iritată către Parker, apoi îi aruncă lui Kyle o privire sexy și se îndepărtă.

– Las-o baltă, Kyle, spuse Parker. Te-ar face carne tocată. În plus, e prea înaltă pentru tine.

– Scuzați-mă, domnilor, interveni Abby Lowell. Permiteți-mi să vă întrerup concursul pe tema cine e cel mai mare nemernic.

Îi întinse mâna lui Kyle, cât se poate de oficial.

– Abby Lowell. Victima e – a fost – tatăl meu.

– Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnișoară Lowell.

– Sunteți de la Furturi și Crime, spuse ea. Vă recunosc de la știri.

– Da.

Kyle părea încântat.

Parker se aștepta ca Abby să spună: „Slavă Domnului că sunteți aici." În loc de asta, ea îl privi pe Kyle în ochi și spuse:

– De ce sunteți aici?

Kyle își luă expresia de jucător de poker.

– Poftim?

– Haideți, domnule detectiv. Mi-am petrecut toată viața în preajma biroului tatălui meu. Clienții lui nu apar nici pe departe pe „radarul" dumneavoastră... Ce credeți că s-a întâmplat aici? Știți ceva ce eu nu știu?

– Un om a fost ucis. Suntem polițiști de la Criminalistică. Știți dumneavoastră ceva ce nu știu *eu*? Ce credeți *dumneavoastră* că s-a petrecut aici?

Abby Lowell privi dezastrul de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară: dosare și hârtii peste tot, scaunul răsturnat, poate în urma unei lupte, poate din cauză că totul fusese răscolit după crimă.

Parker o privi cu atenție. Își ținea brațele strâns încrucișate pe piept, pentru a-și stăpâni tremurul mâinilor.

– Nu știu, spuse ea încet. Un client nemulțumit? Poate că cineva a dorit ceva ce Lenny nu voia să-i dea.

Privirea i se opri pe un dulap de la capătul îndepărtat al biroului tatălui ei. Un seif negru, de formă cubică, se zărea în interior, cu ușa deschisă.

– Ținea bani gheață în seiful ăla.

– Ai verificat seiful, Parker? întrebă Kyle.

Parker se întoarse către Jimmy Chew.

– Jimmy, te-ai uitat în seif când ai ajuns aici?

– Păi, sigur că da, domnule detectiv Parker, răspunse Chew cu fals formalism, fără măcar să se uite la Kyle. Când am ajuns aici împreună cu partenerul meu, la ora șapte, am asigurat scena crimei și i-am chemat pe cei de la secția Criminalistică. În timp ce se uita prin birou, partenerul meu a observat că seiful era deschis și că părea să conțină numai documente.

– Nu și bani gheață? întrebă Parker.

– Nu, domnule. Fără bani. Cel puțin nu la prima vedere.

– Știu că erau bani acolo, spuse Abby Lowell, cu asprime în voce. Niciodată nu avea mai puțin de cinci mii de dolari în seiful ăla.

– Tatăl dumneavoastră avea probleme cu vreunul dintre clienți? întrebă Kyle.

– Nu vorbea cu mine despre clienții lui, domnule detectiv Kyle. Chiar și un avocat mâncător de rahat are o etică.

– Nu am intenționat să sugerez altceva, domnișoară Lowell. Dar vom avea nevoie să vedem dosarele clienților lui, spuse Kyle.

– Desigur. Imediat ce rescrie cineva Constituția, replică Abby Lowell. Informațiile astea sunt confidențiale.

– Atunci o listă a clienților.

– Sunt studentă, nu tâmpită. În afara cazului în care mi-o cere un judecător, din biroul ăsta nu obțineți nici o informație confidențială.

De sub gulerul apretat al lui Kyle roșeața începu să urce pe gât.

– Vreți sau nu să rezolvăm cazul uciderii tatălui dumneavoastră, domnișoară Lowell?

– Sigur că vreau să-l rezolvați, sări ea. Dar mai știu și că acum trebuie să am grijă de interesele acestui birou, domnule detectiv Kyle. Totul trebuie făcut ca la carte.

– Nu e nevoie să faceți nici un compromis, domnișoară Lowell. Numele și adresele nu sunt confidențiale, spuse Parker calm, distrăgându-i atenția de la Kyle. Și nu este necesar să accesăm fișierele tatălui dumneavoastră. Cazierele clienților lui sunt ușor de obținut. Când ați vorbit ultima oară cu tatăl dumneavoastră?

I se părea mai util să o atragă pe Abby Lowell de partea lui, decât să o forțeze într-o poziție de adversitate.

Ea își șterse fruntea cu o mână ușor tremurătoare.

– Am vorbit cu Lenny pe la șase și jumătate. Trebuia să ne întâlnim pentru cină la Cicada. Am ajuns acolo devreme, am băut ceva, l-am sunat de pe mobil. A spus că s-ar putea să întârzie puțin. Își înghiți lacrimile: a spus că așteaptă un curier pe bicicletă care să ridice ceva.

– A spus ce anume?

– Nu.

– Știți cumva ce firmă folosea?

– Cea mai rapidă și mai ieftină.

Parker spuse:

– Știți dacă acel curier a sosit?

– Nu. V-am spus, ultima oară când am vorbit cu Lenny, îl aștepta.

Parker aruncă o privire spre seif, încruntat. Curierii pe bicicletă erau tipi singuratici, care duceau o viață de pe-o zi pe alta. Nu era prea greu să și-l imagineze pe vreunul dintre ei amețit de vreun drog.

Deci un curier drogat, pe care-l părăsise norocul, apare să ridice un pachet, dă cu ochii de seiful deschis al lui Lowell, îl omoară, ia banii și dispare în noapte.

– Cine a sunat la urgențe? întrebă, întorcându-se din nou spre Chew.

– Atât de bine cunoscutul cetățean anonim.

– E ceva prin preajmă deschis, sau măcar locuit?

– Nu într-o noapte ca asta. E o benzinărie și un birou de cauțiuni, ceva mai încolo, pe partea cealaltă.

Parker se întoarse din nou către Abby Lowell.

– Cum ați fost informată despre moartea tatălui dumneavoastră, domnișoară Lowell?

Ea îl privi ca și când l-ar fi suspectat că încearcă să-i joace vreo festă.

– M-a sunat unul dintre ofițeri.

Parker se uită la Chew, care ridică mâna în semn de negare, apoi la partenerul lui Chew, care scutură din cap că nu.

– V-a sunat cineva. Pe telefonul mobil, spuse Parker.

– Da. De ce?

– Ce v-a spus cel care a sunat?

– Că tata a fost ucis și că trebuie să vin la biroul lui. De ce?

– Pot să văd telefonul?

– Nu înțeleg, spuse ea, scoțându-l din buzunarul pardesiului.

– Poliția din Los Angeles nu v-ar spune niciodată așa ceva la telefon, domnișoară Lowell, spuse Parker.

Ochii ei se măriră când înțelese implicația cuvintelor lui.

– Vreți să-mi spuneți că am vorbit la telefon cu ucigașul tatălui meu?

– La ce oră ați primit apelul?

– Cam cu vreo douăzeci de minute în urmă. Eram la restaurant.

– Aveți o listă a apelurilor în chestia aia? întrebă Parker, făcând un semn din cap către telefonul pe care ea îl ținea în mână.

– Da, spuse ea, deschizând ecranul cu lista apelurilor primite. Nu recunosc numărul.

Parker întinse mâna:

– Îmi permiteți?

Verifică numărul, apăsă pe butonul de apel, apoi ascultă cum sună în gol.

– O, Doamne, oftă fiica lui Lenny Lowell.

Își puse mâna la gură și clipi pentru a alunga lacrimile care se adunau.

Parker se întoarse către Chew.

– Vreau să știu dacă a existat o singură ființă vie în apropierea acestui birou între șase jumate și șapte și-un sfert.

– Am înțeles, șefu'.

Chew îi aruncă un rânjet lui Kyle și se duse să vorbească cu partenerul lui.

Parker se duse la biroul victimei. Agenda era închisă. Deschise coperta cu vârful unui pix, apoi se întoarse către unul dintre tehnicienii de la amprentare care lucra în apropiere.

– Cynthia, vreau toate amprentele pe care le poți ridica de pe chestia asta.

– Haide, dă-i drumul și fă tu treaba în locul nostru, Parker, spuse Kyle printre dinți, în timp ce i se alătura la birou. Dar nu te instala prea confortabil. Dacă se dă zvon de sus, de sus de tot, dispari.

Parker îl privi fix; între timp, dinspre ușa din față se auzi o voce nouă.

– Parker, spune-mi, te rog, că victima ta a avut un atac de cord. Am nevoie de ceva simplu, cum ar fi „cauze naturale", ca să pot pleca acasă. A început să plouă.

Era Diane Nicholson, anchetator din partea procuraturii pentru districtul Los Angeles, în vârstă de 42 de ani, înaltă și subțire. Nu lua prizonieri, atitudine care îi adusese teamă și respect din partea tuturor polițiștilor din oraș. Nimeni nu-și făcea de cap la scena crimei, în zona lui Nicholson.

Intră în biroul lui Lowell și privi în jos, către Lenny.

– O, fir-ar să fie.

Se uită spre Parker cu ochi lipsiți de expresie, apoi spre Kyle, și păru ofensată de vederea lui.

– Parker e detectivul care a înregistrat cazul, spuse ea. Kyle, până când cineva mai important decât tine îmi spune altceva, am de gând să stau de vorbă cu Parker.

Nu așteptă vreun răspuns. Își trase pe mâini o pereche de mănuși de cauciuc și îngenunche ca să cerceteze cadavrul.

Din buzunarele lui Lenny Lowell se adunară 43 de cenți, o gumă de mestecat și un bilet zdrențuit de la o cursă de cai din Santa Anita.

– Îl ținea ca să-i aducă noroc.

Vocea care fusese atât de puternică ceva mai devreme era acum abia auzită. Parker se uită la Abby Lowell, îi privi ochii umplându-i-se din nou de lacrimi, în timp ce se uita la bucățica de carton roșu din mâna lui Nicholson. De data aceasta nu mai încercă să-și alunge lacrimile.

O prinse blând de braț.

– Aveți vreo prietenă la care să puteți sta, domnișoară Lowell? O să rog un ofițer să vă ducă cu mașina. Vom stabili o oră când puteți veni la secție mâine, ca să mai discutăm despre tatăl dumneavoastră.

Abby Lowell își smuci brațul.

– Nu vă prefaceți că vă pasă de mine, domnule detectiv, spuse ea cu amărăciune. Pot să conduc singură până acasă.

Nimeni nu spuse nimic cât ea traversă grăbită holul și ieși pe ușa din spate.

Nicholson rupse tăcerea, punând biletul norocos al lui Lenny Lowell într-un plic, pentru cazul în care s-ar fi dovedit relevant.

– Ar fi trebuit să-l încaseze cât mai putea.

Jace își croi drum înapoi către zona lui Lenny Lowell, cu inima sărindu-i din piept de fiecare dată când trecea vreo mașină prin raza lui vizuală. Nu avea de unde să știe încotro se îndreptase Atacatorul.

Păru să-i ia o veșnicie pentru a ajunge înapoi pe teritoriul familiar. Încerca să ducă bicicleta pe roata din față, cea bună, străduindu-se în același timp să se sprijine de ea ca de o cârjă. Glezna scrântită îi zvâcnea de durere.

Ajunse la benzinăria de pe aleea din spate, rezemă Bestia de zidul clădirii, apoi privi spre insula de lumină care înconjura pompele de benzină. Nimeni nu alimenta.

Stomacul îi ghiorăi și începu să se agite. Bacșișul de 20 de dolari de la Lenny Lowell era în buzunar. Avea să-și cumpere o ciocolată și un suc.

O copertină dispusă pe o latură a construcției benzinăriei oferea adăpost de ploaie. În spatele geamului armat stătea un tip subțire, cu piele închisă la culoare, cu un turban portocaliu pe cap. Tresări la apariția bruscă a lui Jace, apucă microfonul și spuse:

– Poliția e o stradă mai încolo.

Era ca și cum i-ar fi chemat, anticipând un jaf.

– Nu te jefuiesc. Nu vreau decât un Snickers și un suc Mountain Dew, spuse Jace.

Cu coada ochiului, zări lumina roșie intermitentă a unei sirene de poliție ceva mai încolo pe stradă, iar pulsul i se acceleră ușor.

– Ce se întâmplă acolo?

– O crimă, spuse casierul. Ascult stația de emisie-recepție.

Jace simți cum sângele i se urcă la cap.

– Cine?

– Nu se dau nume, numai coduri, spuse casierul. Coduri și adresa.

Repetă cu voce tare adresa.

Adresa lui Lenny Lowell.

Jace se întrebă dacă avocatul fusese ucis înainte sau după ce Atacatorul încercase să-l strivească pe el pe asfalt. Ar fi putut fi oricare dintre variante, își spuse el, dacă ucigașul căuta ceea ce era în pachetul din elasticul șortului lui Jace.

O mașină de poliție se târî în susul străzii. Jace își înăbuși tentația de a o lua la fugă. Mâinile îi tremurau când își ridică cina modestă din tăvița de sub geamul casierului. Băgă ciocolata în buzunar, iar cutia de suc o deschise.

Mașina de patrulă făcu dreapta la colț. Jace îi privi dispărând, în timp ce-și bea sucul. Apoi aruncă un salut către casier și se îndepărtă ca și când n-ar fi avut nici o grijă pe lume.

Cinci străzi mai încolo, genunchii încă îi mai tremurau.

3

– Ce nenorocit.

Parker intră în dormitor, gol, cu câte un pahar de vin în fiecare mână. Nu se mai atinsese de tărie de la două luni după ce fusese dat afară din departamentul Furturi și Crime. Dar în acele două luni, îngurgitase atâta băutură cât să poată naviga o barcă. Apoi, într-o zi, se trezise și se apucase de tai chi.

– Am spus eu ceva aiurea?

Femeia din pat nu-și luă ochii de la televizor. Avea o expresie de dezgust pe față.

– Rob Cole, jegul ăla. Sper să îl condamne la injecția letală.

– Asta-mi place mie la tine, Diane. Debordezi de bunătate, zise Parker.

Îi întinse un pahar, îl puse pe al său pe noptieră și se strecură sub pături.

El și Diane Nicholson aveau ceea ce ambii considerau relația perfectă. Se plăceau reciproc, erau două fiare în pat, și nici unul nu era interesat să devină mai mult decât prieteni.

Parker, pentru că nu vedea rostul căsătoriei. Părinții lui fuseseră angrenați într-un fel de război rece timp de 45 de ani. Cei mai mulți dintre polițiștii pe care-i cunoștea divorțaseră cel puțin o dată. El însuși nu avusese nici o relație sentimentală care să nu se termine prost, în principal din cauza slujbei.

Diane avea propriile ei motive, dintre care nu-i împărtășise nici unul. Parker știa că fusese măritată cu un director de la Crowne Enterprises, care murise de atac de cord cu câțiva ani în urmă. Dar când Diane vorbea despre el, ceea ce făcea rareori, o făcea fără emoție. Categoric nu fusese marea ei dragoste.

Oricine ar fi fost cel care o lecuise de ideea iubirii nesfârșite, acesta apăruse în viața ei după căsătorie. Când începuse relația lor, cu aproape un an în urmă, Parker încercase să afle câte ceva. Dar nimeni nu știa cu cine se văzuse Diane după

moartea soțului ei, se știa doar că se văzuse cu cineva și că lucrurile se terminaseră prost.

Parker își spusese că femeia are dreptul să aibă secrete.

Îi plăcea și lui să aibă propriile secrete. Întotdeauna fusese de părere că cel mai bine e să se știe cât mai puține despre el. Nimeni din Departamentul de Poliție din Los Angeles nu avea nevoie să știe cu cine se vede sau ce face în timpul liber.

Diane se strâmbă la ideea că ar deborda de bunătate.

– Tipul ăsta merită o baie de acid.

Ea fusese cea care analizase scena crimei lui Cole, cu mai bine de un an în urmă.

Urmăreau CNN. Era târziu, dar întotdeauna aveau nevoie de o vreme pentru a se deconecta după o crimă. Polițiștii în uniformă bătuseră pe la uși de jur împrejurul biroului lui Lowell, dar magazinele închiseseră pe ziua respectivă. Parker sigilase locul crimei și se dusese la secție ca să-și scrie rapoartele. De acolo se dusese la locuința lui Diane, în zona de vest a orașului.

Reportajul de la televizor era despre selectarea juraților pentru procesul lui Cole și o recapitulare a întregii povești oribile – de la descoperirea cadavrului Triciei Crowne-Cole, la înmormântarea la care Norman Crowne hohotise pe sicriul închis al fiicei sale, cu fiul său alături, până la începuturi, la nunta ei cu Rob Cole.

– L-am cunoscut cândva, la o petrecere, spuse ea.

– Amintirea e atât de vie, de parcă aș fi fost eu însumi de față, remarcă Parker, sec.

Diane îi spusese povestea de o sută de ori de la crimă încoace.

– S-a dat la tine.

– Cu nevastă-sa la nici trei metri distanță, spuse ea, dezgustată.

Parker o înconjură cu brațul. Ea oftă încet și-și lăsă capul pe umărul lui.

Atenția lui Parker era concentrată asupra imaginilor cu Cole adus la Parker Center de către un echipaj de polițiști de la Furturi și Crime, printre care și Bradley Kyle. Cole era roșu la față de furie. Băieții de la Furturi și Crime aveau fețele împietrite, în spatele ochelarilor de soare. Toată lumea era costumată și își juca rolurile.

– De ce erau Moose și Kyle acolo astă-seară? întrebă Diane. Crezi că mortul avea de-a face cu vreo chestie importantă și interesantă?

– Tipii gen Lenny Lowell ai acestei lumi nu pot să aibă de-a face cu ceva important și interesant nici dacă i-ar lovi în moalele capului.

– Ceva chiar l-a lovit în moalele capului. Și l-a ucis. Ceva destul de puturos astfel încât băieții de la Parker Center să vină să amușine.

– E cazul meu, până când căpitanul mă anunță altceva, spuse Parker. Atunci o să-mi văd de treaba mea.

Diane râse, scoțând un sunet profund, sexy.

– Mincinosule. Ai fi vrut să-l gonești pe Kyle de acolo, ca un tigru care-și apără prada.

– Păi, da. Îl urăsc pe omul ăsta.

– Ai tot dreptul. E un rahat. Și eu îl urăsc, zise ea. Dar asta n-are nici o relevanță. Tot nu pricep ce are a face divizia Furturi și Crime cu asasinarea unui mâncător de rahat ca avocatul ăsta.

– Nu știu, spuse Parker. Dar o să aflu. De cum se crapă de ziuă o să-l găsesc pe curierul ăla.

Chinatown din Los Angeles era primul cartier chinezesc american modern, deținut și proiectat de chinezii înșiși, acum căminul a peste 15 000 de oameni de origine asiatică. În ultimii ani începuse să atragă artiști și tineri profesioniști de toate rasele și devenise un loc la modă în care să trăiești.

Jace se mutase acolo împreună cu Tyler după ce mama lor murise. Își aruncaseră puținul avut în doi saci de spălătorie și se urcaseră într-un autobuz către o destinație la care să nu-i caute nimeni.

Alicia Damon murise ca o necunoscută, la spitalul Bunul Samaritean. Jace știa asta pentru că o dusese el însuși la urgență. Mama sa nu-i dăduse funcționarului de la internări numele sau adresa. Nici pe Jace nu-l lăsă să stea cu ea.

Alicia nu avusese încredere în nimeni aflat în vreo poziție de autoritate, cea mai mare temere a ei fiind Serviciul pentru Protecția Copilului, care avea puterea de a-i lua copiii. Puțina corespondență pe care o primea familia Damon venea la post-restant, niciodată la apartamentul amărât în care locuiau. Nu aveau telefon. Jace fusese înregistrat la școală sub numele de John Jameson. Trăiau din banii pe care Alicia îi obținea din slujbele mărunte unde se plătea cu bani gheață, și dintr-un venit lunar de la Asigurările Sociale, atribuit lui Allison Jennings.

Nu aveau prieteni de familie. Jace nu-și cunoscuse niciodată tatăl. Când era mai mic, întrebase de ce, dar pe la șase ani încetase să mai întrebe, pentru că o întrista atât de tare pe mama sa.

Credea că tatăl lui Tyler ar fi putut fi un barman dintr-o speluncă unde mama sa lucrase pentru scurtă vreme. Îi văzuse de două ori sărutându-se. Apoi, brusc, familia Damon se mutase într-o altă parte a orașului. Câteva luni mai târziu, se născuse Tyler. Jace nu-l mai revăzuse niciodată pe barman.

De fiecare dată când Jace cerea o explicație pentru felul în care trăiau, Alicia nu spunea decât atât: „Niciodată nu poți fi prea prudent."

Jace o crezuse pe cuvânt. După moartea ei, nu ceruse trupul mamei sale, pentru că oamenii ar fi pus întrebări. Avea numai 13 ani și știa, fără să-i fi spus ni-

meni, că Serviciul pentru Protecția Copilului s-ar fi repezit asupra lor ca niște ulii, iar el și Tyler ar fi fost dați spre adopție.

Cu niște lumânări boante de la biserica catolică aflată la trei străzi distanță și niște flori ofilite din piața coreeană, Jace și Tyler ținuseră propria lor slujbă funerară pentru mama lor. Piesa centrală: o fotografie a Aliciei, făcută în vremuri mai bune.

Jace făcu un scurt elogiu, apoi el și Tyler enumerară calitățile pe care le iubiseră cel mai mult la mama lor. Își luară rămas-bun și stinseră lumânările. Jace îl îmbrățișase strâns pe fratele său și plânseră amândoi, Jace cât putu de tăcut, pentru că acum el era tot ce mai aveau și era dator să fie puternic.

A doua zi, Jace plecase să caute un alt loc în care să locuiască. Se hotărâse pentru Chinatown din mai multe motive. În primul rând, pentru că dorea ca Tyler să crească într-un loc unde nu trebuia să se teamă că vreun drogat îl va ucide pentru un ban găurit. În al doilea rând, pentru că era o comunitate atât de eclectică încât nimănui nu i s-ar fi părut că sunt nelalocul lor. Iar în al treilea rând, pentru că își făcuse socoteala că, dacă reușea să se strecoare printre chinezi, nimeni nu i-ar fi turnat la Serviciul pentru Protecția Copilului. Chinezii își gestionau comunitatea în felul lor, descurajând intruziunile lumii dinafară. Greu era să fie acceptați.

Jace bătuse străzile în sus și-n jos, căutând ceva de lucru, fiind refuzat la nesfârșit. Era gata să renunțe, când Tyler îl târâse într-o piață de pește, ca să se uite la somnii vii dintr-un acvariu din vitrină. Tipic pentru Tyler, se dusese exact la persoana care părea cel mai probabil să aibă răspunsuri și începu să pună un milion de întrebări despre somni – de unde veneau, cât erau de bătrâni, din ce soi erau, dacă erau băieți sau fete.

Persoana pe care alesese s-o întrebe era o chinezoaică micuță cu ținută de regină, frumos îmbrăcată, cu părul negru strâns într-un coc. Avea 50 și ceva de ani și arăta de parcă ar fi fost în stare să-și pună pe creștet un pahar de șampanie și să se plimbe fără să verse un strop.

A ascultat întrebările lui Tyler și a răspuns cu răbdare la fiecare dintre ele. Tyler a absorbit informația ca un burete. S-a uitat în sus spre femeie cu ochii mari de mirare, iar inima acesteia s-a topit.

Tyler avea acest efect asupra oamenilor. Un suflet bătrân, îl numise Madame Chen. Îi duse să mănânce într-un restaurant mic de alături, unde toată lumea se repezea s-o mulțumească, în timp ce ea se răstea la ei în chineză.

Îl interogase pe Jace în privința trecutului lor. El fusese evaziv în cea mai mare parte, dar îi spusese despre moartea mamei lor și despre faptul că nu aveau rude. Recunoscuse că se tem să nu fie dați spre adopție, despărțiți fără șansa de a se mai revedea.

Madame Chen cântărise toate acestea în timp ce își sorbea ceaiul. Rămăsese tăcută atât de multă vreme, încât Jace era sigur că urma să le spună să o șteargă de-acolo. Dar când a vorbit, a spus: „Familia e totul."

Afirmația reverbera în mintea lui Jace și acum, în timp ce șchiopăta pe aleile lăturalnice din Chinatown, în miezul nopții. În cele mai bune momente, se simțea detașat de restul lumii. Nu se baza pe nimeni, nu avea încredere în nimeni, nu aștepta nimic de la nimeni. Fusese crescut să nu aibă încredere.

Dar îi plăcea familia Chen și le era profund recunoscător.

Reușise să ajungă înapoi în Chinatown fără să provoace suspiciuni. Dar a doua zi polițiștii aveau să înceapă turul agențiilor de curierat. Urma de devină centrul suspiciunilor tuturor. Din câte își putea da el seama, potențialul lui ucigaș ar fi putut să facă același tur, încercând să obțină pachetul care încă îl apăsa pe stomac.

Oricine ar fi fost cel care-l căuta, avea să aibă dificultăți să dea de el. Adresa pe care o dăduse în cererea de angajare de la compania Speed nu era cea unde locuiau el și Tyler. Era plătit în bani gheață, la negru – o practică destul de obișnuită în branșa curierilor. Faptul că era plătit cu bani gheață însemna că nimic din banii lui nu ajungea la guvern; prin urmare, guvernul nu știa că el există.

Nimeni nu putea da de el luând urma facturilor de utilități, pentru că tot cu bani gheață plătea familiei Chen pentru curentul electric și cablul tv. Chiria era achitată prin muncă: descărca gheață pentru lăzile cu pește din piață.

Chiar știind cât de greu i-ar fi fost cuiva să dea de el, Jace se temea să se ducă acasă. În ciuda faptului că nu dăduse de poliție și nici pe Atacator nu-l mai văzuse, nu reușea să scape de senzația că cineva îl urmărește. Sau poate că era doar începutul hipotermiei care îl făcea să tremure când deschise ușa din dos a pieței de pește și urcă scările către micul apartament.

Jace inspiră adânc, expiră și intră în apartament. Singura lumină venea de la televizorul din colțul camerei, care arunca pete de culoare peste cele două trupuri întinse pe canapea: Tyler, tolănit, cu un braț și un picior atârnând peste marginea pernei; și bătrânul pe care Tyler îl numea Bunicul Chen, anticul tată al soțului decedat al lui Madame Chen. Bătrânul Chen stătea în capul oaselor pe canapea, cu capul pe spate și gura deschisă.

Tyler nu se mișcă. Bunicul Chen tresări și se trezi.

– E în regulă. Eu sunt, șopti Jace.

Bătrânul se strâmbă la Jace, certându-l în chineză, limbă pe care Jace nu reușise s-o învețe în cei șase ani de când trăia în Chinatown. Dar nu avea nevoie să priceapă chineza pentru a înțelege că era foarte târziu și că Tyler își făcuse griji pentru el.

Jace ridică mâinile într-un gest de capitulare.

– Îmi pare rău.

Bunicul Chen nici nu mai avea cuvinte. Revoltat, făcu cu mâna gestul de a vorbi la telefon.

– Am încercat să sun, spuse Jace.

Făcu gestul de a forma un număr și scoase sunetul de ocupat.

Atunci se trezi Tyler, frecându-se la ochi.

– Ai întârziat foarte tare.

– Îmi pare rău, prietene. Am încercat să sun. Linia era ocupată.

– Bunicul Chen era la computer, se uita la un site cu chinezoaice.

Jace se uită dezaprobator la bătrân.

– Nu vreau să te uiți la site-uri porno, îi spuse fratelui său.

Tyler dădu ochii peste cap.

– Dar nu sunt dezbrăcate sau alte chestii de genul ăsta. Își caută o mireasă prin poștă.

– Are 112 ani. Ce-i trebuie mireasă?

– Are 97 de ani, îl corectă Tyler.

Se uită spre bătrân și flecări ceva în chineză. Bunicul Chen răspunse, apoi râseră amândoi.

Bătrânul îi ciufuli părul lui Tyler, apoi se ridică de pe canapea. Era de înălțimea lui Jace, drept ca un băț și la fel de slab. Se chiorî la fața lui Jace, încruntat. Arătă spre contuzii și spuse ceva, cu o voce prea șoptită ca Tyler să poată auzi. Îngrijorare, se gândi Jace. Teamă. Bunicul Chen își dăduse seama că, indiferent ce-l făcuse pe Jace să întârzie, nu putea fi de bine.

Bătrânul îi spuse noapte bună lui Tyler și plecă.

Tyler aprinse veioza și îl studie atent pe fratele său mai mare.

– Ce s-a întâmplat cu fața ta?

– Am avut un accident, răspunse el.

Se lăsă pe un scăunel și-și scoase ghetele. Glezna îi pulsa.

– Ce fel de accident? Vreau să știu exact.

– Am căzut. Asta-i tot, spuse Jace, ferindu-se de privirea lui Tyler. M-a lovit cu ușa o bătrână dintr-un Cadillac, mi-am scrântit glezna și m-am ales cu câteva zgârieturi. I-am strâmbat Bestiei o roată, așa că a trebuit să vin pe jos acasă.

– Am crezut că nu te mai întorci. Niciodată.

Jace se mută pe canapea, lângă băiat.

– Întotdeauna o să mă întorc, prietene. Numai pentru tine.

– Asta spunea și mama, îi aminti Tyler lui Jace. Și n-a fost adevărat. Se întâmplă lucruri pe care nu le poți controla. Karma.

Recită din memorie ceea ce citise în dicționarul pe care-l studia în fiecare seară:

– Karma este forța generată de acțiunile unei persoane pentru a per-pe-tu-a transmigrația, și prin consecințele sale etice determină destinul persoanei în următoarea existență.

Jace ar fi vrut să spună că nimic nu are sens și că nu există o „existență următoare". Dar știa că pentru Tyler e important să creadă în ceva, să caute logica într-o lume ilogică.

Îl trase pe băiat spre el și-l strânse puternic în brațe. La zece ani, Tyler ajunsese la vârsta când începea să creadă că un bărbat adevărat nu are nevoie de îmbrățișări și i se părea jenant că el încă are nevoie. Dar cedă dorinței și-și lipi urechea de pieptul lui Jace, ca să-i asculte bătăile inimii.

Jace îl strânse pe fratele său în brațe o clipă. Dimineață va avea unele lucruri de explicat, dar nu voia s-o facă acum. Acum tot ce dorea era un duș fierbinte și somn.

După ce Tyler se duse la culcare, Jace intră în baia micuță și se uită în oglindă. Arăta destul de rău. Își scoase cu grijă tricoul ud. Nu exista nici o parte a corpului care să nu-l doară.

Pachetul lui Lenny Lowell era încă băgat sub elasticul șortului. Jace scoase plicul capitonat și se uită la el. Într-o situație normală n-ar fi deschis niciodată pachetul unui client.

Apucă de clapa plicului și o desfăcu.

Între două bucăți de carton se afla un plic cu negative foto. Jace ridică filmul în lumină. Două persoane care făceau un schimb sau își strângeau mâinile.

Șantaj. Iar eu sunt chiar în mijlocul lui.

Fără să aibă încotro s-o apuce. În poliție nu avea încredere. Chiar dacă le-ar fi predat lor negativele, tot ar fi fost o țintă pentru Atacator, care nu-și putea permite să se întrebe ce știe Jace.

Jace nu se simțise niciodată o victimă. Mama lui nu permisese niciodată asta, nici lui, nici ei înseși. Orice se întâmplase, el se ocupase de problema respectivă și mersese mai departe. Și situația de față trebuia privită în același mod. Întotdeauna exista o ieșire, o cale de a merge mai departe.

A doua zi de dimineață, Jace șchiopătă în jos pe scări, în ciorapi, cu ghetele atârnate pe umăr. Dormise, în total, cam o oră și jumătate.

Alicia îi spusese întotdeauna să nu piardă timp prețios intrând în panică. Cu toate acestea, panica și durerea fuseseră cele care îi făcuseră mintea să alerge ca un hamster pe roată în puținele ore prețioase când ar fi trebuit să doarmă. La pa-

tru și jumătate se ridică din pat, încercând să-și dea seama ce-l doare mai tare. Glezna părea umflată și greu de mișcat.

Se așeză în capul scărilor și își puse ghetele, strângând din dinți de durere. Se auzea camionul care livra gheața la ușa de serviciu. Primul sunet al dimineții în Chinatown.

Zgomotul și rutina îi păreau acum liniștitoare lui Jace. Zdrăngănitul unui lanț. Ronțăitul motorului care ridica ușa de la garaj. Vocea nepotului Doamnei Chen, Chi, lătrând comenzi către vărul său Boo Zhu.

Jace inspiră adânc aerul umed cu miros de pește și porni la treabă. Nu spuse nimic despre faptul că se accidentase.

Chi, care se ocupa de afacerile zilnice ale pieței de pește, nu-l suferea pe Jace și nu era de acord cu decizia mătușii sale de a-i lua sub aripă pe frații Damon. În șase ani nu-și schimbase părerea.

Lui Jace nu-i păsa de Chi. Își făcea treaba și nu-i dădea lui Chi nici un motiv de a se plânge în afară de faptul că nu vorbea chineza. Madame Chen subliniase în fața lui Chi că bilingvismul nu era o cerință pentru a fi în stare să descarce gheață. Boo Zhu, care avea 27 de ani și un handicap mental, abia dacă vorbea o singură limbă și tot reușea să-și facă treaba fără nici o problemă.

Ploaia devenise o burniță rece și deasă. După un sfert de oră de muncă, apăru Madame Chen, o siluetă măruntă într-un impermeabil, cu o umbrelă uriașă în mână. Îi strigă lui Jace să intre în biroul ei.

– Socrul meu mi-a spus că ești rănit, zise ea, închizând umbrela în timp ce-l conducea prin spațiul aglomerat.

– Sunt bine, Madame Chen.

Încruntată, se uită la fața lui – udă, palidă, zgâriată, învinețită.

– Bine? Nu ești bine deloc.

– A fost doar un accident.

– Ai ceva necazuri?

– Necazuri? De ce mă întrebați asta? M-am mai rănit și altă dată.

– Nu-mi plac răspunsurile care nu sunt răspunsuri, JayCee.

Jace își feri privirea, fixându-și-o pe un calendar de perete. Se gândi ce să-i spună. Merita să știe adevărul, dar nu voia să implice familia Chen în toată mizeria aceea. Nici el nu înțelegea încă destul de bine. Nimeni nu-i putea da de urmă la adresa aceea, așa că nu părea să existe nici un motiv pentru a o alarma.

– Adevărul nu ia prea mult timp ca să-l spui, zise ea cu fermitate. Numai o născocire are nevoie de atâta gândire.

Jace oftă.

– Făceam o livrare foarte târzie, ieri, și cineva aproape că m-a călcat cu mașina. Am căzut foarte rău.

– Și ai sunat la poliție ca să raportezi treaba asta, motiv pentru care ai întârziat atât de mult acasă, spuse ea, clar, fără să creadă ce vorbește.

Jace își feri din nou privirea. Madame Chen era singura persoană, în afară de mama lui, pe care nu o putea minți cu succes. Pe oricine altcineva putea păcăli, putea face să creadă orice. Pentru că nimănui altcuiva nu-i păsa ce spune Jace.

– Am venit pe jos acasă, spuse el. Mi-a luat mult timp pentru că eram departe și bicicleta era defectă.

– Și nu m-ai sunat? întrebă ea, ofensată.

– Am încercat să sun. Linia era ocupată.

– Nu ai nici un pic de respect, spuse ea, cu mâinile în șolduri. De șase ani îmi fac griji pentru tine. N-ai pic de respect pentru mine.

– Nu e adevărat, protestă Jace. Vă respect foarte mult, Madame Chen. Nu vreau să vă îngrijorez.

– Ești ca și familia mea, JayCee, spuse ea, încet.

Jace simți cum îl ard lacrimile în spatele pleoapelor.

– Îmi pare rău, zise el.

– Că m-ai supărat sau că te consider parte din familia mea?

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet strâmb.

– Amândouă, cred. Nu vreau să vă împovărez.

Ea clătină din cap.

– Încă din pântece ai fost bătrân. Nu ca Tyler, ci ca un bărbat care a văzut prea multe.

Nu era prima oară când femeia făcea acest comentariu. Jace nu răspundea niciodată. Nu i se părea că are rost să afirme ceea ce era evident.

– Trebuie să plec, Madame Chen. Trebuie să-mi repar bicicleta.

– Și cum o să ajungi acolo unde ai nevoie? Pe covorul zburător?

Jace nu răspunse. Ea luă un set de chei dintr-un cui de pe perete.

– Ia mașina mea. Și nu-mi spune că nu poți. O s-o iei.

– Da, doamnă. Mulțumesc.

Madame Chen avea un Mini Cooper vechi de doi ani, negru cu capotă crem și cu trapă. Jace băgă Bestia în mașină și ieși în traficul de dimineață. Mașina îi oferea o deghizare. Atacatorul nu căuta un Mini Cooper.

Toată șmecheria era să intre și să iasă din birourile de la Speed fără să fie văzut de cineva care ar fi urmărit clădirea. Trebuia să ajungă la Eta înaintea polițiștilor.

4

– Poftim.

Ruiz aruncă pe biroul lui Parker o foaie de hârtie. Parker se uită la ea. O listă a tuturor companiilor de curierat pe o rază de un kilometru și jumătate de jur împrejurul biroului lui Lenny Lowell. Probabil că nu-i luase mai mult de trei minute pentru a o scoate de pe Yahoo!

– Îți dai seama că „spiritul de echipă" este o parte din evaluarea ta, nu? spuse el, ridicându-se și îndreptându-se către cafetieră.

Era 6:43 dimineața. Dormise cam două ore.

Parker se întoarse la scaunul său și se așeză.

– Trebuie să înveți să-ți controlezi toanele astea, păpușă, spuse el, serios. Sunt șeful tău direct. Trebuie să respecți lucrul ăsta, fie că-ți place, fie că nu. În meseria asta, întotdeauna o să ai un șef, și pe lângă unii dintre ei eu o să-ți par o prăjitură.

Se ridică și aruncă la gunoi cafeaua. Două înghițituri din ea erau de ajuns ca să pornească la rece motorul unui camion.

– E bine să fii ambițioasă. Dar dacă nu înveți să-ți controlezi această energie, n-ai zile multe în slujba asta. Furia îți întunecă judecata. O să îndepărtezi oameni de care ai nevoie.

– Tu ești vocea experienței în domeniu, spuse ea.

– Mda, răspunse Parker, încet. Poți să înveți de la un maestru.

Se simțea de o sută de ani, petrecuți în cea mai mare măsură urcând munții în fugă, încrezător și plin de el, pentru a se trezi că alunecă pe partea cealaltă a versantului, cu capul înainte.

Parker se îmbrăcă în pardesiul său gri, Armani. O extravaganță recentă, datorată celeilalte fațete din viața sa. Ridică gulerul și întinse mâna după vechea pălărie de fetru pe care o avea de când devenise detectiv.

– Haide, îi spuse lui Ruiz. Să ne apucăm de companiile alea de curierat.

– Nu putem să-i sunăm la telefon? scânci ea. Plouă.

– La telefon nu înveți cum să citești oamenii, se răsti Parker.

Ruiz îi arătă degetul mijlociu. Ca o „doamnă".

Prima agenție la care ajunseră dăduse faliment. Cu șase zile în urmă, după spusele bătrânei instalate în holul biroului gol. Parker îi mulțumi, îi dădu cartea lui de vizită și o hârtie de douăzeci de dolari.

– De ce ai făcut asta? întrebă Ruiz când urcară din nou în mașină.

– Cine știe ce poate vedea, trăind acolo. Cu câțiva dolari devine mai dispusă să vorbească cu polițiștii...

– Nu-mi permit să dau bani vagabonzilor.

– Corect. Ți-ar da peste cap bugetul pentru pantofi.

– Ce, tu îți permiți să dai bani în dreapta și-n stânga?

Parker se încruntă.

– Douăzeci de dolari? Nu e ca și când ar trebui să renunț să mai mănânc carne. O investiție într-o persoană ca asta e ca și când ai paria pe câțiva cai cu cotă proastă, la curse. În echipa aia mixtă nu aveați informatori?

– Nu era treaba mea. Eu lucram sub acoperire. Și să nu-mi vorbești tu mie de pantofi. Ăia pe care-i porți costă șase sute de dolari. Nu mai cunosc nici un polițai care să poarte pantofi de șase sute de dolari.

– Cu excepția ta.

– Asta e altceva. Eu poate am un prieten care-mi cumpără lucruri frumoase.

– Ai un prieten?

Nu mușcă momeala.

– Poate că tu ai o astfel de prietenă, zise ea, șiret. Ce zici de asta? Ești jucăria vreunei cucoane bogate? Așa ai făcut rost de Jaguarul ăla pe care-l conduci duminica?

– Ce știi tu despre mașina mea?

Ea ridică din umeri și făcu pe sfioasa:

– Am auzit zvonuri.

Parker privi spre ea, apoi în direcția semaforului care se schimbase în verde.

– Nu cred că e inteligent din partea unui polițist să accepte cadouri scumpe. Nu poți să știi niciodată. Acea persoană specială poate să ajungă într-o zi la înghesuială cu legea. Și atunci poate să-ți ceară o mare favoare. Iar după aceea te trezești că Afacerile Interne îți intră în suflet.

– Dacă n-ai făcut nimic greșit, nu ai nimic de ascuns, comentă Ruiz.

– Toată lumea are ceva de ascuns, draga mea.

– Serios? Tu ce ai de ascuns, Parker?

– Dacă-ți spun, n-ar mai fi ascuns.

Continuară drumul în tăcere, prin traficul cu pas de melc, până ajunseră la cea de-a doua agenție – „Curieri de încredere". Un tip tânăr le spuse că Leonard Lowell era pe lista lor neagră, pentru că acumulase datorii și refuzase să le plătească. Nu mai făceau afaceri cu el.

– Ai idee la ce companie de curierat s-ar duce unul ca Lowell, cu reputația lui proastă?

– La una dintre firmele mici. Right Fast, Fly Speed, Speed Couriers.

Eta Fitzgerald era o ființă cu tabieturi. În fiecare dimineață, la șase fără un sfert, arunca ultimul strop de cafea în chiuvetă, o săruta pe bătrâna ei mamă pe obraz și pornea la drum.

Locuia cu mama sa și cu cei patru copii într-o casă greu de descris, dintr-un cartier confortabil. Familia Fitzgerald venise în Los Angeles din New Orleans, cu opt ani înainte. Soțul ei, Roy, mecanic de avioane, primise un post la Delta și nu lipsise de la lucru nici o zi timp de șase ani, până când o platformă se prăbușise în timp ce lucra la un 747, iar căderea aceea îi fusese fatală.

Pornind la șase fără un sfert, Eta ajungea în centru aproape imediat. Prima oprire era întotdeauna la Carl's Junior, la intersecția străzilor Fifth și Flower, unde se așeza să mai bea o cafea și să mănânce un sandvici cu ou și cârnați, plin de grăsime. De cele mai multe ori, îi vedea pe unii dintre curierii ei care alimentau cu combustibil pentru ziua care începea.

Etei îi plăcea munca la Speed. Curierii erau niște tipi cu caractere ciudate și interesante. Eta era ca o cloșcă pentru ei.

Mojo ridică mâna în semn de salut. Era un tip cu aspect sălbatic, Mojo ăsta – coafură afro, piele neagră, întinsă pe trupul înalt și osos.

Asta era acoperirea lui Mojo, ceea ce-i împiedica pe oameni să se uite prea atent la el. Din întâmplare, Eta știa că numele lui adevărat era Maurice, că citea poezie și că în serile cu program liber cânta la saxofon într-un club de jazz din vestul L.A.-ului.

Eta își sorbi cafeaua și privi în jur, după vreunul din ceilalți „copii" ai ei. Pe fereastră îl vedea pe John Predicatorul, umblând în sus și-n jos pe trotuar, cu tirada zilei deja în desfășurare. Mojo se prefăcea nebun; John Predicatorul era cu adevărat, dar reușea totuși să-și livreze cumva pachetele. Șeful, Rocco, îl ținea pe John angajat pentru că era un nepot de-al lui, sau cam așa ceva.

Eta își goli tava în tomberon și ieși din nou în ceața dimineții. Se trânti în ma-

șina sa și întinse mâna după cheia din contact. O mână îi acoperi gura înainte să aibă timp să-și dea seama de unde apăruse.

– Nu țipa.

Nu țip pe dracu', își spuse ea. Privirea îi fugi în oglinda retrovizoare. Voia să-l vadă, ca să le poată spune polițiștilor cum arăta înainte de a-i sparge fața în bătaie.

– Sunt eu.

Tensiunea o părăsi ca aerul care ieșea dintr-un balon.

– Băiete, m-ai speriat de mi-a sărit inima din piept! se răți ea.

– Îmi pare rău, spuse Jace. Știam că o să reacționezi. Dacă țipai, ai fi putut să atragi atenția cuiva. De exemplu, unui polițist.

Eta se răsuci, încruntându-se la pușt iul de pe bancheta din spate. El spunea că are 21 de ani, dar nu-l crezuse niciodată.

– Și de ce, mă rog, nu vrei să te vadă poliția? întrebă ea. În ce te-ai băgat, Călărețule Singuratic?

– Cineva a încercat să mă facă pilaf aseară. Ai văzut la știri ceva despre avocatul ăla, Lenny Lowell?

– Nu stau trează până la știri. Cine e Lenny ăsta?

– „Bani", zise Jace. Ultima mea cursă.

Aruncă un fascicul împăturit din *Times* pe locul din dreapta.

– Cineva l-a ucis aseară. După ce am ridicat eu coletul.

Eta se uită fix la el. Băiatul ăsta n-ar fi omorât pe nimeni.

– Mă caută poliția, spuse el. S-ar putea să fi fost ultima persoană care l-a văzut pe tip în viață, în afară de cel care l-a omorât.

– Atunci spune la poliție ce știi, spuse Eta.

– În nici un caz nu mă duc la poliție. Am fost în biroul ăla aseară, am atins lucruri. Amprentele mele sunt peste tot. Dacă pun mâna pe mine și compară amprentele... Restul e joacă de copii pentru ei. Nu.

– Dar, scumpule, cineva a încercat să te omoare, spuse Eta, rezonabilă.

Jace părea sceptic:

– Și îți închipui că or să mă creadă? Eta, trebuie să mă ajuți. Mai devreme sau mai târziu, poliția o să apară la Speed. Or să pună o mulțime de întrebări.

– Și vrei să mint poliția? întrebă ea, încruntându-se.

El întinse mâna și o puse pe brațul ei.

– Spune-le numai că nu știi nimic despre mine.

Dar chiar nu știu nimic despre tine, gândi ea. Îl știa de vreo doi ani și totuși băiatul ăsta era un mister. Eta oftă.

– Ce îți trebuie? Ai nevoie să stai undeva?

– Nu, Eta, mulțumesc. Își feri privirea, jenat: Dacă ai putea să-mi dai niște bani în avans... Știi că sunt serios.

– Am bani în seiful de la birou, spuse ea, pornind motorul. Parchez la intrarea din spate și îți aduc banii.

– Și dacă sunt polițiști care filează locul?

– Drept cine mă iei? Scumpule, eu știu despre poliție mai multe decât vei avea tu habar vreodată. Întinde-te pe podeaua mașinii și stai acolo până-ți spun eu să te ridici.

– Ești cea mai tare, Eta.

– Sigur că sunt, bombăni ea, intrând în trafic. Nu știu ce mama naibii v-ați face toți fără mine.

Speed Couriers. Un logo elegant. Aspect art deco din anii '40. Tipul care deschise ușa era înalt și slab, cu privirea întunecată și strălucitoare a unui fanatic.

– Toți oaspeții sunt binevenițți, toți păcătoșii sunt mântuiți.

Ridică dezaprobator o sprânceană către Ruiz și sutienul roșu care se ițea de sub jacheta neagră a costumului.

Parker îi arătă insigna.

– Vrem să vorbim cu dispecerul.

Portarul făcu un gest către o nișă cu pereți din plexiglas, unde o femeie masivă cu capul plin de codițe și cu un telefon prins între umăr și ureche lua notițe cu o mână, în timp ce pe cealaltă o întindea către microfon.

Vocea femeii dudui într-o boxă:

– John Remko! Ai o preluare. Ia fișa asta și pleacă dracului de aici!

John Predicatorul luă fișa și dispăru pe holul întunecat, ca un spectru ce se retrăgea.

Parker se apropie de fereastră. Femeia nu se uită la el. Lipi nota pe o tablă magnetică. Fiecare magnet avea scris pe el câte un nume – MOJO, JC, GEMMA, SLIDE. Prinse nota pe tablă cu magnetul pe care scria PJOHN.

– Scumpule, dacă vrei de lucru, ia formularul galben. Dacă ai de lucru pentru noi, completează partea de sus a fișei, spuse ea. Dacă vrei altceva, aici n-ai nici o șansă să primești.

Parker îi arată insigna.

– Detectiv Parker, detectiv Ruiz. Avem nevoie să ne acordați câteva minute, doamnă.

Dispecera îi aruncă o privire dominatoare.

– N-am timp pentru tine, Ochi Albaştri. Un bărbat bine îmbrăcat, cu pălărie, ca tine, e de belea.

Parker îşi scoase pălăria, zâmbi şi-şi desfăcu pardesiul.

– Costumul îţi place? E Canali.

– O să-mi placă şi mai mult de la depărtare. Întreabă ce ai de întrebat, iubire. Aici nu e podium de prezentare. Eu am de făcut treabă serioasă.

– Aţi trimis un curier la biroul lui Leonard Lowell aseară, pe la şase şi jumătate, pentru a ridica un pachet?

Eta nici nu clipi.

– Închidem la ora şase.

– Bine faceţi, spuse Parker. Dar nu asta am întrebat.

– Trimit o grămadă de curieri la o grămadă de livrări.

– Vreţi să-i chestionăm pe fiecare dintre ei? întrebă Parker politicos. Pot să-mi fac timp în restul zilei pentru asta. Desigur, vor trebui să vină la secţie. Cum se numesc notiţele acelea pe care le puneţi pe tablă?

– Fluturaşi.

– Fiecare comandă se scrie pe un fluturaş. Acesta se pune pe tablă, sub numele curierului care preia comanda. Aşa funcţionează sistemul, nu?

– Vrei slujba mea? întrebă ea. N-ai decât s-o iei.

– Vreau să-mi răspundeţi la o întrebare simplă, doamnă. Asta e tot. Puteţi să-mi răspundeţi sau pot să iau cu mine la secţie toţi fluturaşii de ieri şi să-i verific unul câte unul.

– Poţi să vii cu un nenorocit de mandat, lătră Eta.

Ruiz îşi băgă şi ea nasul.

– Să ştii că putem să-ţi facem viaţa grea. Ştii ce înseamnă *obstrucţie*?

– Sigur că ştiu, răspunse Eta tărăgănat. Ar trebui să iei un laxativ pentru asta, scumpo. E o farmacie ceva mai sus pe stradă.

Ruiz se înroşi. Dispecera pufni dispreţuitor.

Parker se rezemă de tejghea.

– Nu ne-aţi întrebat de ce vrem să ştim dacă aţi trimis un curier la biroul avocatului. De ce?

– Pentru că nu mă priveşte.

– Un om a fost asasinat acolo aseară. Fiica lui ne-a spus că aştepta un curier pe bicicletă. Mesagerul ar putea să ne spună ceva valoros pentru caz.

Eta oftă adânc.

– Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază.

– Mă faceţi să fiu suspicios, spuse Parker degajat, fiind atât de dificilă. Asta mă

face să cred că aveți ceva de ascuns. O să aflăm, într-un fel sau altul, sublinie el. Sunteți proprietara acestei afaceri, doamnă... ?

– Fitzgerald. Nu, nu sunt.

– Deci ar trebui să dați socoteală șefului, să-i explicați de ce pierde venitul unei zile întregi, de ce se confiscă dosare.

Ea se uită fix la el.

– Îi cunosc pe copiii ăștia, zise Eta. Or fi ei mai ciudați, dar nu sunt copii răi.

– Nu vrem decât să-i punem câteva întrebări curierului. Dacă n-a făcut nimic rău, nu are de ce să-și facă griji.

Eta Fitzgerald păru să se dezumfle.

– A fost un apel târziu, spuse ea.

– Unde e fișa?

– E la curier. N-a venit încă să-și completeze hârtiile. Ploua. Eu am închis și am plecat acasă.

– Și azi nu vine la muncă?

– N-a venit încă.

Parker își scoase carnetul de notițe.

– Cum se numește?

– J.C.

– Și ce înseamnă J.C.?

– Înseamnă J.C., spuse ea, încurcată. Așa îi spunem: J.C. Numărul șaisprezece.

– Unde locuiește?

– Habar n-am.

– Dar aveți numărul lui de telefon.

– Vorbim prin stația radio. Nu am nici un număr de telefon al acestui puști.

Ruiz vorbi la telefon:

– Detectiv Renee Ruiz, Departamentul de Poliție din L.A. Trebuie să vorbesc cu procurorul Langfield cu privire la un mandat.

– S-ar putea să am o adresă, spuse dispecera, tâfnoasă.

Se duse spre un dulap și căută într-un sertar, scoțând de acolo ceva ce părea un dosar gol.

– E trecută doar o cutie poștală, spuse ea, întinzându-le dosarul.

Parker spuse:

– Puteți să-mi spuneți cum arată?

– E un puști alb, cu păr blond și ochi albaștri.

– Mulțumesc pentru cooperare, doamnă Fitzgerald.

Eta Fitzgerald pufni către el și puse mâna pe telefonul care suna, îndepărtân-

du-l pe Parker. Acesta deschise dosarul, citi unica foaie de hârtie – o cerere de angajare – căutând informații relevante.

NUME: J.C. Damon

Parker închise dosarul și i-l întinse lui Ruiz. În loc să iasă pe intrarea principală, porniră spre cea din dos. Parker se uită la două biciclete legate de un contor de gaz. În spațiul dintre un zid și un tomberon era parcată o mașină. Era mașina Etei.

Parker aruncă o privire înăuntru. Lucrurile obișnuite. O cască de fotbal, jucării cu eroi din desene animate și o păpușă Barbie neagră.

Dădu să se îndepărteze de mașină, apoi se uită din nou, pentru că ceva îi atrăsese atenția. Se încruntă și intră din nou în clădire, cu Ruiz după el ca un cățel.

Eta Fitzgerald, jonglând cu microfonul și telefonul, se uită la ei când se apropiară de fereastra sa.

– Acum ce mai e? întrebă răstit.

– Mașina dumneavoastră, spuse el.

Se făcu pământie la față, închizând microfonul și telefonul.

– E vorba de un far, spuse Parker. E spart. Într-o zi ca asta, o să vă oprească poliția pentru așa ceva.

Expresia Etei era ca și cum ar fi apucat-o brusc greața.

– Am vrut doar să vă anunț, continuă Parker.

– Mulțumesc, domnule detectiv, spuse ea, încet. Vă sunt recunoscătoare.

Parker duse un deget la pălărie.

– De-asta suntem aici, ca să vă venim în ajutor.

Jace privea de pe cealaltă parte a aleii, dintr-o cutie de carton muiată de ploaie pe care cineva o lăsase în spatele unui magazin de mobilă. Fărâme de polistiren pentru împachetat se lipeau de el ca puricii. Era prea riscant să stea în mașina Etei. Acolo ar fi fost captiv, prins în capcană, vulnerabil. Avea nevoie de spațiu și de o poziție de observație care să-i fie în avantaj. Imediat ce Eta intrase în clădire, se strecurase afară din mașină și trecuse de cealaltă parte a aleii.

Eta promisese să se întoarcă imediat cu banii, dar, la jumătate de minut după ce intrase în firmă, apăruse John Predicatorul. Apoi apăruse Mojo. Dar Eta nu.

Tot ce avea de făcut era să fi pus banii într-un plic și să iasă până la mașină ca să-i lase acolo. Rocco, șeful, nu părea să fie prin preajmă.

Jace se ghemui din nou în haină și se uită la pagina de ziar pe care încercase să i-o arate Etei în mașină. Moartea violentă a lui Lenny Lowell fusese îngropată în adâncurile ziarului *LA Times*. Se spunea că avocatul fusese găsit de fiica sa, Abigail (23 de ani, studentă la Drept), și că fusese ucis cu lovituri la cap, în biroul său.

Abby Lowell. Poate că-l văzuse pe Atacator fugind de la scena crimei. Poate că știa cine-i dorea moartea tatălui său și de ce. Poate că știa cine sunt cei din negativele foto.

Ușa din spate a companiei Speed se deschise și ieșiră două persoane. Mai întâi un bărbat: constituție medie, pardesiu scump și o pălărie ca în filmele cu detectivi de prin anii '40. Sam Spade. Philip Marlowe. Cu o femeie minionă, într-un costum negru. Enervată. Latinoamericană. Sam Spade o ignora.

Polițai. Bărbatul, cel puțin, era cu siguranță, deși era prea bine îmbrăcat pentru unul ca ăștia. Jace avea un al șaselea simț în privința polițailor.

Bărbatul se învârti în jurul mașinii Etei, privind în tihnă pe geamuri. Pe Jace îl trecură fiorii. Apoi se întoarseră în clădire.

Jace se înfioră. De ce i-ar interesa pe polițai mașina Etei, dacă nu le-ar fi spus nimeni că ar trebui să îi intereseze? Eta îi spusese să se ducă la poliție. Poate că luase ea hotărârea în locul lui.

Jace își spuse că a fost un prost pentru că i-a cerut ei ajutorul. Dar i se păruse o cale ușoară să facă rost de câteva sute de dolari. Nu voia să ia bani din cutia pe care o ținea ascunsă în apartament. Banii aceia erau pentru Tyler, în caz că s-ar fi întâmplat ceva.

Dar chiar se întâmplase ceva.

Era timpul să plece.

Folosindu-se de un camion care făcea o livrare, ca acoperire, Jace ieși din cutie. Își ridică gulerul hainei și porni pe alee.

O mașină coti pe alee, târându-se către el. Un sedan închis la culoare, cu parbrizul crăpat.

Frica îl izbi pe Jace în stomac și i se răspândi prin vene ca argintul viu. Rapidă, toxică. Ar fi vrut să se uite, ca să vadă figura celui care-l vâna. Mașina încetini când se apropie de el. Lui Jace i se puse un nod în gât. Era pe partea șoferului. Oare tipul îi putea recunoaște figura? Avusese casca pe cap. Și ochelarii de scufundări.

Când mașina ajunse în dreptul lui, privi cu coada ochiului.

Un cap ca un cub de piatră, ochi mici și răi, barbă, păr negru tuns scurt. Tipul avea un leucoplast alb la baza nasului și o aluniță neagră pe ceafă.

Sedanul trecu pe lângă el ca o panteră în junglă, tăcut, lunecos, rău-prevestitor. Jace își continuă drumul, rezistând dorinței de a privi în urmă.

În mod evident, tipul știa unde lucrează Jace. Avea geanta lui de curier. Individul avea să încerce imediat să afle unde locuia Jace, exact ca și polițaii. Dar nici unul, nici ceilalți nu aveau să reușească. Singura adresă pe care o dăduse la Speed era vechea cutie poștală. Și singura adresă pe care cei de la cutia poștală o aveau

pentru el era un apartament în care locuise pentru scurtă vreme împreună cu mama sa.

Dar rechinii erau în apă, învârtindu-se, la vânătoare.

Doi polițai și un ucigaș.

Jace o luă la fugă. Trebuia să dea de Abby Lowell.

– Ce părere ai? întrebă Parker, înscriindu-se înapoi în trafic.

– Nu prea avem mare lucru, spuse Ruiz.

Parker scoase sunetul de eroare al soneriei de la jocurile televizate.

– Greșit. În primul rând, am putea avea amprente pe cererea de angajare. Îi știm numele, sau cel puțin un pseudonim. Putem să-i scoatem cazierul, dacă are așa ceva. E un tip ascuns, e plătit cu bani gheață, corespondența îi merge la o cutie poștală; nici o adresă, nici un telefon. Operează ca un delincvent.

– Și dacă n-are cazier? sublinie Ruiz.

– Dacă laboratorul poate scoate o amprentă clară de pe cererea de angajare și se potrivește cu una de pe arma crimei, o să avem măcar atât. Iar dispecera știe mai multe decât vrea să spună.

– Da, dar nu spune.

– Are conștiință; nu-i face plăcere să încalce regulile. Dar își protejează curierii.

– Eu cred că e o scârbă, bombăni Ruiz.

– N-o lua personal. Trebuie să înveți să nu mai arunci cu cărămizi în capul fiecărui martor sau făptuitor cu care ai de-a face.

Cu coada ochiului o văzu privindu-l.

– Mamă, mormăi el. Am vorbit ca un profesor.

– Ești profesor. După cum se zice.

Parker nu spuse nimic. Era indispus acum. În cea mai mare parte a timpului încerca să se concentreze asupra scopurilor sale în departament. Nu se considera profesor. Aștepta ocazia de a se reabilita.

Ar fi putut să-și dea demisia. Nu avea nevoie nici de bani, nici de complicații. Ocupația lui suplimentară îl ajutase să-și achite datoriile, îi furnizase Jaguarul și garderoba. Dar era prea încăpățânat ca să renunțe. Și, de fiecare dată când un caz îl prindea și simțea bine cunoscutul influx de adrenalină, își amintea de ce îi plăcea ceea ce făcea. Era suficient de demodat pentru a se simți mândru că poartă insigna.

De fiecare dată când îl acapara un caz și simțea adrenalina prin vene, își amintea că, undeva, în sufletul său încă mai credea că acela ar putea fi cazul care să-l reabiliteze, să-i readucă respectul egalilor și dușmanilor. Dar dacă acesta era

genul de caz cu potențial de reabilitare, era cert că departamentul de Furturi și Crime avea să i-l fure de sub nas.

Viră spre parcarea unui mall nu prea mare, plin de localuri unde se putea mânca: Noah's Bagels, Jamba Juice, Starbucks. Șoferul alegea postul de radio; pasagerul alegea restaurantul. Ruiz alesese Starbucks. Comanda ei era întotdeauna complicată și, dacă nu ieșea pe placul ei, îl punea pe chelner să o refacă.

Parker intră la Jamba Juice și comandă un suc de fructe, apoi intră la Starbucks și își însuși o masă și un fascicul din *Times,* abandonat de un client anterior.

Trebuia să existe un motiv pentru care departamentul de Furturi și Crime venise să amușine la scena crimei lui. Aceștia erau tipi de pagina întâi, care lucrau numai la cazuri de pagina întâi. Lenny Lowell nu era pe prima pagină.

– Ai grijă de siluetă? îl întrebă Ruiz când i se alătură.

Parker rămase concentrat asupra ziarului.

– Trupul meu e un templu, scumpo. Vino și adoră-l.

La scena crimei nu văzuse și nu vorbise cu nimeni care să fi semănat cu un reporter, iar el era detectivul care înregistrase cazul... dar iată, era în ziar, câteva propoziții înghesuite în colțul din stânga: AVOCAT GĂSIT MORT.

– „Leonard Lowell, aparent victima unei crime, găsit de fiica sa, Abigail Lowell (23 de ani, studentă la Drept), mort în urma unor lovituri la cap, în biroul său..." etc... etc... etc.

Parker și-o aminti pe Abby Lowell, care spunea cum ajunsese la scena crimei în seara dinainte. Spusese că a primit un telefon de la un ofițer de la Departamentul de Poliție din L.A., prin care era anunțată de moartea tatălui ei, în timp ce ea îl aștepta la Cicada.

Era prea devreme să sune la restaurant ca să-i verifice alibiul.

Semnătura de sub articol era „Corpul redacțional".

– Ruiz.

Parker se aplecă peste masă și pocni din degete către ea.

– Ai obținut vreun nume pentru numărul ăla de telefon pe care ți l-am dat să-l verifici? Numărul din telefonul lui Abby Lowell?

– Încă nu.

– Fă-o. Acum.

Ea încercă să protesteze. Parker împinse ziarul către ea și bătu cu degetul în dreptul articolului. Se ridică de pe scaun, scoase telefonul din buzunar și ieși pe una dintre ușile laterale, afară în frig.

– Kelly.

Andi Kelly era reporter de investigație la *LA Times.* Fata asta era ca un bulgăr

de foc, împachetat într-un ambalaj micuț, cu păr roșcat. Tenace, ironică, amatoare de scotch nerafinat.

– Andi? Kev Parker la telefon.

Tăcere. Parker își imagină confuzia, apoi recunoașterea.

– Mamă, spuse ea în cele din urmă. Pe vremuri cunoșteam un Kev Parker.

– Pe vremea când eram bun de titlu de ziar, remarcă Parker, sec. Acum nu mă mai suni, nu-mi mai scrii. Mă simt folosit.

– Ți-ai schimbat numărul de telefon și habar n-am unde locuiești. Ce s-a întâmplat? Nu au fost de acord cu comportamentul tău – fumat, băutură, femei, aroganță?

– M-am căit, am renunțat la toate astea, m-am călugărit.

– O, Doamne! Unde ne-au dispărut idolii?

– Cel de față s-a făcut fărâme cu multă vreme în urmă.

– Mda, zise Kelly serioasă. Am citit în ziare.

Nu există nimic mai bun decât un eșec brusc și public pentru a câștiga prieteni și a influența lumea. Parker, polițist de succes la departamentul de Furturi și Crime, arogant și plin de sine, fusese făcut țap ispășitor al unui avocat al apărării la fel de arogant și plin de sine, într-un răsunător proces de crimă.

Cazul Procuraturii fusese bun, nu chiar beton, dar totuși solid. Un munte de dovezi indirecte, circumstanțiale, adunate împotriva unui student bogat de la UCLA, acuzat de uciderea brutală a unei tinere studente.

Parker fusese vioara a doua în investigație. Avea reputația de a-și da drumul la gură, de a merge la limita regulilor, dar era un detectiv al naibii de bun. Acesta fusese adevărul pe care s-a bazat în timpul procesului, în vreme ce echipa apărării i-a demolat reputația cu ajutorul unor adevăruri trunchiate, al unor fapte irelevante și al unor minciuni pe față. I-au contestat integritatea, l-au acuzat că a falsificat probele. N-au putut să dovedească nimic, dar nici n-au avut nevoie. Oamenii erau întotdeauna dispuși să creadă ce e mai rău.

Anthony Giradello, procurorul chitit să-și consolideze cariera pe acest caz, văzuse că Parker e pe cale să-i scufunde vasul și făcuse lucrul plin de cruzime pe care orice procuror l-ar fi făcut cu certitudine: pusese mâna pe bici și se alăturase torționarilor.

Giradello făcuse tot ce putuse pentru a-și delimita cazul de Parker, pentru a minimaliza rolul acestuia în investigație. Sigur, Parker era un dobitoc, dar era un dobitoc *neimportant*, care nu avusese de-a face cu investigația sau cu probele. Presa liberală din L.A. se alăturase atacului, întotdeauna fericită să eviscereze un polițist care-și făcea datoria.

Andi Kelly fusese singura voce care se ridicase împotriva mulțimii, scoțând în

evidență faptul că apărarea folosea uzata, dar eficienta strategie „când totul eșuează, dă vina pe polițist". Un joc gândit să distragă atenția de la copleșitoarele dovezi judiciare, să sădească sămânța îndoielii în mințile juraților. Un singur jurat era de ajuns pentru a bloca juriul.

Au reușit să-i convingă pe toți doisprezece. Iar ucigașul a scăpat.

Efectele politice au fost urâte. Biroul Procuraturii a insistat ca Parker să fie concediat, pentru a continua să abată atenția de la faptul că un ucigaș scăpase și era liber. Șeful Poliției, care detesta Procuratura și se temea de sindicatul polițiștilor, a refuzat să scape de Parker, în ciuda faptului că toți grangurii din departament voiau să-l vadă plecat. A primit eticheta de polițist-problemă, insubordonat și incontrolabil. Era „ochiul vânăt" al unui departament care nu își permitea încă un scandal.

Singurul interviu pe care-l acordase Parker în perioada respectivă fusese pentru Andi Kelly.

– Ce mai faci, Kev? întrebă Kelly.

– Mai bătrân, mai înțelept, ca toată lumea, spuse Parker, plimbându-se în sus și-n jos pe trotuar.

– Știi ceva despre cazul Cole?

– Probabil că tu știi mai multe decât mine. Tu ești la tribunal în fiecare zi. Eu sunt un simplu argat acum, după cum știi.

– Păi, poți să dispari, Parker, dacă nu ai nici un pont.

– Ce dură ești. Acum, că m-a părăsit norocul și mănânc de prin gunoaie, nu poți să-i faci o favoare unui vechi prieten?

– Ce vrei, omule-de-care-n-am-auzit-de-ani-de-zile?

– Nu mare lucru, zise Parker. Anchetez o crimă. S-a întâmplat aseară. Azi-dimineață au apărut câteva rânduri în *Times*. Sunt curios cine le-a scris. Poți să afli?

– De ce?

Kelly era întotdeauna interesată să prindă mirosul unei povești noi.

– Mi s-a părut ciudat, spuse Parker detașat. Nimeni n-a vorbit cu mine. Am fost la scena crimei toată seara și n-am văzut nici un reporter.

– Poate vreun pârlit de asistent a interceptat antena poliției. Cine e victima?

– Un amărât de avocat de mâna a doua.

– Și de ce-ți pasă că a apărut în ziar, dacă tipul e un nimeni? întrebă Kelly.

– Au dat câteva detalii greșite.

– Și?

Parker oftă.

– Nu-mi mai aminteam că ești chiar atât de nesuferită.

– Păi întotdeauna am fost, spuse Kelly. Am probleme.

– Scumpo, problemele mele sunt mai mari ca ale tale la orice oră din zi și din noapte.

– Acum mă complexezi.

– De ce te-am sunat? întrebă Parker, exasperat.

– Pentru că vrei ceva.

Parker se gândi să-i spună lui Kelly despre apariția neoficială la scena crimei a celor de la Furturi și Crime, apoi renunță la idee.

– Ascultă, Andi, deocamdată nu e ceva palpabil. Numai că am o senzație ciudată. Poți să dai câteva telefoane?

– Și dacă se dovedește că e ceva... ?

– Îți fac cadou o sticlă de Glenmorangie.

– Te sun eu.

– Mulțumesc.

Parker bagă telefonul în buzunar și intră înapoi în local.

– Numărul e de pe o cartelă, spuse Ruiz. Nu poate fi urmărit.

– Jucăria preferată a oricărui criminal, zise Parker.

Toți dealerii de droguri și toți criminalii din oraș aveau așa ceva. Numărul se vindea odată cu telefonul. Fără documente, fără urme.

– Hai să mergem.

– Cu cine vorbeai? întrebă Ruiz când erau din nou în mașină.

– Am sunat o veche prietenă. Vreau să știu cine a scris articolul ăla.

– Pentru că au dat detalii greșite?

– Pentru că s-ar putea să nu fie greșite. Dacă fiica e cea care l-a găsit...

– Atunci e suspectă.

– Trebuie considerată suspectă, în orice caz. Trebuie să vorbești cu șeful de sală de la Cicada. Când a ajuns acolo, când a plecat, dacă a vorbit cu cineva, dacă a lipsit vreun pic.

– Dar dacă ea a găsit cadavrul, cum a aflat reporterul chestia asta?

– Asta e și întrebarea mea, spuse Parker, pornind motorul. După toate probabilitățile, e doar o încurcătură. Un individ de la *Times* a auzit un detaliu la mâna a treia de la unul dintre tehnicienii de la scena crimei, în timp ce stăteau la o bătă într-un bar. Cine știe? Poți să-i spui unui reporter o poveste cuvânt cu cuvânt, iar el tot o s-o scrie aiurea.

– Bănuiesc că știi câte ceva despre asta, spuse Ruiz.

Parker îi aruncă o privire.

– Păpușă, aș putea scrie o carte.

5

Conform funcționarei pakistaneze de la post restant, cutia poștală 4-U 501 aparținea unei femei pe nume Allison Jennings, pe care n-o cunoștea. Cutia poștală îi fusese închiriată doamnei Jennings în 1994. Chiria era plătită printr-un ordin de plată lăsat în cutie o dată pe an.

Managerul care-i închiriase cutia lui Allison Jennings capsase o copie a permisului ei de conducere din Massachusetts pe formularul de închiriere. Fotografia de pe copie era o mâzgăleală, o pată de cerneală neagră. Parker îi ceru funcționarei să facă niște copii după ambele foi, apoi ieși cu Ruiz înapoi pe stradă.

În timp ce Parker băga mașina în viteză și pornea, Ruiz sună să se intereseze de Allison Jennings.

Adresa pe care femeia o dăduse pe formularul de la oficiul poștal era o clădire de cărămidă roșie dintr-un cartier dubios din oraș.

– Crezi că femeia e încă pe aici? întrebă Ruiz.

Parker ridică din umeri.

– Cine știe? A completat formularul ăsta acum zece ani. Puștiul ăla, Damon, putea să fi cumpărat cutia de la ea sau putea să o fi preluat. Trebuie să fie pe aici pe undeva, dacă o folosește.

„Pe aici, pe undeva" acoperea o suprafață foarte mare. Biroul Central al Poliției se ocupa de aplicarea legii pe o suprafață de șapte kilometri pătrați, incluzând Chinatown, Little Tokyo, cartierul financiar, cartierul modei și al bijutierilor, și centrul de conferințe.

Parker opri mașina în parcarea de la secție și se întoarse către partenera sa.

– Primul lucru, du cererea de angajare a lui Damon la laborator. Vezi dacă pot să găsească vreo amprentă identică pe arma crimei. Apoi sună în Massachusetts. După aceea caută orice persoană cu numele Allison Jennings în zonă. Și

sună și la compania de telefoane pentru lista numerelor de telefon formate de la Speed Couriers.

Ruiz păru tulburată:

– Și altceva, stăpâne?

– Începi să treci în revistă apelurile. Este posibil ca puștiul ăsta, Damon, să nu aibă telefon, dar poate că totuși are. Și obține lista cu numerele de telefon formate de la biroul lui Lowell și de la el de-acasă.

– Și tu ce o să faci în timp ce eu fac toate astea?

– O să vorbesc cu Abby Lowell. O să aflu cum de i-a ajuns numele în ziar. Sunt sigur că va vorbi cu mine mai degrabă decât cu tine.

– Ce te face să fii așa sigur de asta?

Îi aruncă celebrul zâmbet Kev Parker.

– Pentru că eu sunt eu.

Scăpat de Ruiz, Parker porni direct spre biroul lui Lenny Lowell. Voia să mai vadă o dată scena crimei fără nimic care să-i distragă atenția. I se părea că se va putea concentra mai bine dacă petrecea puțin timp la locul în care murise victima.

Cartierul nu era cu nimic mai atrăgător la lumina zilei decât fusese noaptea, pe ploaie. De fapt, era chiar mai puțin atrăgător. În lumina aspră și cenușie a dimineții, vârsta și decrepitudinea locului nu mai puteau fi ascunse.

Mall-ul de dimensiuni reduse, cu două niveluri, în care se afla biroul lui Lowell părea să fi fost construit spre sfârșitul anilor '50. Avocații mai buni aveau birouri în Beverly Hills, unde lumea era frumoasă. Acesta părea genul de locație unde își atârnau firma cei de la capătul de jos al lanțului trofic. Deși lui Parker i se părea că bătrânul Lenny nu se descurca prea rău.

Cadillacul lui Lowell fusese ridicat pentru a fi cercetat. Mașina era nouă, dar fusese vandalizată. Lowell locuia într-un apartament dintr-o clădire nouă, la modă, din centru. Chestii scumpe, pentru un tip ai cărui clienți foloseau ușile rotative de la biroul de cauțiune.

Parker se întrebă de ce ucigașul spărsese ferestrele mașinii, dacă tot ceea ce voia era să fure banii din seif. Oare motivul crimei fusese răzbunarea, iar banii erau doar un bonus? Sau ucigașul căutase ceva ce nu găsise în birou? Dacă așa stăteau lucrurile, crima aceasta era o afacere mult mai complicată. Pe lângă banii din seif, ce altceva ar fi putut avea un tip ca Lenny Lowell, astfel încât să merite să fie ucis pentru asta?

Parker desigilă banda care marca scena crimei și intră pe ușa din spate. Biroul lui Lenny era un spațiu destul de mare, acum plin de hârtii și de reziduuri de

praf pentru amprente, de bucăți de bandă adezivă care marcau localizarea dovezilor pe mochetă. Sertarele fuseseră scoase din locașele lor.

– Deranjați scena unei crime, spuse Parker.

Abby Lowell, așezată la biroul tatălui ei, tresări și scoase o exclamație, apoi se lovi la genunchi încercând să se ridice.

– O, Doamne, m-ați speriat! se răsti ea.

– Trebuie să vă întreb ce faceți aici, domnișoară Lowell, spuse Parker, așezându-se pe un scaun față în față cu ea. Noi sigilăm zona crimei din motive întemeiate.

– Și vă ocupați și de aranjamentele de înmormântare? întrebă ea, regăsindu-și stăpânirea de sine și înfășurându-se în ea ca în puloverul de cașmir pe care-l purta. Știți și unde-și ținea tata polița de asigurare de viață? Și ce știți despre testamentul lui? Puteți să mă ajutați cu asta, domnule detectiv Parker?

Parker clătină din cap.

– Nu, dar dacă m-ați fi sunat, v-aș fi ajutat să căutați. Aș fi știut ce ați atins și ce ați mișcat din loc. Aș fi știut dacă ați luat orice altceva decât testamentul sau polița de asigurare a tatălui dumneavoastră.

– Mă acuzați de ceva? întrebă ea.

– Nu. Spun doar. Așa funcționează scena crimei. În secunda în care tatăl dumneavoastră a încetat să mai respire, eu am devenit protectorul lui.

– Ce păcat pentru tata că n-ați fost acolo să-l protejați de ucigaș. Și prin „voi" înțeleg Poliția din L.A.

– Nu putem prezice unde se va întâmpla o crimă, spuse Parker. Cunoșteați obiceiurile tatălui dumneavoastră; îi cunoșteați prietenii; probabil îi cunoșteați și dușmanii. Poate că știți că era amestecat în ceva care i-a provocat moartea.

Ei părea să nu-i vină să creadă ceea ce aude.

– Cât de insensibil puteți fi?

– N-ați vrea să aflați, spuse Parker. Nici dumneavoastră nu păreați atât de sensibilă aseară. Tatăl dumneavoastră poza pentru conturul de cretă, iar dumneavoastră păreați mai degrabă supărată că vă stricase planurile pentru cină.

– Nu sunt genul isteric, iar de plâns plâng în intimitate. Nu știți nimic despre relația mea cu tata.

– Puneți-mă la curent. Erați apropiați?

Ea oftă și se uită în altă parte.

– Eram prieteni. Lenny nu prea mi-a fost tată. A înșelat-o pe mama. Bea foarte mult. Ideea lui despre momente petrecute cu mine era să mă târască după el la curse sau la un agent de pariuri, unde uita imediat că exist. Părinții mei au divorțat când eu aveam nouă ani.

– Dar l-ați iertat?

– Într-un fel, ne-am regăsit când am început facultatea. Brusc, eram adultă. Puteam avea o conversație. Voiam să devin avocat. A devenit interesat de mine.

Continua să se uite în altă parte, ca și când n-ar fi vrut ca el să îi vadă reacția emoțională față de amintirile despre tatăl ei. Dar reacția exista. Fata avea un autocontrol de oțel, își spuse Parker.

Probabil că asta învață să facă o fetiță în timp ce tatăl ei pariază la a șasea cursă de la Santa Anita. Și ce făcea acea fetiță când era prinsă între doi părinți care se războiau, când tatăl ei pleca și când reapărea în viața ei? Își păstra controlul. Nu lăsa nimic să-i penetreze armura.

– Îi cunoșteați prietenii? întrebă Parker, calm. Dușmanii? Știați dacă era sau nu amestecat în ceva periculos?

– Lenny era întotdeauna în căutarea unei scurtături. Poate că în cele din urmă a găsit-o. Nu știu. Nu mi-a spus.

– Are alte rude? întrebă el.

– Are un frate în nordul statului New York. Și trei foste soții, dintre care nici una n-ar trece strada ca să scuipe pe cadavrul lui.

– Sunteți singura îngăduitoare din toată gașca.

Ea nu comentă. Se ridică și începu să se plimbe încet prin fața rafturilor de cărți, cu brațele încrucișate. Profilul ei avea linii lungi, grațioase și frumos arcuite. Pielea îi era ca de porțelan, iar părul îi atârna pe spate ca o cascadă întunecată. Arăta ca un fotomodel, într-un pulover de culoarea safirului și o fustă asortată.

– Ați vorbit cu cineva aseară după ce ați plecat, domnișoară Lowell?

Ea se rezemă de birou.

– Nu. M-am dus acasă.

– Nu v-ați sunat mama? Să-i spuneți că fostul ei soț a dispărut?

– Mama a murit acum cinci ani. Cancer.

– Îmi pare rău, spuse Parker. N-ați sunat nici un prieten?

Ea oftă, nerăbdătoare.

– Încotro bateți, domnule detectiv? Dacă aveți o întrebare, puneți-o. Am multe lucruri de rezolvat și am un curs la ora unsprezece.

Parker ridică o sprânceană.

– Un curs? Nu vă luați o zi liberă, de doliu?

– Tata e mort. Nu pot schimba acest lucru. A fost ucis. Pur și simplu nu pot cuprinde ideea, spuse ea. Vi se poate părea o dovadă de răceală, domnule detectiv Parker, dar fac față situației în singurul fel care mi se pare logic – merg înainte.

– Sunt polițist de aproape 20 de ani, domnișoară Lowell, spuse Parker, ridicându-se. Știu că supraviețuitorii fac față suferinței în propriul lor fel.

– Atunci de ce mă judecați?

– Nu vă judec. Dar trebuie să știu motivul pentru orice. De exemplu, trebuie să știu de ce în *Times*, azi-dimineață, se spunea că dumneavoastră ați descoperit cadavrul tatălui dumneavoastră.

Pe fața ei se oglindi ceva. Poate surpriză.

– Nu știu. Nu e adevărat, spuse ea, defensivă. Eram la restaurant când am primit apelul. Și nu cunosc nici un reporter. Nici dacă aș cunoaște nu aș vorbi cu ei.

Își puse bareta gențiii pe umăr.

– Trebuie să plec, spuse ea scurt. Am o întâlnire cu un antreprenor de pompe funebre.

– Credeam că aveți un curs.

Ochii întunecați se aspriră.

– Cursul e la unu. Ați înțeles greșit, domnule detectiv. Știți cum să mă contactați, dacă aveți nevoie de ceva.

Parker o lăsă să plece. Trebuia să recunoască faptul că avea sângele rece al unei asistente de aruncător de cuțite. Se întrebă dacă în spatele acestui sânge rece se mai ascundea și altceva decât o fetiță singură care încerca să se apere.

Privirea îi alunecă pe birou. Ea plecase cu mâna goală, fără vreo urmă de testament sau poliță de asigurare.

Parker se duse la mașină, luă camera foto polaroid și intră înapoi. Făcu fotografii ale biroului, ale fișetelor deschise, ale podelei din jurul biroului. Apoi, cu grijă, ridică un plic negru de plastic dintr-unul din sertarele pe jumătate deschise ale biroului. Pe el, scria cu litere aurii: CITY NATIONAL BANK. Era gol. Într-unul din buzunarele laterale rămăsese imprimată forma unei chei mici. O cheie de cutie de valori.

În cartea de telefon erau douăsprezece persoane cu numele Lowell. Trei dintre ei aveau nume de botez care începeau cu A: Alyce, Adam și A.L. Lowell. Cel mai probabil, A.L. Lowell era ceea ce căuta.

Jace puse Bestia restaurată în spatele Mini Cooperului și porni spre vest. Trebuise să-i plătească tipului de la magazinul de biciclete 20 de dolari în plus ca să-i facă reparațiile pe loc, dar nu avusese de ales. Avea nevoie de bicicletă pentru a munci.

Capul îi pocnea de durere, glezna îi pulsa. Intră la un fast-food și cumpără un hotdog, un burrito cu brânză, o sticlă de suc și niște analgezice.

Mâncă în mașină, atent să nu verse nimic, și încercă să se gândească ce să facă dacă o găsește pe Abby Lowell acasă. Să bată la ușă și să spună: „Bună, eu sunt tipul despre care poliția crede că l-a ucis pe tatăl tău"? Nu. Arăta periculos, sau nebun, sau amândouă la un loc, așa bătut cum era. Probabil că Abby i-ar arunca o privire prin vizor și ar suna imediat la 911. Drept cine să se dea? Un reporter?

Îi plăcea ideea. Dacă ea nu-i trântea ușa în nas, ar fi putut avea șansa de a pune niște întrebări și de a primi niște răspunsuri.

Termină de mâncat și porni în căutarea zonei unde locuia Abby Lowell. Aceasta stătea într-o clădire cu două niveluri, rectangulară, cu o fațadă din stuc pe care se vedeau câteva elemente discrete de arhitectură spaniolă. Construită în anii '20 sau '30, când oamenii știau ce înseamnă stilul.

După dimensiunile clădirii și configurația ferestrelor, Jace își făcu socoteala că trebuie să fie patru apartamente, două sus, două jos. Parcă după colț și pe partea opusă a străzii, de unde putea vedea intrarea clădirii.

Era amiaza unei zile reci, umede și posomorâte. Datorită copacilor înșirați pe stradă și prin curți, lumina era foarte slabă, ca în adâncul unei păduri. Jace coborî din mașină și traversă strada liniștit.

Numele locatarilor erau scrise fiecare lângă câte un buton de pe perete, lângă ușa de la intrare, dar nu avea nici o importanță, pentru că cineva lăsase ușa deschisă. Jace verifică numărul apartamentului și intră.

O scară centrală ducea la etajul întâi, unde era câte un apartament de fiecare parte a holului. Jace se îndreptă întâi spre ușa vecinilor, ca să asculte dacă pare a fi cineva acasă. Singurul sunet era al unei păsări care cârâia și cloncănea de una singură.

Jace ciocăni ușor la ușa apartamentului Lowell. Nu răspunse nimeni. Încercă clanța, așteptându-se să fie încuiat, dar aceasta se deschise cu ușurință. Se uită peste umăr, apoi intră, șterse clanța cu mâneca bluzei și închise ușa în urma sa.

Apartamentul arăta ca după cutremur. Tot ce fusese pe rafturi sau în dulapuri era acum pe podea; scaunele erau răsturnate. Tapițeria sofalei și a fotoliilor era tăiată cu cuțitul. Cineva căutase ceva. Jace se întrebă dacă acel ceva nu era cumva lipit cu bandă adezivă pe burta lui.

Trecu de bucătărie, avansând pe hol. În baia micuță, cineva scrisese cu ruj roșu pe oglinda dulăpiorului: TU EȘTI URMĂTOAREA.

– Sfinte Sisoe, murmură el. Trăiesc un scenariu de film nenorocit.

Lovitura în ceafă fu atât de neașteptată că îi trebui o secundă să-și dea seama ce se întâmplă. Trupul îi fu propulsat înainte și se lovi cu capul de oglindă. Stele de toate culorile i se rotiră în fața ochilor. Atacatorul îl apucă de păr și-l lovi cu

capul de dulăpiorul cu medicamente. Jace auzi cum se crapă sticla, simți un ciob tăindu-i obrazul. Atacatorul îi dădu drumul, iar bărbia i se izbi de chiuvetă cu forța unui ciocan. Apoi se trezi pe podea.

Jace nu putea să-și dea seama cât zăcuse acolo, cu pierderea și recăpătarea cunoștinței.

Trebuie să te ridici, J.C. Trebuie să pleci de aici.

Nu reușea să transmită mesajul de la creier către trup. Încet, se ridică în patru labe și văzu sânge pe podea, în locul în care zăcuse. Cu capul vâjâind, se prinse de marginea chiuvetei și se ridică în picioare.

Imaginea care-l privea din oglindă era ca dintr-un spectacol horror. Pometele obrazului drept și arcada erau umflate de la izbitura în dulăpior. Obrazul îi era tăiat și sângera, îi curgea sânge din nas și-și spărsese un dinte.

În apartament era liniște. Jace spera că acest lucru însemna că atacatorul lui plecase. Încă tremurând, se spălă pe față și pe mâini, găsi un prosop, se șterse și curăță și sângele de pe chiuvetă.

Ușa apartamentului se deschise și se închise. Jace se străduí să-și dea seama. Intra sau ieșea?

Auzea pe cineva mișcându-se încet prin încăperi, ca și când s-ar fi străduit să observe totul, sau să găsească ceva. Păși în dosul ușii de la baie și așteptă.

Oglinda spartă oferea o reflexie distorsionată, suprarealistă a persoanei care intra cu precauție în baie – un ochi aici, un nas dincolo, o pictură vie de Picasso.

Jace împinse ușa cu piciorul ca să se închidă și o apucă pe Abby Lowell, punându-i mâna la gură ca să-i înăbușe țipătul. Ea încercă să-l pocnească cu cotul, dădu un șut în spate, lovindu-l cu tocul cizmei în fluierul piciorului. Jace o strânse și mai tare, ținându-și palma peste gura ei chiar când încercă să-l muște. Era puternică și atletică, și era hotărâtă să scape. Jace o împinse înainte, prinzând-o între el și chiuvetă.

– Nu țipa, îi comandă scurt. Nu am venit să-ți fac rău. Vreau să te ajut. Îl cunoșteam pe tatăl tău. Era un tip de treabă.

Ea îl privea în oglindă, cu ochii mari de teamă și neîncredere.

– Am venit aici ca să vorbesc cu tine, explică Jace. Dar cineva a răscolit totul pe-aici. M-a bătut și a plecat.

Atenția lui Abby Lowell se mutase de la el la mesajul de pe oglindă: TU EȘTI URMĂTOAREA.

– Nu am scris eu chestia asta, spuse Jace.

Ea nu i se mai zbătu în brațe. Jace slăbi strânsoarea.

– Nu țipi? întrebă. Promite-mi că nu țipi.

Ea încuviință din cap. Jace își luă mâna de pe gura ei.

– Cine ești? întrebă ea, continuând să-l privească în oglindă.

– L-am cunoscut pe tatăl tău. Am lucrat pentru el.

– Ce anume?

– Nu e important.

– Pentru mine este, spuse ea. Cum pot să știu că nu l-ai omorât tu? De unde să știu că nu tu mi-ai distrus casa?

– După care m-am bătut singur de m-am lăsat lat? întrebă Jace.

– Poate că Lenny ți-a făcut asta, înainte să-l ucizi.

– Și încă mai sângerez? Poate dacă aș avea hemofilie.

– De unde pot să știu că nu l-ai ucis tu? întrebă ea din nou. Și acum ai venit să mă ucizi și pe mine.

– Ce interes aș avea ca tu să mori? Și ce interes ar avea oricine să te vadă moartă?

– Nu știu. La un moment dat viața mea e normală, iar în clipa următoare tata e mort și detectivii îmi pun întrebări, eu trebuie să fac aranjamente de înmormântare, și acum mai apare și chestia asta, zise ea, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

Puse o mână la gură și încercă să facă față emoțiilor care amenințau s-o copleșească.

– Știu, spuse Jace, blând. Știu.

Ea se răsuci să-l privească în față. Erau atât de aproape unul de altul, ca doi îndrăgostiți care împărtășeau un secret.

– Știi ce s-a întâmplat cu el?

– Știu că a fost ucis, spuse Jace. Am citit în ziar că tu ai găsit cadavrul.

– Nu e adevărat. Nu știu cum a ajuns asta în ziar.

– Deci n-ai văzut pe nimeni plecând de la scena crimei?

– Nu. Poliția era acolo când am ajuns. De ce te interesează asta? Ai idee cine l-a omorât?

Jace clătină din cap, deși în amintire vedea sedanul negru trecând pe lângă el.

– Nu. Tu ai vreo idee?

– Mi s-a spus că a fost un jaf.

– Și cu ceea ce s-a întâmplat aici cum rămâne? întrebă el. Făptuitorul unei crime întâmplătoare îl omoară pe tatăl tău, apoi te jefuiește pe tine și-ți lasă un mesaj de amenințare pe oglindă? Aș zice că cineva caută ceva. Știi ce anume?

– Nu pot să-mi imaginez.

Ea îl privea ca un jucător de poker.

– Lipsea ceva din biroul lui Lenny?

– Bani. Nu știu câți. Aseară aștepta un curier pe bicicletă. Poliția crede că acel curier a făcut-o. L-a ucis pe Lenny, a luat banii și a plecat din oraș.

– Mie nu mi se pare că ucigașul ar fi plecat din oraș, spuse Jace.

– Poate că ăsta a fost un simplu hoț.

– Și de ce ți-ar scrie un simplu hoț așa ceva pe oglindă? întrebă el. „Tu ești următoarea." Ar fi o coincidență destul de șocantă ca, în seara următoare uciderii tatălui tău, un ucigaș în serie absolut fără nici o legătură să te aleagă drept următoarea sa victimă.

Abby Lowell își acoperi fața cu mâinile.

– Trebuie să mă așez.

Jace nu o împiedică, iar ea se așeză pe marginea căzii.

– Dacă știi ceva despre moartea lui Lenny, zise ea, ar trebui să te duci la poliție. Întreabă de detectivul Parker. Ori dacă știi ceva despre motivul pentru care acest atacator necunoscut a intrat în apartamentul meu, la fel, ar trebui să te duci la poliție.

Jace își feri privirea.

– Nu, nu vreau să vorbesc cu poliția.

– De ce? întrebă ea.

– Am motivele mele.

– Pentru că știi ceva, zise ea, ridicându-se. Și singura posibilitate de a ști ceva e să fii implicat.

– Știu că cineva a încercat să mă ucidă aseară, spuse Jace, simțind cum îl cuprinde furia. Făceam o treabă pentru tatăl tău și cineva a încercat să mă ucidă. Iar când mă întorceam la Lenny ca să-l întreb în ce m-a băgat, am aflat că e mort. Cred că asta-mi dă dreptul să fiu interesat, nu crezi?

– Tu ești acela, nu-i așa? spuse ea. Tu ești curierul pe bicicletă.

Într-o fracțiune de secundă, Abby ieși pe ușa băii, trântind-o în urma ei. Jace se repezi după ea, smucind ușa din balamale.

În drum spre ușa de la intrare, ea apucă un telefon mobil, apoi se împiedică de cărțile împrăștiate pe jos.

Jace se repezi la ea, o trânti și căzu peste ea. Abby strigă după ajutor și se răsuci sub el.

– Nu te mai lupta! mârâi el. Nu vreau să-ți fac rău.

– Ce dracu' se întâmplă aici? se auzi o voce de bărbat, de undeva din afara apartamentului.

Era un zgomot de pași apropiindu-se pe hol.

– Domnișoară Lowell? Sunteți în regulă?

Bărbatul strigă către altcineva:

– Sună la 911!

Jace se ridică și se repezi spre ușă. Un bărbat mai în vârstă, cu părul rar și sprâncene stufoase, sări un pas înapoi, speriat. Jace îl împinse, trecu pe lângă el și coborî în goană scările. Alunecă la baza treptelor, alergând către ușile duble și curtea de dincolo de ele.

În goană se lovi de uși. Năvăli afară. Curtea era plină de flori și tufișuri, și un zid tencuit, înalt de peste doi metri de jur împrejur.

Apucă o băncuță de lemn și o târî lângă zid. Făcu un pas înapoi și trase adânc aer în piept. Își luă avânt și se agăță de marginea gardului, propulsându-se peste el. Când atinse pământul, durerea îi explodă în gleznă.

O luă peste drum, pe alee, tăind-o printre case. Se întoarse la mașină. Băgă mâna în buzunar și scoase cheile. Deschise portiera și se prăbuși pe locul șoferului.

Acum se auzea o sirenă în depărtare.

Porni motorul, băgă mașina în viteză și dădu să întoarcă în mijlocul străzii. Dar auzi un claxon urlând și scrâșnet de cauciucuri. Bara din față a unui automobil nu prea mare atinse ușor Mini-ul, lovindu-l în partea laterală, spate.

Porni imediat, îndreptându-se spre est. Încetini de cum i se păru posibil și continuă cu o viteză normală, ca o persoană normală într-o situație normală. Încă mai tremura, iar inima îi bătea ca nebună.

Nici că ar fi putut să o dea mai tare în bară. Și, oricât de nevinovată se pretindea a fi, Abby Lowell știa cu siguranță ceva. Altfel de ce i-ar fi lăsat răufăcătorul o amenințare cu moartea pe oglindă? *Tu ești următoarea.* Hm, *următoarea*, de parcă Lenny ar fi fost numai un avertisment, sau primul de pe o listă.

Și acum ce era de făcut?

Era căutat pentru crimă și atac, violare de domiciliu și vandalism. Și pentru că furase din seiful lui Lenny.

Ar fi vrut să știe cu ce se confruntă – cu cine se confruntă. Și-l amintea destul de bine pe tipul cu cap pătrat din mașina întunecată. Dar când încerca să-și amintească de atacul din apartamentul lui Abby Lowell, nu-i venea nimic în minte.

Ce dracu' se întâmplă, și de ce trebuie să fiu eu implicat?

Ghinion. Dacă atunci n-ar fi întârziat cu schițele alea, s-ar fi dus acasă în seara aceea și Eta i-ar fi spus lui Lowell că nu i se poate ridica pachetul. Lowell n-ar fi fost decât o știre îngropată în ziar. Jace nici nu i-ar fi dat atenție, așa cum nu i-ar fi dat atenție cei mai mulți dintre locuitorii orașului.

Jace se întrebă dacă persoanele din negativele lipite de stomacul lui erau cele-

bre. Vreo celebritate şantajată din cauza unui comportament sexual deviant. Genul de poveste abjectă care alcătuia partea neîmblânzită a Los Angeles-ului.

Voia să se ducă acasă. Voia să facă ceva normal. Voia să-l ajute pe Tyler cu vreun proiect de la şcoală, să se uite la televizor, să facă floricele de porumb. Poate chiar asta o să facă, îşi spuse. O să-i trimită lui Abby prin poştă pachetul lui Lenny, o să-şi ia o nouă slujbă, o s-o ia de la capăt, prefăcându-se că nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Staţia radio de pe scaunul din dreapta emise o explozie de sunete, apoi se auzi vocea Etei:

– Baza către Şaisprezece. Unde eşti, puiule?

Jace întinse mâna şi atinse staţia, puse degetul pe butonul de răspuns, dar nu apăsă pe el. Nu îndrăznea.

– Unde eşti, Călăreţule Singuratic? Trebuie să vii la Mama, scumpule. Numaidecât. Am nişte bani pentru tine. Mă recepţionezi?

– Sunt în zona crepusculară, Eta, murmură el pentru sine.

6

– Povestea lui Abby Lowell se confirmă, îl anunță Ruiz pe Parker, care se apropia de clădire dinspre parcare. Ea era afară, fuma.

– Ai vorbit cu șeful de sală de la Cicada, de aseară?

– Da. Spune că părea nerăbdătoare, se tot uita la ceas.

– Și chelnerul care a servit-o?

Ruiz clătină din cap.

– Nu s-a așezat la masă. Șeful de sală a dus-o la bar. Barmanul spune că a băut o vodcă tonică. A văzut-o vorbind la telefon, dar n-a văzut-o plecând.

Parker se încruntă, privind în sus, spre tenebrele care se adunau odată cu apropierea nopții.

– Vreau lista cu convorbirile ei telefonice, de la mobil și de acasă.

– Crezi că are ceva de-a face cu povestea asta? întrebă Ruiz.

– Am găsit-o în biroul tatălui ei azi-dimineață. A plecat cu o cheie a unei cutii de valori de la City National Bank. S-a dus direct acolo și a încercat să ajungă la cutia de valori a tatălui ei.

– Și n-au lăsat-o să intre?

– I-a spus directorului povestea ei lacrimogenă, dar nu era autorizată să semneze pentru cutie. Directorul i-a spus să depună o cerere de autentificare, împreună cu o declarație pe propria răspundere, și să obțină un ordin judecătoresc. Domnișoara Lowell n-a fost prea încântată.

– Ai reușit să deschizi cutia? întrebă Ruiz.

– O să avem hotărârea judecătorească mâine la prima oră, spuse Parker.

– Am sunat în Massachusetts, zise Ruiz în timp ce intrau în clădire. Au verificat numărul permisului de conducere emis pe numele lui Allison Jennings. Se pare că aparține unei femei care locuiește în Boston.

– Ai obținut vreun număr de telefon?

– Chiar mai mult de-atât, zise Ruiz, încântată de sine. Am sunat-o. Mi-a spus că n-are habar cum a ajuns permisul ei aici. Spune că i s-a furat poșeta, cu multă vreme în urmă, și odată cu ea și-a pierdut și permisul.

Intrară în încăperea comună a brigăzii. Parker își atârnă pardesiul și pălăria și se duse direct la mașina de cafea. Își turnă o cană, dar cafeaua avea gust de trei ori mai rău decât de dimineață.

– Ce avânt și energie ai avut, cât am fost eu plecat, remarcă. Sunt impresionat.

Ruiz se rezemă de biroul său.

– Cererea de angajare a lui Damon e la laborator. Încă nu m-au sunat în legătură cu asta. Și am listele de apeluri pentru Speed și pentru victimă – de la birou și de acasă.

Parker se uită la ea printre gene și întrebă:

– Cine ești tu? Și ce ai făcut cu domnișoara Ruiz?

Ea îi arătă degetul mijlociu și continuă:

– Te interesează numărul din telefonul lui Abby Lowell, de pe care a fost sunată? Leonard Lowell a sunat la numărul ăla ieri de la birou, la ora cinci și douăzeci și două de minute, după-amiaza. Apelul a durat un minut și douăsprezece secunde.

Parker se încruntă gândindu-se la asta. La cinci și douăzeci și două de minute Lenny Lowell sunase la un număr de celular nelocalizabil. La ceva mai mult de-o oră după aceea, cineva care folosea același telefon celular o sunase pe Abby Lowell și-i spusese că tatăl ei e mort.

Cum se lega treaba asta de curierul pe bicicletă? Nu se lega. Avocatul sunase la birourile Speed pentru a cere un curier care să ridice un pachet.

Chiar dacă celularul i-ar fi aparținut lui Damon, tot n-ar fi avut logică. De ce l-ar fi sunat Lowell direct, pentru ca apoi să aranjeze prin Speed să i se trimită un curier?

Și apoi, ce s-a întâmplat? Apare Damon, îl omoară pe Lowell, ia pachetul și banii din seif, răscolește biroul căutând ceva anume, apoi sună o femeie pe care nu o cunoaște și-i spune că tatăl ei e mort?

– Nu mă mulțumește, mormăi Parker, trântindu-se pe scaun. Căscă și se frecă la ochi. Avea nevoie de încă un influx de energie. Schimbul lui se încheiase, dar ziua încă nu.

Primele două zile de investigații într-un caz de crimă erau cruciale. Urmele se răceau rapid; făptuitorii dispăreau în „găuri de șarpe"

– De ce? întrebă Ruiz, deranjată. Mie mi se pare destul de curățel.

– De-asta în gradul meu de polițist apare cifra 2, iar la tine nu, clătină Parker din cap. E ceva în neregulă cu imaginea asta. Un curier pe bicicletă este trimis la întâmplare. Ajunge la biroul lui Lowell, vede banii în seif, îl omoară pe Lowell, fură banii, o șterge. Lowell nu l-a sunat înainte ca să-i spună: „Hei, vino să-mi furi banii și să-mi crăpi capul." Iar dacă a fost o crimă de ocazie, continuă Parker, curierul n-ar pierde timpul să caute numărul de celular al lui Abby Lowell, pentru a o suna prefăcându-se că e polițist și pentru a-i spune să se ducă la biroul tatălui ei. De ce ar face-o?

Telefonul de pe biroul lui Parker sună. Ridică receptorul.

– Parker.

– Kev, sunt Joan Spooner, de la laborator. Am o posibilă concordanță pentru amprentele din cazul Lowell. Nu te poți baza pe asta într-o sală de tribunal, dar e un punct de pornire. Am un deget mare și un deget mijlociu parțial pe arma crimei, și un deget mare parțial pe cererea de angajare.

– Și se potrivesc?

– Între noi doi, fie vorba, cred că e aceeași persoană.

– Te ador, Joanie, susură Parker și închise telefonul.

Ruiz se aplecă spre el.

– Hei, Romeo, ce ți-a spus?

Parker privi în gol, chibzuind.

– O posibilă concordanță între o amprentă de deget mare de pe arma crimei și una de pe cererea de angajare.

– E omul nostru.

– Hai să ne jucăm de-a avocatul diavolului. Dacă ai fi avocatul lui Damon, cum ai face praf proba asta?

Ruiz oftă.

– Aș spune că sunt de acord că Damon a fost în biroul lui Lowell. A atins un trofeu de bowling. Și ce-i cu asta?

– Exact. Și unde anume pe arma crimei sunt localizate aceste amprente? Pentru a-i sparge capul lui Lowell, trofeul a fost ținut cu susul în jos. Baza de marmură e cea care a făcut tot răul. Au venit fotografiile?

– Nu.

– Sună acum la Departamentul de Investigații Științifice, înainte să plece și ei acasă, ca oamenii normali. Trebuie să vorbești cu tipul care a ridicat amprentele de pe arma crimei. Și am nevoie de fotografii din spatele biroului.

– Tura mea s-a terminat și mi-e foame, se plânse Ruiz.

– Nu există ture când lucrezi la o crimă, scumpo.

Telefonul lui sună din nou și răspunse.

– Parker.

– Detectiv Parker? întrebă o voce tremurătoare. Sunt Abby Lowell. Apartamentul meu a fost spart. De acel curier. M-am gândit că ar fi bine să știți.

– Vin imediat.

Închise telefonul.

– Fă rost de fotografiile alea imediat, îi ordonă lui Ruiz în timp ce se îmbrăca. Și apucă-te de listele de apeluri de la Speed. Avem nevoie de o legătură cu Damon. Abby Lowell spune că a intrat în apartamentul ei astăzi.

– Și tu unde te duci acum? scânci Ruiz.

Parker își puse pălăria.

– La domnișoara aflată în dificultate.

Abby Lowell locuia în afara jurisdicției Biroului Central al Poliției. Parker își arătă insigna polițiștilor în uniformă care păzeau intrarea în clădire. Unul dintre ei îi făcu semn din cap să treacă.

O pereche de detectivi de la West Bureau, Divizia Hollywood, stătea în camera de zi a lui Abby Lowell. Încăperea fusese răvășită ca de un uragan. Un tip de la laborator, pe care Parker îl cunoștea, căuta amprente.

– Ce „petrecere", spuse Parker. Vă supărați dacă mă alătur distracției?

Cel mai în vârstă dintre polițiștii din Divizia Hollywood, un tip cu cap pătrățos și tunsoare de pușcaș marin, se strâmbă ca un câine care se pregătește să latre.

– Ce cauți aici, Parker? Credeam că te-au trimis la scris amenzi de parcare.

– Victima voastră m-a sunat. Se pare că n-ați reușit s-o impresionați cu prezența voastră impunătoare.

– Treci înapoi în gaura din care-ai ieșit, Parker. Cazul ăsta e al nostru.

Parker se strâmbă la rândul său și făcu un pas înainte.

– Îți închipui că vreau nenorocitul vostru de caz? E parte din crima mea, deșteptule.

– Sigur, întotdeauna fermecătorul detectiv Parker.

Abby Lowell stătea în arcada ce dădea către zona mai intimă a apartamentului, cu un umăr rezemat de perete. Era încă îmbrăcată în același costum de culoarea safirului pe care-l avusese și dimineață, dar acum mai avea pe deasupra un pulover cenușiu. Ținea puloverul strâns în jurul său. Părul îi era ciufulit.

Parker se apropie de ea.

– Vă simțiți bine?

Ea îi zâmbi pieziș.

– Mai bine decât celălalt Lowell cu care a avut de-a face.

– Acum cât timp s-a întâmplat asta?

– Vreo două ore, cred. Am venit acasă și apartamentul arăta cum vedeți. M-am dus în baie și acolo a pus mâna pe mine.

– Avea vreo armă?

Ea clătină din cap.

– Cum arăta? Înalt, scund, alb, negru...?

– Blond. Tânăr. Alb. Arăta ca și când s-ar fi bătut cu cineva.

– De unde știți că el e curierul pe bicicletă?

– Nu voia să-mi spună cine e. Dar mi-a spus că-l cunoștea pe tata, că făcuse ceva pentru el, și atunci mi-am dat seama pur și simplu că el e.

– Ce voia? De ce a venit aici?

– Nu știu. Eram sigură că vrea să mă omoare.

Ochii îi sclipeau de lacrimi.

Parker o privi un moment, apoi se îndreptă pe hol, către baie. Se uită cu atenție la oglinda spartă și la inscripția făcută cu ruj roșu: TU EȘTI URMĂTOAREA.

De ce ar fi vrut curierul s-o vadă pe Abby Lowell moartă, dacă uciderea lui Lenny și furtul banilor din seif fuseseră un delict de ocazie? N-ar fi avut nici un motiv. Oricine ar fi fost în spatele crimei și în spatele acestei spargeri avea un motiv mai complicat. Și, după părerea lui Parker, asta îl excludea pe Damon.

Abby apăru în oglinda făcută țăndări, o multitudine de imagini mici și fragmentate, ca și când ar fi fost în interiorul unui mozaic gigantic.

– Ce căuta tipul ăsta? o întrebă Parker.

– Nu știu.

Parker ridică o sprânceană.

– Serios? Nu e ciudat că, puțin înainte de a fi ucis, Lenny i-a dat un telefon propriului ucigaș? Și că, după ce tatăl dumneavoastră a murit, ucigașul v-a sunat pentru a vă spune treaba asta? Mie mi se pare ciudat. De ce i-ar fi dat Lenny ucigașului său numărul de mobil și adresa dumneavoastră?

Acum nu mai era pe punctul de a plânge. Acum era furioasă.

– Poate că le-a luat din agenda lui Lenny.

– Dar de ce să vă terorizeze, dacă nu-i puteți da ceea ce vrea?

– N-ar trebui să fie nevoie să vă amintesc, domnule detectiv, că eu sunt victima aici.

– De ce nu mi-ați spus despre seif? întrebă el direct.

Lui Abby i se opri respirația. Deschise gura să răspundă, dar nu ieși nici un cuvânt.

– Ceea ce caută acest ucigaș – ce a căutat în biroul tatălui dumneavoastră, ce a căutat și aici – o să găsesc cumva în cutia de valori de la bancă, mâine, când o deschid?

– Nu știu despre ce vorbiți. Eu încă mai caut testamentul și asigurarea de viață ale lui Lenny. Am crezut că ar putea fi la bancă.

– O să vă anunț, spuse Parker. Eu nu sunt ținut în loc de autentificarea testamentului. Imediat ce obțin ordinul judecătoresc, mă duc să găsesc premiul din cutia cu biscuiți.

Ea trase aer adânc în piept și apoi expiră.

– Dacă nu vă deranjează, domnule detectiv, am nevoie să mă întind.

– Poate că ar fi mai bine să stați la o prietenă, sugeră Parker.

– Mă duc la un hotel, replică ea, sec.

Parker se apropie foarte tare de ea, aplecându-se spre ușă:

– Somn ușor, domnișoară Lowell, toarse el. Sunați-mă dacă aveți nevoie de mine.

– Puțin probabil.

Abby nu clipi, nu tresări.

Parker își făcu drum pe lângă ea și porni pe hol. Tipul cu cap pătrat vorbea la mobil. Parker îl abordă pe detectivul mai tânăr.

– L-a văzut cineva pe tipul ăsta fugind?

– Unul dintre vecini a văzut o bucată din numărul de înmatriculare al mașinii, spuse tânărul. Un Mini Cooper negru sau verde-închis.

– Un Mini Cooper? spuse Parker, surprins. Ce fel de criminal conduce un Mini?

Polițistul răsfoi carnetul de notițe.

– A fost lovit ușor de o mașină, când făcea o întoarcere în mijlocul străzii. I-a ciobit farul din stânga spate și i-a zgâriat vopseaua.

– Șoferul a reușit să se uite la el?

– Nu prea. N-a putut să spună decât că era un bărbat alb, tânăr.

– Ai o carte de vizită?

Tânărul detectiv scoase o carte de vizită din buzunar și i-o întinse. Joel Coen.

– Mulțumesc, Joel, spuse Parker, scriind numărul de înmatriculare pe spatele cărții de vizită. Dacă găsesc ceva, n-o să te uit.

Băgă cartea de vizită în buzunar și se duse la tehnicienii de la laborator să le spună că trebuie să caute o posibilă potrivire cu amprente găsite la locul crimei lui Lowell. Le spuse să vorbească cu Joanie.

„Cap-pătrat" închidea telefonul când Parker se îndreptă spre ieșire.

Parker duse un deget la pălărie și spuse sarcastic:

– Mulțumesc pentru ospitalitate, Buzz. Te sun imediat ce-ți rezolv cazul.

Eta oftă adânc când încuie pe dinăuntru ușa de la intrare. Gratiile erau deja lăsate. Fusese prinsă întreaga zi, îndrăznind numai din când în când să-l contacteze pe Călărețul Singuratic. Acesta fie că nu avea stația radio la el, fie nu voia să răspundă pentru că se temea de o capcană.

Aproape că făcuse un atac de cord când Parker o întrebase de mașină. Dar Jace nu fusese în mașina ei. Eta habar n-avea unde se dusese. Își făcea griji că Jace și-ar fi putut imagina că ea îi chemase pe detectivi, dacă îi văzuse pe-acolo.

Merse în spatele clădirii. În timp ce stingea luminile, sună telefonul.

Tot ce știa despre Jace era că, odată, când făcea cumpărături în Chinatown, îl văzuse pe trotuarul de vizavi, împreună cu un băiețel de vreo nouă ani. Îi urmărise intrând într-un magazin de pește. Dar când îi pomenise de asta în lunea următoare, el negase că ar fi fost acolo.

N-ar fi răspuns la telefon, dar se gândi că ar putea fi el.

– Speed Couriers, spuse ea.

– Sunt detectivul Davies, doamnă. Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Eta pufni.

– Voi nu vorbiți unii cu alții? Pentru ce plătesc eu impozite? Ca să umblați de colo-colo, punând aceleași întrebări, ca o gașcă de tâmpiți?

– Nu, doamnă. Îmi pare rău. Numai câteva întrebări despre unul dintre curierii dumneavoastră, J. Damon.

– Știu, știu. Trebuie să te informezi, spuse ea enervată. Am lucruri mai bune de făcut astă-seară decât să stau de vorbă cu tine, scumpule. Gata, am închis.

Trânti receptorul și privirea îi fugi către stația radio. O ultimă încercare. Apăsă pe butonul de emisie.

– Baza către Șaisprezece. Unde ești, Călărețule Singuratic? Încă mai păstrez banii pentru tine. Mă recepționezi?

Tăcere. Nici un sunet de fond. Nimic.

Eta stinse luminile și-și îmbrăcă impermeabilul. Era deja târziu. Dacă Jace ar fi vrut să sune, ar fi făcut-o până acum.

Aleea era în beznă. Începuse din nou să plouă. Lumina de deasupra ușii se stinsese, cum făcea de fiecare dată când ploua. Își pescui cheile de la mașină din adâncurile poșetei.

Brusc, în față i se aprinse o lumină, orbind-o.

– Detectivul Davies, doamnă, spuse el.

Nu e în regulă, își spuse Eta. Dacă fusese aici tot timpul, de ce nu intrase în clădire? De ce sunase la telefon?

– Nu-mi trebuie decât o adresă de la dumneavoastră, doamnă.

O cuprinse un sentiment ciudat. Ceva nu era în regulă. Ar fi vrut să plece.

– Ce adresă? întrebă ea, încercând să se apropie de mașină.

– A curierului dumneavoastră, Damon.

– Nici nu mai știu de câte ori am spus asta, se plânse Eta. Nu am nici o adresă pentru puștiul ăsta. Nu am nici un număr de telefon. Nu știu unde locuiește.

Davis se apropie.

– Cum se poate să nu știți nimic despre el? Nu puteți să pretindeți așa ceva.

– Ba pot, și o fac. Nu pot să vă spun ceea ce nu știu.

Evadarea ei se încheie lângă mașină. Ținea cheile strâns în mână.

– Vreți să aplicăm stilul dur?

– Nu vreau să aplicăm nimic, spuse Eta.

Davis se întinse, lovind-o cu lanterna lui masivă în umăr, și se aruncă în spatele ei, încercând s-o trântească. Lanterna îi zbură din mână. Genunchii Etei se îndoiră și femeia căzu, dărâmându-l. Ea încercă să se ridice de pe jos, dar căzu lovindu-se de mașină. Ceva ascuțit îi zgâria gâtul.

– Spune-mi, ceru el, gâfâind.

– Dar nu știu, spuse Eta.

Nu-și putea recunoaște propria voce, speriată, tremurândă. Plângea. Se gândi la copiii săi.

– Unde e? Răspunde-mi și poți pleca acasă, la familie.

Eta tremura. Avea să moară pentru că ținea un secret la care nici măcar nu cunoștea răspunsul. Eta îi dădu singurul răspuns pe care i-l putea da.

– L-am văzut în Chinatown.

– Chinatown.

Eta trase aer în piept pentru a-i răspunde, dar, când încercă să vorbească, din gură nu-i ieșiră cuvinte, ci numai niște sunete gâlgâite. Davis făcu un pas înapoi, ridică lanterna și puse lumina pe ea. Eta ridică o mână ca să-și atingă gâtul, și simți cum viața se scurge din ea. Mâna îi era roșie.

Îngrozită, dădu să țipe, dar nu putu. Se înneca în propriul sânge. Se prăbuși pe pavajul ud și lipicios.

7

Diane Nicholson sorbea plictisită dintr-un pahar de şampanie. Hotelul Pensinsula Beverly Hills era un rezumat al luxului şi clasei, două lucruri absolut necesare unei strângeri de fonduri pentru procurorul-şef al Los Angeles-ului. Dar foarte puţine lucruri din lumea politicii o mai impresionau pe Diane. Strălucirea se ştersese cu mult timp în urmă.

Soţul ei fusese implicat în politica municipală vreo zece ani. A doua mare (şi secretă) iubire a lui Joseph. Serviciul era prima, dragostea care făcuse din el un om bogat. Diane se afla undeva mai jos pe listă, după jocul de golf şi iahtul său. În ultimii ani ai căsniciei, se vedeau mai ales la evenimente ca acesta. Şi chiar şi atunci, ea nu era decât un accesoriu la braţul lui, ca o pereche de butoni cu diamante.

Se însurase cu ea pentru potenţialul ei ca bun social. Arăta bine, se îmbrăca bine, era bine informată şi educată. Dar cariera ei era un motiv de jenă pentru el, iar Diane nu concepea să renunţe la ea. Şi, cu cât relaţia lor era mai tensionată din această cauză, cu atât mai tare se agăţa Diane de carieră, temându-se să renunţe la singurul lucru sigur – căci dragostea soţului ei nu era deloc sigură.

Acum se lăsa târâtă la asemenea evenimente pentru că îi făcea plăcere să tragă cu urechea, şi pentru că apărând alături de cineva scăpa de peţitorii de profesie. De asemenea, acceptase cu condiţia ca însoţitorul său s-o scoată la cină după aceea. Însoţitorul ei era Jeff Gauthier, în vârstă de 46 de ani, atrăgător, jurist în slujba municipalităţii, burlac convins. Îi era prieten de ani şi ani de zile.

Trecu în revistă mulţimea. Suspecţii de serviciu. Procurorul districtual Steinman şi soţia, primarul şi soţia, procurorul adjunct Giradello şi orgoliul său, diverşi alţi granguri din Los Angeles. Diane şi Gauthier făcură turul de salut. Privirile se petreceau ca navele în noapte, toată lumea vânând următoarea persoană importantă către care să se îndrepte.

Apoi o altă persoană intră în încăpere.

Norman Crowne era o persoană de înălțime medie, cu constituție delicată, păr cărunt și o barbă bine tunsă. La prima vedere, părea modest, pentru un bărbat cu puterea pe care o deținea el. Era urmat de fiul său Phillip și de o pereche de gărzi care arătau ca și cum ar fi fost debarcați direct din serviciile secrete. Mulțimea făcu cărare înaintea lui de parcă ar fi avut sânge regal, iar Crowne senior se îndreptă direct către procurorul districtual și-i întinse mâna.

Fiul se întoarse către Anthony Giradello și fu salutat cu căldură. Erau de aceeași vârstă, ambii absolvenți de Drept la Stanford, dar Phillip se născuse Crowne, cu toate privilegiile care decurgeau de aici, și deținea o poziție confortabilă în cadrul Crowne Enterprises. Părinții lui Giradello avuseseră o fermă cu pomi fructiferi, iar el își croise cu multă trudă drum până în vârful ierarhiei din Procuratură.

– O familie mare și fericită, murmură Diane către Jeff, în timp ce se mișcau prin mulțime. Ostentativ. Procesul ucigașului fiicei sale e pe cale să înceapă, iar Norman Crowne numai că nu pune banii pe masa procurorului, în fața a tot ceea ce înseamnă mass-media în L.A.

Jeff ridică din umeri.

– Și? Nu e nici un conflict de interese. Giradello nu are nevoie să fie mituit ca să se repeadă la jugulară, în cazul de față. Vrea atât de tare să-l condamne pe Rob Cole, că abia mai are răbdare. N-o s-o dea în bară. Ca să nu mai spunem că o să se folosească de procesul ăsta pentru a șterge amintirea crimei pe care prietenul tău Parker i-a dat-o peste cap.

– Parker a fost țapul ispășitor. Giradello nu și-a făcut temele. Procesul ăla a fost prima lecție majoră pe tema „Banii cumpără dreptatea". Asta e a doua lecție, spuse Diane. Doar nu-ți închipui că americanul de rând n-o să se uite mâine în ziar la poza asta și n-o să spună că Norman Crowne își cumpără condamnarea pe care o dorește?

– Păi... sincer, nu-mi pasă, spuse Jeff. Și nu văd de ce ți-ar păsa ție. Dacă ar fi după tine, i-ai tăia capul lui Cole și l-ai plimba în vârf de suliță. Ce treabă ai tu cu influența lui Norman Crowne?

– Nici una. Numai că nu vreau să existe motive pentru un recurs.

Diane se întoarse ca să vadă mai bine clanul Crowne, acum completat de fiica Triciei din prima căsătorie.

Caroline Crowne avea numai 21 de ani, era bondoacă, așa cum fusese și mama ei, dar Caroline făcuse mai multe pentru sine decât făcuse Tricia vreodată. Era împachetată în haine de marcă, foarte conservatoare, iar părul ondulat și roș-

cat era tuns elegant. La scurtă vreme după moartea Triciei, ziarele de scandal insinuaseră că ceva sordid ar fi avut loc între Caroline și tatăl ei vitreg, dar zvonurile fuseseră zdrobite ca un gândac pe asfalt.

Ce titluri ar mai fi generat o aventură între Caroline Crowne și Rob Cole. Biata Tricia, omorâtă ca să facă loc unei relații între fiica ei și nenorocitul, împuțitul ei soț. Caroline avusese numai 19 ani la moartea mamei sale. Abia devenise majoră. Nu era atât de greu de imaginat pentru Diane.

– Încă unul și plecăm, spuse Jeff printre dinți, în timp ce zâmbea și ridica paharul către cineva din dreapta sa.

– Deja simt gustul bibanului-de-mare, spuse Diane, lăsându-l s-o conducă spre procuror.

Cu coada ochiului văzu cum se deschide o ușă. Intrară Bradley Kyle și partenerul său, arătând ca doi elevi trimiși în biroul directorului. Se îndreptau în aceeași direcție în care o conducea și Jeff – către procuror și adjunctul lui, și către Norman și Phillip Crowne.

Diane făcu un pas în direcția lor, în timp ce Giradello se scuză față de Phillip Crowne și făcu doi pași spre polițiști. Trasul cu urechea era motivul real pentru care Diane venea la asemenea evenimente.

Conversația era laconică; Giradello se întunecă la față; Bradley Kyle ridică palmele în sus ca și când ar fi spus „Ce vrei să fac?" Urechea atentă reușea să prindă doar câte un cuvânt ici și colo: *fac, ce, nu pot, știu.* Cineva trebuia să fi făcut ceva, dar nu reușise.

Kyle și partenerul său anchetaseră uciderea Triciei Crowne. Nu ca detectivi principali, ci ca echipă secundă. Odată cu începerea procesului, aveau să fie chemați ca să verifice, să apuce orice capete care ar fi putut să deșire întreaga lucrare.

Un proces atât de mare ca acesta era ca un joc de șah, cu niveluri peste niveluri de strategii. Piesele erau manevrate către pozițiile lor. Giradello arunca în joc o armată. Cineva trebuia să fi făcut ceva, dar nu reușise. Se întrebă ce anume era acel ceva.

O vorbă, o înjurătură, o mârâială, un nume pe care nu-l recunoscu... și unul pe care-l recunoscu.

Ruiz plecase de mult când Parker se întoarse la secție. I-ar fi plăcut și lui să se ducă acasă, să facă un duș, să bea un pahar de vin, să comande o supă și o porție de friptură de la restaurantul de pe strada lui. Avea un „scenariu" de citit. Iar somnul ar fi fost o idee bună.

Dar Parker nu avea să se ducă acasă prea curând. Erau prea multe lucruri pe

care trebuia să le știe, și trebuia să le afle curând. Ciudățeniile spargerii din apartamentul lui Abby Lowell – și Abby Lowell însăși – îl deranjau. Fata mințea când spunea că nu știe ce căuta spărgătorul. Ea însăși căuta același lucru.

Moartea lui Lenny Lowell nu era un act întâmplător. Și ce ar fi putut să știe un curier pe bicicletă, repartizat întâmplător, despre acest ceva misterios pe care Lowell părea să-l dețină și pentru care merita să ucizi?

Un simplu jaf nu l-ar fi făcut pe făptuitor să ia urma fiicei victimei, să-i întoarcă apartamentul cu susul în jos și să amenințe că o ucide. Instinctele lui Parker îi spuneau că vorbele scrise pe oglinda din baia lui Abby Lowell implicau un „dacă nu" *Tu ești următoarea... dacă nu primesc ceea ce vreau.* Asta implica faptul că atacatorul credea că Abby Lowell știe ce caută el.

Și cum fusese spartă oglinda? Se întâmplase după ce fusese scris mesajul. Abby Lowell nu părea lovită și nici nu spusese nimic despre vreo luptă în baie, despre spargerea oglinzii, despre cineva care sângera.

Tipul îi spusese că făcuse ceva pentru tatăl ei. Despre ce era vorba? Regulile etichetei pentru ucigași, de Emily Post? *Bună, uite cine sunt eu, astea sunt referințele mele, iar astea sunt legăturile mele cu tine. Îmi pare rău, dar acum o să te omor.* Ce porcărie.

După care tipul pleacă într-un Mini Cooper.

Parker verifică numărul parțial de înmatriculare prin Biroul de Înregistrare a Autovehiculelor și așteptă nerăbdător. Ruiz probabil că era undeva, dansând salsa cu tipul plin de bani care-i cumpăra pantofi Manolo Blahnik.

Din impuls, ridică receptorul și formă numărul unui vechi prieten care lucra la Departamentul de Criminalistică la South Central.

– Metheny, lătră o voce aspră.

– Hei, Matusalem, e totul în regulă pe-acolo?

– Kev Parker, am crezut c-ai murit.

– O vreme mi-am dorit să fie așa, recunoscu Parker.

Fusese partenerul lui Dan Metheny cu o mie de ani în urmă, când Parker își croia drum sfâșiind lanțul trofic, pentru a ajunge la Furturi și Crime. Metheny îl plăcuse și așa.

– Ai vreun contact care se ocupă de bandele hispanice, în mahalaua ta? întrebă Parker.

– Mda. De ce?

– Am o tipă în formare, care a făcut parte dintr-o echipă mixtă, pe la tine pe-acolo. Aș vrea să aflu cum era. O cheamă Renee Ruiz.

– O să văd ce pot să aflu.

Mai schimbară câteva insulte amicale şi Parker închise. Îşi concentră atenţia asupra căutării maşinii.

Dintre maşinile Mini Cooper înregistrate în zona Los Angeles, 17 se potriveau. Şapte erau verzi, cinci negre. Nici unul dintre ele nu era înscris pe numele de Jace sau J.C. Damon. Şi nici unul nu fusese reclamat ca furat.

Detectivii care se ocupau de spargerea din apartamentul lui Abby Lowell aveau să caute şi ei maşina. Parker nu-i putea lăsa să pornească primii la vânătoare.

Scoase din birou o hartă şi începu să localizeze adresele proprietarilor de Mini Cooper. Nici unul nu locuia în vecinătatea cutiei poştale închiriate de Allison Jennings şi transmisă lui J.C. Damon.

Parker descoperi însă că unul dintre proprietari locuia în zona Miracle Mile, nu departe de apartamentul lui Abby Lowell. Maşina era înregistrată pe numele Punjhar Rajhid, chirurg stomatolog. Una era în Westwood, aproape de UCLA. Şi una era înregistrată pe numele Chen Lu, care locuia în Chinatown.

La care dintre maşini avusese Damon acces? Şi unde dracu' locuia? De ce fusese atât de evaziv în privinţa asta? Nu avea cazier. Aveau o amprentă parţială de pe arma crimei, dar nu suficient pentru a obţine ceva dacă o introduceau în sistem pentru căutare.

Poate că puştiul era un criminal de carieră. Sau poate se ascundea de cineva. Şi dacă nu-l ucisese pe Lenny Lowell, de ce o căutase pe fiica lui Lenny? De unde ştia de acel ceva pe care toată lumea îl căuta cu atâta disperare? Şi de ce apăruseră tipii de la Furturi şi Crime la scena asasinatului?

Parker îşi masă fruntea. Avea nevoie de aer curat şi de răspunsuri. Îşi puse haina pe el şi ieşi din birou, în căutarea ambelor.

Parker se îndreptă spre maşină şi se aşeză la volan. Un Chrysler Sebring decapotabil, vechi de cinci ani, era calul său de bătaie. Mergea cu el la muncă şi la scenele crimelor. Zilele libere erau pentru Jaguarul de colecţie, iubirea lui secretă, frumoasă şi sexy. Zâmbi gândindu-se. Apoi zâmbetul i se ofili când îşi aminti de Ruiz întrebând despre maşină. După cum spusese ea, auzise diverse zvonuri.

Scoase telefonul din buzunar şi formă numărul lui Andi Kelly, deschizând conversaţia cu o întrebare:

– Ce-ai mai făcut pentru mine în ultima vreme, frumoaso?

– Eşti un nemernic insistent. Am alte priorităţi în afară de tine, să ştii. Se apropie ora de cocktail şi am o întâlnire cu unul de 17 ani.

– Aha, tot mai tragi cu whisky?

– De unde știi că nu e vorba despre un bărbat?

– Pentru că 17 ani e sub vârsta legală. Deci? Ai ceva pentru mine?

– Memoria mea nu e prea bună înainte de cină, spuse ea. Ne întâlnim la Morton's, în West Hollywood. Tu plătești.

Jace parcă mașina lui Madame Chen în spațiul îngust din spatele biroului ei. Șterse interiorul cu batiste de hârtie umede, încercând să îndepărteze orice semn că fusese acolo. Apoi încercă să se hotărască ce va face în continuare.

Poate că ar trebui să se dea la fund. Asta ar fi făcut Alicia. Ea ar fi împachetat tot și s-ar fi mutat în miez de noapte. Ar fi apărut cu toții precum ciupercile după ploaie într-o altă parte a orașului, cu nume noi și fără nici o explicație privind motivul.

Jace se întrebase de ce, de multe ori. Când era de vârsta lui Tyler, își imaginase tot felul de istorii despre mama lui, colorând-o întotdeauna în eroină. Când mai crescuse, Jace se întrebase tot timpul dacă Alicia nu fugea cumva de poliție. De ce, nu-și putea imagina. Mama lui fusese o femeie liniștită și blândă. *Poate că i s-a întâmplat ca și mie,* se gândi el acum, *s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.*

– De ce nu vii la lumină, JayCee?

Madame Chen stătea sub lumina chioară a becului de deasupra ușii.

– Am multe pe cap, spuse Jace.

– Gândurile tale sunt grele ca pietrele.

– Trebuie să vă vorbesc despre ceva important, spuse el.

Ea dădu din cap și intră în casă. Jace o urmă, cu capul plecat. Ea făcu semn către un scaun de lemn cu spătar drept, aflat lângă birou, și rămase cu spatele la el cât făcu ceai.

– Sunt într-o situație neplăcută, Madame Chen, zise Jace.

– Ai necazuri, îl corectă ea, întorcându-se cu fața spre el.

Nu-și putu ascunde reacția. Tot sângele i se scurse din obraji.

Jace încercase să se aranjeze, dar apa nu putea spăla tăieturile și vânătăile sau umflăturile.

Ea se prăbuși pe scaun.

– Spune-mi totul, îi ceru.

– S-ar putea să auziți diverse lucruri despre mine, spuse Jace. Lucruri rele. Vreau să știți că nu sunt adevărate.

Madame Chen ridică o sprânceană.

– Atât de proastă e părerea ta despre loialitatea mea, încât îmi spui așa ceva? Îmi ești ca un fiu.

Asta în condițiile în care fiul ei ar fi trăit o viață secretă, sub nume false. În condițiile în care fiul ei ar fi fost căutat pentru crimă. În condițiile în care pe fiul ei ar fi încercat să-l ucidă cineva.

– Avocatul pentru care livram un pachet aseară a fost găsit mort după ce am fost în biroul lui. Mă caută poliția.

– Sunt nebuni! Tu n-ai ucide niciodată pe cineva! spuse ea, convinsă. Îmi sun avocatul. Totul o să fie bine.

– Nu e atât de simplu, Madame Chen. Probabil că au amprentele mele de la birou.

Și am fost surprins în apartamentul vandalizat al fiicei victimei, adăugă el în gând.

– De ce crede poliția că l-ai fi ucis pe omul ăsta?

– Nu știu. Poate pentru că a fost jefuit, sau cam așa ceva.

Ea întinse mâna după telefon.

– Dă-mi voie să-l sun pe avocatul meu...

– Nu!

Jace întinse mâna peste birou și împinse receptorul la loc în furcă cu mai multă forță decât ar fi dorit. Madame Chen se uită la el ca și când nu l-ar mai fi văzut niciodată.

– Nu mă pot duce la poliție, spuse el încet, prăbușindu-se pe scaun. Vă rog să mă înțelegeți. Dacă mă duc la poliție, s-a terminat totul. O să merg la pușcărie. Chiar și dacă în cele din urmă aș scăpa, durează luni de zile până ce un caz ajunge la proces. Ce s-ar întâmpla cu Tyler? Dacă Serviciul pentru Protecția Copilului află de Tyler, îl vor lua. O să fie dat spre adopție...

– N-aș permite niciodată să se întâmple așa ceva! spuse Madame Chen, furioasă. Locul lui Tyler e alături de noi. Casa lui e aici.

– Pentru ei nu contează lucrurile astea, spuse Jace amar, cu avertismentele mamei lui întipărite în minte.

– Dă-mi voie să vorbesc cu avocatul meu.

– Eu aș prefera să-l las aici, cu dumneavoastră. Ar fi mai în siguranță aici, dar dacă e nevoie îl iau cu mine. Nu vreau să vă pun în pericol, pe dumneavoastră sau pe socrul dumneavoastră. Nu vreau să-l pun nici pe Tyler în pericol, dar nu-l pot lăsa dacă se pune problema că s-ar putea să nu-l mai găsesc la întoarcere.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic pentru un lung moment. Lui Jace nu-i venea să se uite la femeia care fusese atât de bună încât să-i ia la ea pe frații Damon, să le ofere un cămin, să-l trateze pe Tyler ca pe un membru al familiei. Să-l trateze pe *el însuși* ca pe un membru al familiei.

Ar fi vrut să nu-i fi spus. Ce mizerie.

Dacă se ducea la poliție și era arestat, vestea avea să ajungă în ziare. Dacă reporterii îi găseau pe Tyler și pe familia Chen, putea să-i găsească și Atacatorul.

Dacă Jace scăpa de dovezi sau i le dădea lui Abby Lowell, tot văzuse negativele. Atacatorul nu avea să lase liber un fir ce mai apoi s-ar fi putut transforma în frânghie care să-l spânzure.

– Îmi pare atât de rău că vă târăsc în asta, spuse el încet. Aș fi vrut să nu fiu nevoit să vă spun, dar n-am văzut nici o cale de a ocoli asta. Dacă vine cineva aici să mă caute – dacă vine poliția – aveți dreptul să știți de ce. Vă datorez asta.

– Dacă vine poliția, spuse Madame Chen, n-o să spun nimic.

Jace ridică privirea spre ea.

– Nu sunt de acord cu ceea ce faci, JayCee, dar sunt loială față de tine. Și știu că n-ai comis crima asta.

Eta unul dintre puținii oameni cu adevărat buni pe care Jace îi cunoscuse în viața sa, iar el o punea în situația de a trebui să mintă pentru el. Ba chiar era posibil s-o pună în pericol. Și toate acestea numai pentru că răspunsese unui ultim apel. Îi făcuse o favoare Etei.

Aproape că-l auzea pe Lenny Lowell spunând: *Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, puștiule.*

Tyler cunoștea fiecare centimetru al clădirii. Era mic pentru vârsta lui, ceea ce îl ajuta în eforturile de a trece neobservat. Când voia să fie anonim, purta o bluză de trening neagră, decolorată. Era veche, mânecile erau destul de lungi ca să-i acopere palmele, iar gluga atât de adâncă încât îi înghițea trăsăturile.

Tyler își cultivase de foarte mic talentul de a trece neobservat. Jace încercase întotdeauna să-l apere de orice, să-l protejeze ca și când ar fi fost un bebeluș. Dar Tyler voia să știe totul despre toate. Cunoașterea însemna putere.

Era doar un copil, prea mic pentru a putea controla mediul înconjurător prin metode fizice, dar avea un coeficient de inteligență de 168. Făcuse tot felul de teste pe internet. Creierul era partea lui tare.

Învăluit în glugă, deschise milimetric ușa debaralei de lângă biroul lui Madame Chen și-l văzu pe Chi cu urechea lipită de ușă, încercând să tragă cu urechea. Tyler nu-l plăcuse niciodată pe Chi. Bunicul Chen spunea că în copilărie Chi înghițise semințele invidiei, iar acum rădăcinile se aflau în toată ființa lui.

Jace venise acasă târziu. Din nou. De cum Jace se îndreptase către biroul lui Madame Chen, Tyler se înfășurase în pelerina lui invizibilă și se grăbise să intre în debara.

Știa că ceva e în neregulă, și mai știa faptul că e mai grav decât o cădere de pe

Bestie a lui Jace. Știuse asta încă de când vorbise cu Jace, cu o seară înainte. Tyler petrecea mult timp observând oamenii; își dezvoltase un simț care-i permitea să-și dea seama când cineva spunea adevărul. Știa că Jace nu spusese adevărul, dar fusese prea speriat ca să-l înfrunte.

Însă acum, ghemuit în debaraua care avea un perete comun cu biroul lui Madame Chen, se întreba dacă nu cumva adevărul era la fel de rău. Poliția credea că Jace omorâse pe cineva! Mintea lui Tyler gonea nebună, imaginându-și ceea ce spunea Jace despre închisoare și serviciile pentru protecția copilului.

Pe Tyler începu să-l doară stomacul la ideea de a fi obligat să plece de lângă Madame Chen și Bunicul Chen. Se făcu ghem, cu brațele îndoite în jurul genunchilor. Nu i-ar fi folosit la nimic să plângă. Trebuia să se gândească. Încercase să adune cât mai multe informații cu putință și să vină cu niște idei despre ce era de făcut, despre cum putea ajuta.

Însă tot un copil era, și în viața lui nu fusese atât de speriat.

8

Pentru o femeie de dimensiunile unui spiriduș, capacitatea de a mânca a lui Andi Kelly sfida legile naturii. Mânca precum un lup. Parker o privea uluit. L.A. era un oraș unde femeile care mâncau mâncare adevărată erau privite cu o încruntare. Jumătate dintre femeile pe care le cunoștea el ar fi venit la Morton's, ar fi comandat o salată de andive și un crevete, după care s-ar fi dus și le-ar fi vomat și pe acestea.

Dar Andi Kelly nu se înscria în nici o categorie. Spunea ce voia să spună, făcea ce voia să facă, purta ce voia să poarte.

Îl salută ca pe un vechi prieten pe care nu-l mai văzuse de două zile, se așeză și se puse pe trăncăneală.

Parker era prea agitat ca să mănânce mare lucru. Tensiunea nervoasă care se acumula în el în cursul unei investigații ca aceasta – un caz care-l intriga și-l provoca – îl făcea să tureze motoarele până la punctul în care nu voia să se mai oprească, nici pentru a mânca, nici pentru a dormi. Nu ajunsese încă la acel punct, dar recunoștea semnele. Le simțea acum ca pe mișcările subtile dinaintea unui cutremur.

– Deci puștiul ăsta, reporterul Caldrovics, spune că a primit o informație despre crima ta, îl informă Kelly, între două înghițituri de friptură de vită.

Parker trăgea de un pahar de cabernet.

– De la cine?

– Glumești, nu? N-o să-mi spună în veci.

– Bate-l la cap până-ți spune, sugeră Parker, foarte serios.

Kelly mârâi și mai tăie o bucată bună de friptură.

– Îl întorc pe amărâtul ăsta pe dos ca pe-o mănușă, dacă-mi iese și mie ceva de aici.

– Nu ești singura care vrea să scoată ceva din asta, mărturisi Parker, cercetând zona din priviri.

Ascuns într-o mare de verdeață, pe Melrose, în West Hollywood, localul lui Morton era ca o întoarcere în zilele pline de farmec ale vechiului Hollywood, și rămăsese un loc preferat al marilor granguri.

– Fiica lui Lowell ascunde ceva, spuse el. Cineva i-a vandalizat azi apartamentul și a amenințat-o că o ucide. A atacat-o, spune ea.

– Nu știi că e incorect să te îndoiești de victimă?

– Victima mea e Lenny Lowell. Din câte știu, putea să-l fi omorât și fiică-sa. Caută ceva în afară de testamentul lui taică-său și m-a mințit în privința asta. Oricine ar fi cel care a răscolit apartamentul, căuta ceva, iar ea pretinde că nu știe ce anume. Dacă a ajuns la scena crimei înaintea mea, trebuie să știu asta. De-aia vreau o explicație de la micul tău prieten de la *Daily Planet.*

Lăsându-se pe spate, Kelly privi cu satisfacție la farfuria goală.

– Puștiul spune că a auzit apelul pe aparatul cu care intercepta stația poliției, spuse ea.

– Dacă a auzit apelul, de ce n-a venit la scena crimei? Cu mine n-a vorbit niciodată.

– Păi, pretinde că a vorbit cu cineva care știa ce și cum, și că a primit o confirmare de la biroul medicului legist.

– Cu cine de la poliție? Și cu cine de la biroul medicului legist?

– Hei, nu omorî mesagerul, zise ea.

Parker oftă.

– Deci îți plătesc o friptură la Morton's ca să-mi spui că nu ai decât un nume.

– De fapt, asta e tot ce mi-ai cerut să fac. Gândește-te la asta ca la un gest de bunăvoință care va fi răsplătit mai târziu, sugeră Kelly cu un zâmbet.

Ochii ei aveau o nuanță incredibilă de albastru. Părul era de culoarea blănii unui setter irlandez și arăta ca și cum s-ar fi tuns singură cu o foarfecă de grădină. Arăta ca o căciuliță ciufulită. I se potrivea.

Parker clătină din cap zâmbind.

– Ești de groază, Andi.

Pagerul îi vibră la centură. Îl desfăcu și se uită chiorâș la ecran. Era numărul de mobil al lui Diane.

– Scuză-mă, spuse el, ridicându-se. Trebuie să sun pe cineva mult mai important decât tine.

Kelly își dădu ochii peste cap.

– De fapt, tot ce vrei e să mă lași pe mine să plătesc nota.

Parker o ignoră și ieși în stradă ca să dea telefon.

Diane răspunse înainte să se stingă primul țârâit.

– Te-am smuls de lângă o femeie senzațională? întrebă ea.

– Nu tocmai. Unde ești?

– La „Peninsula". La o strângere de fonduri pentru procurorul districtual. Tocmai am auzit numele tău într-o conversație.

– Mda? Și după aceea au scuipat cu toții pe jos?

– Era Giradello, spuse ea. Și Bradley Kyle.

Parker nu spuse nimic. Totul păru să încremenească împrejur.

– Nu am prins decât câteva cuvinte. După cum am înțeles, Kyle trebuia să facă ceva în legătură cu altceva, dar nu a reușit.

– Și numele meu era pe acolo, pe undeva?

– Întâi am auzit un nume pe care nu l-am recunoscut. Al tău a venit mai târziu.

– Primul nume – îți amintești care era?

– Cred că începea cu un D. Desmond? Poate Devon?

Pe Parker îl trecu un val de căldură.

– Damon.

Parker intră înapoi la Morton's, chemând chelnerul.

– Hai să mergem, îi spuse lui Kelly

Îi întinse chelnerului cartea de credit, apoi își înhăță haina. Kelly se ridică.

– Ce e graba asta?

Chelnerul se grăbi înapoi cu cartea de credit, Parker adăugă grăbit un bacșiș generos și-și scrijeli numele pe chitanță.

– Am un avocat de doi bani mort, de care n-ar trebui să-i pese nimănui în afară de rude, spuse Parker în timp ce ieșeau pe ușă, îndreptându-se către valetul care le parcase mașinile. De ce crezi că i-ar interesa pe Tony Giradello și pe cei de la Furturi și Crime?

Parker aproape că auzea rotițele învârtindu-se în capul lui Kelly.

– N-ar trebui să-i intereseze, spuse ea. Dar îi interesează?

– Doi tembeli de la Furturi și Crime au apărut aseară la scena crimei. Kyle și partenerul lui.

– Dar nu au preluat cazul?

Parker scutură din cap.

– Nu. Le-am spus că joacă la cacealma și au dat înapoi, iar treaba asta n-o înțeleg deloc. Ce dracu' căutau acolo, dacă nu voiau să-mi fure cazul?

Detectivii de la divizie începeau de obicei investigația inițială. Apoi, dacă era

un caz suficient de important sau de senzațional, secția de Furturi și Crime intra în scenă în pași de vals.

– Iar acum mi se spune că aceiași doi indivizi i-au raportat lui Giradello astă-seară, în mijlocul unei serate pentru strângere de fonduri.

Kelly ridică din umeri.

– Se pregătesc pentru procesul lui Cole.

– Și de ce s-ar menționa numele meu în conversație?

– N-ai avut nimic de-a face cu investigația aia?

– Nu, nimic. Cadavrul a fost descoperit de fiica Triciei Cole, care l-a sunat pe Norman Crowne. Crowne l-a sunat direct pe șeful poliției. Șeful a trimis secția de Furturi și Crime. Singurul numitor comun între mine și Bradley Kyle e Lenny Lowell, spuse Parker, omițând faptul că numele principalului său suspect apăruse în cursul aceleiași conversații.

Una era să fluturi un morcov pe sub nasul lui Kelly, și alta era să-i dai cheia de la magazia cu morcovi. Dar o plăcea pe Kelly și îi era dator.

– Dar de ce l-ar interesa pe Giradello mortul tău?

– Asta e întrebarea de un milion de puncte, Andi, zise Parker, căutând tichetul în buzunar și întorcându-se către valet. Ce-ar fi să întrebi pe cineva care ar putea ști?

Kelly întinse și ea tichetul valetului.

– Și să te sun să-ți spun.

– Simbioză, draga mea prietenă, spuse Parker. Între timp, o să mergem să-l întrebăm pe amicul tău dacă Bradley Kyle e prieten cu el.

– Dar nu e „al meu". Nu știu de unde să-l iau.

– Unde se duc maimuțoii tineri să bea și să se bată cu pumnii în piept în ultima vreme? întrebă Parker, în timp ce mașina lui Kelly era trasă în spatele mașinii sale.

Fiecare dintre ei se îndreptă către portiera sa.

– Dacă-l ucizi, spuse Kelly, eu am exclusivitate.

Câteva minute mai târziu, Kelly îl conducea într-un bar din centru, care probabil că nu se schimbase prea mult din anii '30. Odată intrați, ocupară la bar două scaune care îi separau puțin de mulțime, dar îi lăsau să vadă întreaga încăpere și ușa de la intrare.

Parker comandă un tonic cu lămâie verde pentru el însuși. Kelly ceru cel mai bun scotch, apoi ridică din sprânceană către Parker.

– Tot tu plătești, nu? După părerea mea, asta face parte din întâlnirea noastră.

– Nu suntem la o întâlnire.

– Vrei ceva de la mine și mi-ai plătit cina, în speranța de a obține acel ceva. Păi asta e exact ceea ce se întâmplă la o întâlnire?

Parker chicoti.

– Încă ai umor, Andi. Știi, uitasem asta. În tot timpul procesului ăluia nenorocit, ai fost singura persoană care mă făcea să râd.

– Nu sunt foarte sigură cum să iau asta.

– Ca pe un compliment.

– Nu-l văd pe Caldrovics, zise Kelly. Dar gașca din al patrulea separeu e cea cu care umblă el. Niște tipi enervant de tineri și de hămesiți, spuse ea cu dezgust. Am blugi mai bătrâni ca ei.

– Nu ești bătrână, o ironiză Parker. Dacă tu ești bătrână, atunci și eu sunt bătrân. Și asta nu accept.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Un tip sexy rămâne un tip sexy până când e lovit de incontinență urinară și trebuie să folosească o pâlnie de gramofon ca să audă ce-i spui. În orașul ăsta, o femeie care ajunge la patruzeci-și-ceva de ani e complet scoasă din circulație.

– Arăți grozav, spuse Parker. N-ai îmbătrânit nici o zi. Ai pielea luminoasă și arăți fantastic în pantalonii ăștia.

Ea se prefăcu îmbufnată.

– Câștigai mai multe puncte la sinceritate, pe vremuri.

– Mi-am pierdut exercițiul. Acum sunt doar un tip casnic, spuse el.

– Uite-l, zise Kelly, arătând spre celălalt capăt al încăperii. Caldrovics. Vine din spate. Trebuie să fi fost la toaletă. Păr slinos, barbă jumulită, arată ca un vagabond.

– L-am văzut, spuse Parker, prelingându-se de pe scaun.

Aruncă pe bar câteva bancnote și-și croi drum prin mulțime. Puse mâna pe umărul puștiului.

– Domnul Caldrovics? Aș vrea să stăm puțin de vorbă, vă rog.

Parker făcu mâna căuș în jurul insignei și i-o arătă discret lui Caldrovics.

Înainte ca ceilalți de la masă să remarce ceva, Parker se îndepărtă, cu mâna pe ceafa puștiului.

– Despre ce e vorba? întrebă Caldrovics, târșindu-și picioarele.

– Îmi pare rău, nu-ți știu numele mic, spuse Parker.

– Danny...

– Pot să-ți spun Danny? întrebă Parker, conducându-l pe ușa din spate, către o alee unde fumau câțiva dintre angajații barului. Sunt detectivul Parker, Kev Parker. Poliția L.A., Divizia Centrală, Crime.

Caldrovics încercă să frâneze.

– Unde mergem?

– Aici, spuse Parker, împingându-l ușor pentru a trece de un tomberon, unde nu puteau fi văzuți.

Becul de veghe din spatele clădirii era ca o lună plină, iar Parker vedea fiecare expresie a puștiului.

– Trebuie să-ți pun câteva întrebări, Danny, începu Parker. Despre articolașul ăla pe care l-ai scris în ziar azi-dimineață, în legătură cu uciderea lui Leonard Lowell.

Caldrovics făcu un pas înapoi către tomberon.

– Eu sunt investigatorul principal în cazul ăsta, spuse Parker. Asta înseamnă că totul vine de la mine. Sunt foarte strict cu protocolul.

– Eu am auzit altceva, murmură Caldrovics.

– Poftim? făcu Parker un pas înainte, destul de agresiv.

– Nu poți să mă hărțuiești așa, spuse Caldrovics.

Era agitat, dar încerca să n-o arate.

– În clipa asta, am fitilul mai scurt ca o geană. Am o crimă care miroase cam ca peștele împuțit, iar tu ai informații de care am nevoie, zise Parker.

– Nu știu cine l-a ucis pe tip!

– Pari să știi lucruri pe care noi ceilalți nu le știm. Cum se face?

– E o nebunie.

Caldrovics încercă să-l ocolească pe Parker. Parker îl propti cu spatele de tomberon.

– Hei! izbucni Caldrovics. Ăsta e atac!

– Asta e opunere la arestare.

Parker îl izbi cu fața de containerul de metal.

– Danny Caldrovics, ești arestat.

– Pentru ce? întrebă Caldrovics în timp ce Parker îi punea cătușele.

– Ce dracu' se întâmplă aici?

Andi Kelly apăru în grabă dintr-o laterală a tomberonului și se opri brusc.

– Kelly?

Caldrovics o privi stupefiat.

– Nu te băga, Kelly, se răsti Parker. Amicul tău e arestat. Refuză să dea informații despre o crimă. Asta îl face complice post-factum, dacă nu înainte.

– Parker, tu n-ai auzit de Constituție? întrebă Kelly sarcastic. Primul Amendament?

– Mi se face scârbă, spuse Parker. Scoateți la înaintare Primul Amendament ca pe un accesoriu la modă.

Caldrovics se uită la Kelly.

– Te rog, du-te și sună pe cineva!

– N-am timp pentru asta, Kelly, urlă Parker. Vorbim despre un ucigaș care încă mai are oameni de ucis. Azi a atacat-o pe fiica victimei, mulțumită amicului tău aici de față, care a avut amabilitatea să-i publice numele în ziarul de dimineață!

– Ce vrei să afli de la el, Parker? întrebă Kelly.

– Cine i-a spus că fiica a găsit cadavrul?

Kelly se întoarse către Caldrovics.

– Nu de la Parker ai aflat? Dacă el e investigatorul principal, de ce nu ai aflat de la el informația?

– Nu sunt obligat să-ți dau explicații, Kelly.

Kelly se apropie și-i trase un șut în fluierul piciorului.

– Ești prost? Încerc să-ți salvez fundul ăla nenorocit.

Se întoarse să plece.

– Kelly! Pentru numele lui Dumnezeu! strigă Caldrovics după ea.

Femeia se întoarse și întinse mâinile, cu palmele în sus.

– Ai informații despre o crimă, Caldrovics. Tot ce vrea să afle e cine ți le-a dat. De ce nu ai vorbit cu Parker la locul crimei? Ți-ar fi dat detalii.

În cele din urmă, Caldrovics spuse:

– Uite ce e, eu n-am fost la locul crimei. Am auzit pe aparatul de interceptare a frecvenței poliției. Ploua atunci. Pentru ce trebuia să ies eu în ploaie și să pierd vremea acolo, numai ca să-mi spună cineva că tipul de pe podea, cu capul făcut țăndări, e mort?

– Și de unde știi că avea capul făcut țăndări? întrebă Parker. Asta nu s-a spus în transmisia prin stație. Și de ce ai spus că fiica a găsit cadavrul? Ai inventat chestia asta, Danny?

Caldrovics bombăni:

– Am vorbit cu un polițai, ce mare lucru?

– E mare lucru, spuse Parker, pentru că n-ai vorbit cu mine. E mare lucru pentru că, după câte știu, nu ai vorbit cu nimeni care a fost la scena crimei. E mare lucru, pentru că ai publicat o informație care e o noutate pentru mine și vreau să știu de unde vine. Ce polițai?

– Unul de la departamentul de Furturi și Crime. De ce n-aș fi crezut ce mi-a spus? întrebă Caldrovics.

Parker simți cum îl lovește ceva în moalele capului.

– Kyle.

– Ce Kyle? întrebă Caldrovics. Tipul cu care am vorbit se numește Davis.

– Cine e Davis? întrebă Parker, întorcându-se spre Kelly, care probabil cunoștea personalul de la Parker Center mai bine decât el.

Kelly ridică din umeri.

– Nu știu nici un Davis.

Parker se întoarse spre Caldrovics.

– De unde-l știi pe tipul ăsta?

– De ici, de colo. L-am cunoscut la un bar pe strada asta, acum vreo săptămână. Poți să-mi scoți cătușele astea?

– Ți-a arătat vreun act de identitate? întrebă Parker, descuind cătușele.

– Mda. L-am întrebat cum e să joci în „echipa mare". Mi-a povestit despre câteva cazuri la care a lucrat în trecut.

Telefonul lui Parker sună. Verifică de la cine venea apelul. Ruiz. Parker simți fiori zbârlindu-i pielea.

– Tocmai am primit un apel, spuse Ruiz. E rândul meu, să știi.

– Ne întâlnim la locul crimei. Care e adresa? spuse Parker.

– Speed Couriers.

– Fir-ar să fie, oftă Parker adânc.

Simțea cum energia și puterea i se scurgeau odată cu respirația.

Un reflector de la mașina lui Chewalski scălda locul în lumină albă, ca pe scena unui spectacol de avangardă. Eta Fitzgerald zăcea grămadă pe pavajul ud și crăpat din spatele biroului Speed. Parker se lăsă pe vine lângă cadavru. Gâtul îi fusese tăiat de la o ureche la alta.

– Ditamai femeia, spuse Jimmy Chew.

– Încetează, îi ceru Parker, cu voce joasă. Te rog, de data asta abține-te.

– Doamne, îmi pare rău, spuse Chew. E vreo prietenă de-a ta?

– Nu, spuse Parker. Dar ar fi putut să fie, în alt timp și în alt loc.

– Nu are nici un act la ea. Nici o poșetă. Sunt sigur că banii ei sunt deja împrăștiați peste tot prin oraș. Am găsit chei lângă cadavru. Se potrivesc la mașina de aici. Mașina e înregistrată pe numele Evangeline Fitzgerald.

– Eta, spuse Parker. Așa i se spunea. Era dispecer aici. Ruiz și cu mine am vorbit cu ea azi-dimineață.

– Curierul pe bicicletă, cel de aseară, lucra aici?

– Da.

– Păi, aș zice că el e omul nostru, nu? Avocatul. Dispecera. Numai pe el îl au în comun.

Parker nu spuse nimic, dar nu înghițea povestea. Dacă Damon voia s-o redu-

că la tăcere, ar fi ucis-o înainte să ajungă la muncă, nu când pleca spre casă. Și de ce ar fi riscat puștiul să vină aici? Se presupunea că are bani din seiful lui Lenny Lowell. La ce i-ar fi folosit banii din portofelul femeii?

Parker se uită împrejur.

– Unde e Ruiz? E cazul ei.

– N-a ajuns încă. Probabil îi ia ceva mai mult timp să-și ascută ghearele. Kev, da' știu ca te-ai pricopsit cu o poamă...

– Nu trebuie să-mi și placă de ele, Jimmy, spuse Parker.

– Aveți ceva pentru presă, domnule detectiv? întrebă Kelly din spatele benzii de delimitare.

Parker își îndesă mâinile în buzunare și se apropie.

– Nu e cazul meu.

– Și unde e detectivul care conduce investigația?

– Nu a ajuns încă. Victima era dispeceră la Speed Couriers. Se pare că e un jaf. Lipsește poșeta.

– Kev?

Kelly îl privea îngrijorată.

– Lenny Lowell aștepta aseară un curier pe bicicletă. Curierul era de la Speed Couriers. De atunci nu l-a mai văzut nimeni.

Nu era chiar adevărat, dar Kelly nu trebuia să știe fiecare detaliu.

– Curierul e suspectul tău? Pentru amândouă crimele?

– E o persoană care ne interesează.

Pe alee se auzi zgomotul unei mașini, care se opri cu scrâșnet de roți în spatele mașinii lui Chewalski, la o palmă de bara din spate. Se deschise portiera șoferului și coborî Ruiz, îmbrăcată din cap până-n picioare în piele neagră.

– Unde ai fost? se răsti Parker. Ai cumva vreo slujbă de noapte pe post de „Dominatrix"? M-ai sunat acum o jumătate de oră.

– Vai, scuză-mă, răspunse ea. Nu locuiesc în vreo mansardă elegantă din centru. Din întâmplare, locuiesc în Valley.

Parker ridică mâna.

– Ei, bine că ești aici. Ruiz, ea e Andi Kelly. Scrie la *Times*.

Ruiz păru ofensată.

– Ce caută aici?

Kelly îi aruncă o strâmbătură plină de dispreț, tipică pentru Valley.

– Reporter, crimă, articol. Alooo...

– Doamnelor, fără păruieli la locul crimei, spuse Parker. E cazul tău, Ruiz. Tu decizi ce vrei să afle presa. Dar vreau să îmi spui mie mai întâi totul. Crima

asta e legată de crima mea de aseară. Trebuie să fim în consens. Știi cine e victima?

– Dispecera.

Investigatorul Procuraturii ajunsese și se învârtea în jurul cadavrului Etei Fitzgerald, de parcă nu s-ar fi putut hotărî de unde să înceapă.

– E scena crimei tale, spuse Parker. N-o da în bară și încearcă să nu scoți din sărite mai mult de trei sau patru persoane.

Ruiz îi arătă degetul mijlociu și se îndepărtă.

– Bleah, zise Kelly. Cineva de la Parker Center te urăște *rău.*

– Draga mea, *toată lumea* de la Parker Center mă urăște rău.

Își ridică gulerul și-și așeză mai bine pălăria.

– Te sun.

Porni spre scena crimei. Investigatorul examina trupul femeii în căutare de răni, vânătăi, lividitate.

– De cât timp e moartă, Stan? îl întrebă Parker.

– De două sau trei ore.

Bărbatul icni, chinuindu-se să întoarcă trupul Etei. Gâtul îi fusese tăiat aproape până la coloana vertebrală.

Ruiz se cutremură și exclamă:

– *Madre de Dios.*

Oricât de oțelit ar fi fost, această moarte îl zgudui și pe Parker mai tare decât de obicei. Cu câteva ore mai devreme auzise bancuri și ironii rostite de femeia asta imensă, plină de viață. Acum nu mai exista nici o voce, doar o lecție de anatomie despre gâtul uman.

– Ai trimis polițiști în uniformă să verifice celelalte clădiri? o întrebă Parker pe Ruiz. Cineva ar fi putut vedea ceva.

Ea dădu din cap că da.

– Cine a anunțat?

– Nu știu.

Parker se întoarse către Chewalski.

– Jimmy?

– Unul din bunii noștri cetățeni, spuse ofițerul, făcându-i semn din cap să îl urmeze peste drum.

Dintr-o imensă cutie de carton abandonată apăru o siluetă. După ce se descolăci, se dovedi a fi un bărbat negru, înalt și slab, cu păr alb încâlcit și straturi peste straturi de haine zdrențuite. Duhoarea i-o lua înainte.

– Domnilor detectivi, el e Obidia Jones.

– Eu am găsit-o pe biata femeie! spuse Jones, arătând spre trotuarul opus. Aș fi încercat s-o resuscitez, dar n-am putut s-o întorc. După cum vedeți, are dimensiuni de pachiderm.

– Și ai sunat la poliție? întrebă Ruiz, sceptică.

– Nu costă nimic să suni la 911. O mai fac câteodată.

– Ați văzut ce s-a întâmplat, domnule Jones? spuse Parker.

– Am văzut-o zăcând aici, imediat ce a plecat mașina aia.

– Ce mașină?

– Una mare și neagră.

– Și din întâmplare ați văzut cine conducea mașina?

– De data asta nu.

Ruiz își frecă fruntea.

– Ce înseamnă asta?

– O, l-am mai văzut pe tip, spuse Jones. A venit pe-aici mai devreme. Arăta ca un pitbull. Cap pătrat, ochi mici. Fără îndoială, de condiție proastă.

– O să vă rugăm să vă uitați la niște fotografii, spuse Parker.

– La secție? Că aici e rece și umed.

– Dacă nu vă deranjează.

– Nu mă deranjează, spuse Jones. Aveți pizza acolo?

– Sigur. Un ultim lucru, domnule Jones. În jurul orei crimei, ați văzut pe aici vreun individ pe bicicletă?

– Nu, domnule. Toți băieții pe biciclete erau plecați cu mult înainte.

– Dar cumva o mașinuță mică, așa, ca o cutiuță?

– Nu, domnule. Doar una mare. Lungă și neagră, ca moartea.

9

Apartamentul era tăcut și întunecat, singura lumină fiind strălucirea albă care apărea și dispărea după cum norii treceau prin fața discului lunii. Jace păși de colo-colo prin spațiul strâmt.

Tyler îl privise cu atenție, dar nu întrebase nimic despre noile tăieturi și vânătăi. Tensiunea din apartament crescuse ca o încărcătură electrică. La ora zece, Tyler se dusese la culcare fără nici o vorbă.

Jace împachetă rapid. Un schimb de haine și mai nimic altceva, înghesuit într-un rucsac. Încă nu avea un plan, dar nu putea rămâne aici. Trebuia să-i vină vreo idee; întotdeauna îi venea.

Avea ceea ce căuta ucigașul și, dacă acel lucru merita să ucizi pentru a-l obține, atunci trebuia să valoreze ceva și pentru alții. Abby Lowell era cheia. Jace nu credea că Abby nu știe ce se petrece.

Trebuia să o scoată cumva din ascunzătoare. Să o facă să se întâlnească cu el pe teren neutru. Avea să-i spună că are negativele și să o întrebe ce însemnau pentru ea. Să o întrebe cât valorau pentru ea.

Jace se întrebă ce spusese Abby poliției. Menționase un anumit detectiv. Cum îl chema? Parker. Jace se întrebă dacă nu cumva era tipul cu pălărie din spatele biroului Speed. Și se întrebă ce informații pusese Parker cap la cap, ce îi spusese Eta. Tot nu voia să creadă că Eta îl trădase.

– Pleci și nici măcar n-aveai de gând să-mi spui.

Tyler stătea în tocul ușii, îmbrăcat în pijamaua lui cu Spider-Man.

– N-aș fi plecat fără să-ți spun, zise Jace.

– Dar mi-ai promis că n-o să pleci deloc.

– Am spus că întotdeauna o să mă întorc, îl corectă Jace.

Tyler clătina din cap, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

– Pleci. Nu mă iei cu tine, iar eu nu am nici un cuvânt de spus în privința asta.

– Nu poți să vii cu mine, Tyler. Trebuie să rezolv niște probleme.

– Am putea pleca împreună, argumentă Tyler. Am putea merge undeva unde nu ne cunoaște nimeni, cum am făcut când a murit mama.

– Nu e atât de simplu, spuse Jace.

– Pentru că o să intri la închisoare?

– Ce?

Jace nici nu se obosi să-l întrebe pe fratele său dacă îi ascultase conversația cu Madame Chen. În mod evident, o ascultase. Tyler era recunoscut pentru faptul că știa lucruri pe care nu trebuia să le știe.

– Nu intru la închisoare, zise Jace. Am spus asta ca s-o sperii pe Madame Chen. Voia să mă duc la poliție sau să vorbesc cu un avocat. Iar eu nu vreau să fac asta.

– Ca să nu ajung eu să fiu dat spre adopție.

– Exact, prietene.

Jace puse amândouă mâinile pe umerii micuți ai fratelui său.

– Nu vreau să risc nimic în privința ta. Noi doi avem grijă unul de celălalt, nu?

– Atunci ar trebui să mă lași să te ajut, insistă Tyler din nou. Sunt mult mai isteț decât tine.

Jace râse obosit și ciufuli părul fratelui său.

– Dacă ar fi vorba despre geometrie sau altă știință, aș veni direct la tine, Ty. Dar nu e. E ceva mult mai serios.

– Cineva care a fost omorât, spuse Tyler cu voce scăzută.

– Da.

– Și dacă ești și tu ucis?

– N-o să las să se întâmple așa ceva, răspunse Jace, știind foarte bine că e o promisiune goală.

Tyler știa și el. O lacrimă lunecă pe obrazul copilului. Ochii lui aveau o privire mult mai matură decât anii pe care-i avea. Erau scăldați de o tristețe profundă, și mai dureroasă din cauza resemnării cu care o coloraseră experiențele trecute.

Jace îl trase pe băiat mai aproape și-l strânse tare, cu lacrimile arzându-i ochii.

– Te iubesc, puștiule. O să mă întorc.

– Promiți? întrebă Tyler, cu voce înfundată.

– Promit, șopti Jace, cu un nod în gât. Apoi oftă și-l îndepărtă pe frățiorul său.

– Trebuie să plec, prietene.

– Așteaptă, spuse Tyler.

Se întoarse și alergă spre camera sa, înainte ca Jace să poată spune ceva, și se

întoarse câteva secunde mai târziu cu mica stație de emisie-recepție pe care o primise de la Jace de Crăciun.

– Ia unul dintre aparate, spuse el.

Jace îl luă.

– Te sun când pot.

Își puse pe el jacheta militară și bagă aparatul într-un buzunar. Tyler îl conduse până la ușă.

Jace se aștepta ca Tyler să-i ceară să fie atent, dar n-o făcu. Nu spuse la revedere. Nu spuse nimic. Jace mai atinse o dată părul fratelui său și coborî scările.

Chinatown era cufundat în tăcere, străzile lucind ca gheața neagră sub lumina felinarelor. Jace se urcă pe Bestie și ieși de pe alee, cotind către centru, unde luminile de la ferestrele blocurilor înalte sclipeau ca niște coloane de stele.

În timp ce Jace lua curba, un Chrysler Sebring lua o altă curbă, la numai câteva străzi distanță, și se oprea pe locul său de parcare, alături de un fost depozit de textile care fusese transformat în mansarde elegante.

Parker descuie ușa mansardei sale și aruncă cheile pe măsuța îngustă de nuc negru din holul de la intrare.

Strălucirea blândă a lămpilor cu halogen care luminau tablourile de pe pereți îl conduse de-a lungul holului, până în dormitorul principal. Dădu drumul apei la duș și se dezbrăcă de costum. Aburul și apa fierbinte îi relaxară mușchii, alungând frigul.

Lămpile de pe noptiere erau lăsate la intensitate mică – prin intermediul unui foarte complicat sistem electronic pe care un prieten îl convinsese să-l cumpere. Lumini, muzică, temperatura camerelor – totul era legat într-un sistem computerizat, astfel că niciodată când ajungea acasă nu era frig și întuneric.

Femeia care dormea în pat era altă poveste. Venise de bună voie și se instalase comod.

Parker se așeză pe marginea patului și se uită la ea, puțin încântat, puțin surprins, puțin mirat.

Diane clipi din ochi și ridică privirea spre el.

– Surpriză!

– Sunt surprins, spuse Parker, atingându-i părul. Și cărui fapt îi datorez această plăcere?

– Aveam nevoie să-mi dreg gustul, după atâta lume bună. Mi-am zis că trebuie să-mi găsesc un metrosexual sexy cu care să petrec ceva timp.

Parker zâmbi.

– Păi, iubito, eu sunt cel mai tare, la capitolul ăsta. Am un dulap plin cu Armani. Pot să gătesc o cină pentru patru persoane, fără ingrediente congelate, și știu cum să aleg un vin bun.

– Știam eu că am venit în locul potrivit.

Se ridică și se întinse. Era o femeie puternică, atrăgătoare, care se simțea bine în propriul trup.

– Ai fost chemat undeva? întrebă ea.

– Da. La prima crimă a lui Ruiz ca detectiv principal. S-ar putea să fie legată de uciderea lui Lowell de aseară.

– Serios? se încruntă ea puțin. Cum așa?

– Victima e dispecera de la serviciul de curieri pe care l-a sunat Lowell. Cineva pare să caute ceva și e destul de enervat că nu găsește.

– Oamenii de la Furturi și Crime au apărut din nou?

– Nu. Erau prea ocupați să-și frece coatele cu lumea bună, în partea ta de oraș, spuse Parker. Cât au stat la petrecere?

– Doar cât ți-am spus. Au schimbat câteva cuvinte cu Giradello și au plecat. Numele ăla are vreo semnificație pentru tine?

– Damon e curierul pe bicicletă trimis la biroul lui Lowell aseară.

– Credeam că în cazul lui Lowell a fost un jaf.

– Nu cred asta, spuse Parker. Poate că făptașul a furat banii din seiful lui Lowell, dar nu pentru asta s-a dus acolo. După toate aparențele, își închipuie că ceea ce caută el este la acel curier.

– Nu crezi că tocmai curierul a făcut-o?

– Nu. Nu se leagă. Cred că acest curier pe bicicletă e doar un iepure. Eu vreau câinele care-l vânează.

Amândoi tăcură o clipă.

– Lowell a sunat un curier care să ridice ceva, murmură Diane. Curierul a plecat cu pachetul...

– Bănuim.

– Cineva l-a ucis pe Lowell, iar acum a fost ucisă o persoană legată de curier. Curierul încă mai are pachetul. Iar ucigașul caută pachetul.

– Miroase a șantaj, spuse Parker.

– Hmmm, mârâi Diane, pierdută în propriile gânduri. Își atinse ușor gâtul și apoi umărul. Vino în pat, spuse încet. E târziu. Mâine dimineață poți să fii din nou cel mai tare detectiv din lume.

Dimineața era doar un vis dulce și blând pe cerul orașului. Ploaia se oprise,

lăsând aerul proaspăt și promisiunea unui cer albastru, ca de pe pelicula unui film.

Sub un pod rutier de la intersecția străzilor Fourth cu Flower, în centrul orașului, Jace se ghemuise sub o pătură, cu jacheta militară aranjată peste pătură, ca să ascundă partea lucioasă a acesteia. Moțăise vreo două ore, dar nu se putea spune că dormise.

O stradă mai încolo, la intersecția străzilor Fifth cu Flower, curierii începeau să se adune la localul Carl's Jr, să-și ia cafeaua. Jace voia să vorbească cu Mojo, să afle ce se întâmpla la Speed, ce le spusese Eta polițiștilor. Mojo era colegul în care Jace ajunsese să aibă puțină încredere.

Jace își puse rucsacul în spate, urcă pe Bestie și o luă în josul străzii către Carl's Jr. Nu era nici un pic de trafic. Orașul abia se trezea.

Parcă Bestia pe o parte laterală a restaurantului și riscă s-o lase nelegată, ca să poată fugi rapid, dacă avea nevoie. Nu putea intra în restaurant. În loc de asta, traversă strada și se postă pe un colț, arătând ca un individ obișnuit de pe una din străzile orașului.

Stătea acolo de vreo zece minute când îl văzu pe Mojo coborând pe Fifth. Jace traversă strada tocmai când Mojo urca pe trotuar la intrarea pe alee.

– Hei, Mojo, spuse el.

Mojo încremeni și se uită fix la el.

– Călărețule Singuratic, rosti în cele din urmă. Arăți de parcă te-ar fi urmărit diavolul. Și te-a și prins.

– Mda. Cam așa ceva.

– Ieri a venit poliția să te caute. Două perechi.

– Ce le-a spus Eta?

– Le-a spus că nu știe mare lucru despre tine, spuse Mojo. Pentru o persoană pe care n-o cunoaște nimeni, pari destul de căutat, J.C.

– E o poveste complicată.

– Nu, nu cred că e. Ori ai omorât un om, ori nu.

Jace îl privi drept în ochi.

– Nu l-am omorât. De ce aș fi făcut asta?

Mojo nu clipi.

– De obicei, banii sunt o motivație grozavă.

– Dacă aș fi avut bani, n-aș mai sta aici. Am nevoie să vorbesc cu Eta, dar nu pot să mă duc la Speed, și nu am numărul ei de mobil.

– N-au telefoane acolo unde e Eta, omule, spuse Mojo.

– Ce vrei să spui?

– Pe drum încoace am trecut pe lângă Bază. Pe alee e plin de benzi galbene de poliție. Era un „curcan" acolo. I-am zis: „Lucrez aici, omule." Mi-a răspuns: „Nu, azi nu lucrezi aici, băiete. Aseară i-a tăiat cineva gâtul unei cucoane aici."

Jace făcu un pas înapoi. Nu, Eta nu putea fi moartă. Totul în legătură cu Eta era din abundență. Păreri, vorbe, vitalitate – avea de toate din plin. Se simți vinovat pentru că-și putuse închipui că Eta l-ar fi trădat polițiștilor. Era moartă. Cineva îi tăiase gâtul.

– E cam nasoală zona, comentă Mojo. Se întâmplă lucruri urâte. Sau poate că tu știi ceva ce nu știm noi.

Jace clătină din cap.

– Nu. Aș vrea să știu, dar nu știu.

– Atunci cum se face că fugi?

– Uite ce e, Mojo, sunt băgat în ceva ce nu înțeleg. N-am făcut nimic rău.

– Dar cauți ajutor? ridică Mojo din sprâncene. De-asta ești aici, vorbind cu mine? Ai vrut ajutor de la Eta, iar acum e moartă. Nu mi se pare o afacere prea bună.

– Nu vreau nimic de la tine, spuse Jace. Și să fii sigur că n-am vrut să se întâmple ce s-a întâmplat.

Porni către Bestie. Mojo îi tăie calea.

– Unde te duci?

Jace îl dădu la o parte.

– Nu vreau să te fac complice post-factum, Mojo. Nu-ți face griji pentru mine.

– Nu-mi fac griji pentru tine. Țineam la Eta. Cred că ar trebui să vorbești cu poliția.

– O să sar peste asta.

Jace își puse casca și porni.

Prinse viteză, dorindu-și să se îndepărteze de Mojo și de vinovăție. Și de imaginea Etei cu gâtul tăiat, care îi stăruia în minte.

Piața de pește Chen era la cinci minute de apartamentul lui Parker. Conform evidențelor biroului de înmatriculări auto, una dintre mașinile Mini Cooper care s-ar fi putut afla la locul spargerii de la Abby Lowell se afla aici. Parker opri în față și porni mai întâi spre intrarea publică, pentru a descoperi că piața nu era încă deschisă. La rampa de încărcare însă, doi bărbați umpleau răcitoarele cu gheață.

Parker le arătă insigna.

– Scuzați-mă. O caut pe Lu Chen.

Bărbații se îndreptară de spate imediat, unul cu ochii mari de teamă, celălalt cu ei mijiți de neîncredere. Primul avea trăsăturile rotunde, pufoase, ale cuiva care suferă de sindromul Down.

– Lu Chen e mătușa mea, spuse cel de-al doilea.

– Și tu cine ești?

– Chi.

– Mătușa ta e aici?

– Mă duc să văd dacă e în biroul ei.

– Vin cu tine, spuse Parker.

Tipul păru jignit. Parker se urcă pe rampă, încercând să nu se strâmbe la dâra de jeg negru care îi murdări partea din față a sacoului Hugo Boss. Călăuza sa cu față acră se întoarse și-l conduse printr-o magazie mică, pe un hol îngust, către o ușă pe care scria BIROU. Chi ciocăni.

– Mătușă? Un detectiv de poliție vrea să vorbească cu dvs.

Ușa se deschise și în fața lui apăru o femeie micuță și îngrijită, cu un sacou roșu și pantaloni negri.

– Sunt detectivul Parker, doamnă, spuse el arătându-și insigna. Am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

– Cu privire la ce, dacă îmi permiteți să vă întreb?

– La mașina dumneavoastră, doamnă. Aveți un Mini Cooper din 2002?

– Da.

Nepotul pufni a dezgust. Lu Chen se uită la el.

– Te rog, lasă-ne, Chi. Știu că ai treabă de făcut.

Nepotul se întoarse și plecă. Ea se răsuci către Parker.

– Doriți un ceai?

– Nu, mulțumesc. Nu am decât câteva întrebări. Mașina e aici? Vă deranjează dacă mă uit la ea?

– Deloc. Despre ce e vorba? întrebă ea, conducându-l către alee.

Parker înconjură mașina.

– Când ați condus-o ultima oară?

Ea se gândi o clipă.

– Acum trei zile. Am fost la un prânz de caritate la Barneys, în Beverly Hills.

– A mai condus-o cineva? Poate nepotul dumneavoastră?

– Din câte știu eu, nu. Chi are propria lui mașină.

– Are altcineva acces la chei?

Femeia începu să arate îngrijorată.

– Cheile stau într-un cui, în biroul meu. Despre ce e vorba, domnule detectiv?

– O mașină care se potrivește descrierii mașinii dumneavoastră a fost văzută părăsind scena unei crime ieri. O spargere cu agresiune.

– Îngrozitor. Dar vă asigur, mașina mea era aici.

Parker își strânse buzele.

– Un martor a notat o parte din numărul de înmatriculare. Se apropie foarte tare de al dumneavoastră.

– Ca multe altele, sunt sigură.

Parker fu nevoit să recunoască, femeia asta chiar avea sânge rece. Se îndreptă către spatele mașinii și lovi ușor cu carnețelul în stopul spart.

– În timp ce mașina părăsea locul crimei, a fost lovită de o altă mașină. I s-a spart un far.

– Ce coincidență. Mașina mea a fost lovită în timp ce eram la masa de prânz. Am descoperit paguba când am ieșit ca să plec.

– Ați raportat incidentul la poliție?

– În ce scop? întrebă ea. Ca să le câștig compasiunea?

– Măcar pentru compania de asigurări, poate?

– Să fac o cerere de daune pentru atâta lucru?

Parker zâmbi și clătină din cap.

– Trebuie să fiți redutabilă pe un teren de tenis, doamnă Chen.

– Vă puteți adresa cu Madame Chen, spuse ea.

Își ținea spatele drept ca o baionetă. Parker se îndoia că ar avea mai mult de un metru cincizeci.

– Îmi cer scuze.

Parker atinse juliturile vopselei mașinii, altminteri impecabilă.

– Mașina care a lovit Mini-ul când pleca de la scena crimei era argintie. Și mașina care a lovit-o pe a dumneavoastră era tot argintie.

– Argintiul e o culoare foarte la modă.

– Sunt interesante vopselele de mașini, comentă Parker. Țin de fiecare marcă în parte. Vopseaua argintie de la Ford, de exemplu, nu e la fel cu cea de la Toyota sau de la BMW. Din punct de vedere chimic, sunt unice.

– Fascinant.

– Îl cunoașteți pe un anume J.C. Damon? întrebă Parker.

Ea nu reacționă la schimbarea bruscă de subiect.

– De unde aș cunoaște această persoană? întrebă.

– E curier pe bicicletă. Are în jur de 20 de ani, blond, un puști frumușel.

– Eu nu folosesc curieri pe bicicletă.

– J.C. Damon conducea mașina care a părăsit locul crimei.

– Par genul de persoană care se asociază cu criminalii, domnule detectiv?

– Nu, doamnă. Dar din nou ați reușit să evitați să-mi răspundeți la întrebare.

Parker încercă să-și imagineze ce legătură ar fi putut exista între această floare de lotus oțelită și plină de demnitate și un puști ca Damon. Nu părea să existe nici una, dar ar fi pariat că este. Mașina era acolo. Și erau prea multe potriviri ca să fie simple coincidențe.

Parker se rezemă de mașină, confortabil.

– Între noi doi fiind vorba, nu sunt prea sigur că puștiul e un criminal. Cred că pur și simplu s-a aflat la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, iar acum e afundat până-n gât în povestea asta și nu știe cum să iasă. Se mai întâmplă.

Ea își feri privirea pentru prima oară de când începuse conversația.

– Sunt sigură că un tânăr aflat într-o asemenea situație are dificultăți în a avea încredere în cineva, mai ales în poliție.

Parker băgă mâna în buzunar și scoase o carte de vizită.

– Dacă aveți vreodată nevoie să dați de mine, doamnă, vă rog să mă sunați oricând, zi sau noapte, spuse el, întinzându-i cartea de vizită. Între timp, sunt nevoit să vă confisc mașina.

Furia o făcu să fie din nou atentă.

– E revoltător! V-am spus că mașina mea n-a părăsit acest loc de trei zile!

– Așa e, mi-ați spus, recunoscu Parker. Treaba e că nu vă cred. Trebuie să vă mai spun și faptul că, dacă rezultatele testelor sunt cele care cred că vor fi, există șansa să fiți acuzată de complicitate. N-aș vrea să se întâmple așa ceva, Madame Chen. Păreți genul de persoană care-și ia foarte în serios responsabilitățile.

– Mă bucur că aveți o părere suficient de bună despre mine încât să mă tratați ca pe un infractor ordinar, se răsti ea, răsucindu-se pe călcâie.

– Nu vă consider ordinară în nici un fel, Madame Chen.

Neimpresionată, porni în trombă și dispăru în clădire.

Parker oftă și privi în jur. Familia Chen avea o afacere reușită. Totul era perfect pus la punct. Totul de cea mai bună calitate. Cumpărase cândva creveți imperiali de aici, pentru o seară liniștită cu Diane. Excelentă calitate.

O lăsase pe Diane dormind. Îi pusese pe pernă o portocală și un mesaj: *Micul dejun în pat. Te sun mai târziu. K.*

Fusese plăcut să adoarmă cu ea în brațe și să se trezească cu ea alături. Părea o idee bună să facă asta mai des. Nu că ar fi vrut ceva permanent. Dar, pe măsură ce viața lui extraprofesională devenea mai așezată, și pe măsură ce el însuși era mai mulțumit de noul Kev Parker, stabilitatea i se părea din ce în ce mai atrăgătoare.

Sună la dispecerat ca să i se trimită o mașină de patrulă care să păzească Mini-ul până când obținea mandat.

Senzația că este urmărit îi dădea fiori. Mătură cu privirea rampa de încărcare, celălalt trotuar al aleii, și se opri asupra unui teanc de paleți de lemn lăsat în spatele clădirii alăturate.

Parker porni pe alee, urmărind cu coada ochiului paleții. O siluetă micuță își schimbă poziția pentru a nu-l pierde din vedere, strecurându-se între paleți și clădirea de cărămidă.

Parker se întoarse și se uită drept la micul urmăritor. Un copil. Poate opt sau nouă ani. Înfășurat într-un hanorac negru, decolorat.

Rapid ca un iepure, puștiul o zbughi pe lângă locul unde lucra Chen, îndreptându-se către adăpostul oferit de un tomberon mare și albastru. Parker sprintă cu toată viteza după el.

– Puștiule! Stai! Poliția! strigă Parker, gonind pe alee, cu cravata aruncată peste umăr.

Băiatul făcu stânga către o parcare înghesuită, în curtea în formă de U dintre niște clădiri. Mașinile erau parcate una în spatele alteia, pe câte două rânduri a câte patru mașini. Parker păși în spatele mașinilor, gâfâind.

Prinse cu privirea un ciuf blond și jeanși, când băiatul o tăie printre o Mazda verde și un Saturn alb.

– Nu vreau decât să-ți pun câteva întrebări, spuse Parker.

Urmări zgomotul de pași până în celălalt capăt al parcării. Se aplecă și privi sub un BMW X5 alb. O pereche de ochi mari și albaștri îi întoarse privirea.

– Kev Parker, spuse el, ținând insigna astfel încât puștiul să o poată vedea. Poliția din L.A. Tu cine ești?

– Am dreptul să nu vorbesc.

– Îl ai, dar nu ești arestat.

– Orice spun poate și va fi folosit împotriva mea.

– Câți ani ai? întrebă Parker.

Puștiul se gândi o clipă, cântărind motivele pro și contra unui răspuns.

– Zece, spuse în fine.

– Locuiești pe aici?

– Nu mă poți face să vorbesc cu tine. Îmi știu drepturile privind auto-in-cri-mi-na-rea, definite în Al Cincilea Amendament al Constituției.

– Ia te uită, un expert în drept. Cum ai spus că te cheamă?

– N-am spus. Și ai face bine să nu încerci să mă păcălești, spuse băiatul. Mă uit tot timpul la seriale polițiste.

– A, deci te-ai prins cum e cu noi.

– În plus, sunt probabil mult mai deştept decât tine. Nu spun asta pentru a te face să te simţi prost, sau ceva de genul ăsta, zise el sincer. Numai că am un coeficient de inteligenţă de 168.

– Haide, geniule, spuse Parker întinzând mâna. Mi se urcă tot sângele la cap. Ieşi de-acolo înainte să fac un atac cerebral.

Băiatul se târî afară de sub maşină ca un crab, se ridică în picioare şi încercă în zadar să se cureţe de praf.

– Sincer, nu mă consider un geniu, mărturisi el cu modestie. Numai că ştiu o mulţime de chestii.

– Ai spirit de observaţie. Eşti deştept. Pun pariu că ştii o grămadă despre tot ce se întâmplă pe aici, spuse Parker.

Băiatul ridică din umăr, cu ochii în pământ.

– Poţi foarte uşor să treci neobservat, spuse Parker. Poţi să te strecori, să vezi chestii, să auzi chestii. Poate că vrei să devii spion.

– Nu tocmai. Numai că am o curiozitate in-sa-ţi-a-bi-lă.

– Nu e nimic rău în asta, spuse Parker. Cunoşti familia Chen? De la piaţa de peşte?

Puştiul ridică ambii umeri.

– Ştii un tip pe nume J.C. Damon?

Ochii se măriră puţin.

– Are necazuri?

– Cam aşa ceva. Cred că are nişte informaţii care m-ar putea ajuta într-o investigaţie importantă. Părerea mea este că s-ar putea să fi văzut ceva.

– Dacă asta e tot, de ce nu vine să-ţi spună?

– Pentru că e speriat. E ca tine, fuge de mine pentru că mă crede duşman. Dar nu sunt.

Parker aproape că vedea rotiţele învârtindu-se în mintea puştiului.

– Nu sunt un tip rău, continuă Parker. Ştii, există oameni care mai întâi acuză şi abia apoi pun întrebări. Şi s-ar putea ca nişte poliţişti de genul ăsta să-l caute pe tipul de care zic, Damon. Ar fi mult mai bine pentru el dacă ar veni la mine înainte să ajungă ei la el.

Puştiul înghiţi un nod. Păr blond, ochi albaştri, frumuşel. Exact cum îl descrisese Parker pe Damon pentru Madame Chen. Iar acesta fusese acolo, în spatele prăvăliei Chen, privind şi ascultând.

Parker scoase o carte de vizită din buzunar şi i-o oferi puştiului. Băiatul o smulse şi o băgă în buzunarul hanoracului.

Exact atunci, mașina de patrulă intră pe alee și se opri. Un polițist în uniformă coborî și-l strigă.

– Detectivul Parker?

Parker dădu să ridice o mână. Puștiul o zbughi ca din praștie.

– Hei, domnule detectiv? strigă polițistul din parcare. Pot să vă ajut cu ceva?

– Mda, spuse Parker. Sună la Hugo Boss și transmite-i scuzele mele.

Ruiz stătea la biroul ei, cu capul în mâini. Îl pusese pe martorul cel mirositor pe scaunul și la biroul lui Parker, dispusă să suporte duhoarea în numele răzbunării.

Obidia Jones părea să fi dormit foarte bine în celulă. Primi o cină târzie de la Domino's, cafea și prăjituri de la Starbucks la micul dejun. Răsfoia albumele cu fotografii de delincvenți de parcă ar fi fost o revistă.

– Personal, prefer un mic dejun mai sănătos, spuse el. Ceva substanțial, care să se pună pe tine.

Ruiz își dădu ochii peste cap.

Parker intră în încăpere, făcu trei pași și-l izbi mirosul. Când îl văzu pe domnul Jones pe scaunul lui, îi aruncă o privire tăioasă lui Ruiz.

Ea zâmbi ca o pisică și spuse:

– *Touché.*

– Cred că am găsit mașina, spuse Parker, ignorând-o.

– Unde era? întrebă Ruiz.

– În Chinatown. Deocamdată nu are nici o logică, dar o să aibă. Ce-mi place când totul se leagă, spuse el.

Căpitanul Fuentes ieși din birou și îi făcu semn cu degetul.

– Kev? Poți să vii puțin aici?

Parker îl urmă și închise ușa în urma sa.

– N-am făcut-o eu. Nu e al meu. Și jur că fata avea 19 ani.

Fuentes, care era un tip de treabă și avea simțul umorului, nu râse. Avea ochi negri, expresivi, care în momentele când era serios – ca acum – păreau să oglindească toată tristețea lumii.

– Arăți de parcă te-ai pregăti să-mi spui că mai am șase săptămâni de trăit, îi spuse Parker.

– Am primit un telefon mai devreme. Departamentul de Furturi și Crime îți ia cazul.

Parker clătină din cap. Furia păru că începe să clocotească de la picioare în sus. Era primul lui caz, în ani de zile, care promitea să fie important. Genul de caz prin care un detectiv își putea clădi o reputație sau putea ieși din purgatoriu.

– Nu, spuse el. Nu cazul Lowell.

– Nu pot să fac nimic, Kev.

– Ți-au dat vreo explicație?

Își imagina scena pe care i-o descrisese Diane la telefon. Bradley Kyle și partenerul lui, Moose Roddick, și Tony Giradello, șușotind împreună.

– Căpitanul Florek mi-a spus că ei sunt de părere că s-ar putea să fie legat de ceva ce au deja în lucru. Știi și tu la fel de bine ca mine că nu au nevoie de un motiv. Îmi pare rău.

Nu acum, își spuse Parker. Nu când rezolvarea e chiar aici, aproape de suprafață. Nu era nevoie decât să sape puțin mai adânc, puțin mai mult.

– Poți să te prefaci că încă n-am avut conversația asta, spuse Parker. Încă n-am venit aici. Mobilul nu-mi funcționează.

– Kev, n-o să rezolvi cazul în următoarele trei ore, nu?

Parker nu spuse nimic.

– Vor tot ce ai, spuse Fuentes. Pune dosarul cap la cap și du-l la Parker Center.

– Nu. Nu mă duc acolo. Dacă vrea cazul, Kyle poate să vină aici și să-l ia. Nu mă duc acolo ca un... ca un...

Parker puse mâna la gură și se opri înainte de a-și pierde și restul de control. Inspiră și expiră adânc. Fuentes îl privea cu o expresie apropiată de milă.

– Nu m-ai văzut, spuse Parker încet. N-am stat de vorbă.

– Nu-i pot amâna prea mult.

– Știu, dădu Parker din cap. Fă doar ce poți. Îți mulțumesc, căpitane.

– Hai, pleacă de-aici, spuse Fuentes, întinzând mâna după niște hârtii. Nu te-am văzut. N-am stat de vorbă.

Parker ieși din biroul lui Fuentes și închise ușa în urma sa.

Ruiz se ridică de pe scaun și se apropie de el.

– Ai primit ordinul judecătoresc pentru bancă, spuse ea. Ce se întâmplă?

– Furturi și Crime ia cazul Lowell.

– Și ce ai de gând să faci? întrebă Ruiz.

Înainte ca Parker să poată răspunde, Obidia Jones scoase un chițăit de încântare.

– El e! El e criminalul! spuse, împungând cu degetul noduros o fotografie din albumul din fața sa.

– Pe cine aveți acolo, domnule Jones? întrebă Parker.

Bătrânul arătă către o fotografie care înfățișa un cap ca un butuc, ochi mici, răi, și o urmă de barbă nerasă. Eddie Boyd Davis.

– Numai că avea un plasture pe nas, spuse Jones.

– Domnule Jones, sunteți un cetățean model, spuse Parker.

Parker se uită din nou la fața omului care o ucisese cu sânge rece pe Eta Fitzgerald, apoi i se adresă lui Ruiz cu voce joasă:

– Dezgroapă tot ce poți despre jigodia asta. Vreau să știu dacă are vreo legătură cu Lenny Lowell. Și dacă vine pe-aici Bradley Kyle, nu știi nimic și nu m-ai văzut.

– Aș vrea eu, murmură ea.

Parker scotoci câteva sertare, scoase un dosar, smulse câteva foi dintr-o tavă de pe birou. Înhăță biblioraftul referitor la crima Lowell, conținând rapoarte și note, schițe ale scenei, fotografii. Puse totul într-o cutie de plastic pe care o ținea sub birou exact în acest scop.

– Nu m-ai văzut ieșind de aici cu cutia asta, îi spuse lui Ruiz.

– Bine, spuse ea, după o scurtă ezitare.

– E vorba și de cazul tău, spuse Parker. Lowell și Fitzgerald: dacă îl iau pe unul, cu siguranță îl vor lua și pe celălalt. Asta vrei?

– E vorba de departamentul de Furturi și Crime. Nu-i putem opri.

Parker îi aruncă o privire aspră.

– Vinde-mă lui Bradley Kyle și îți faci un dușman pe care o să regreți că l-ai cunoscut.

– Am spus că sunt de acord, mârâi ea. Deci nu mă amenința.

L-ar vinde lui Kyle dintr-o suflare, își spuse Parker, pentru că datorită lui Kyle ar putea fi observată de oamenii potriviți de la Furturi și Crime.

Înșfăcă cutia de plastic și ieși din încăpere, apoi din clădire. Avea doar câteva ore la dispoziție. Nu putea irosi nici un minut.

Parker îl sună pe Joel Coen din mașină, în timp ce se îndrepta spre City National Bank, unde se afla cutia de valori a lui Lowell. Coen era detectivul cel tânăr pe care-l cunoscuse cu ocazia spargerii de la apartamentul lui Abby Lowell.

– Joel, Kev Parker la telefon. Am ceva pentru tine în cazul efracției de la Lowell, dar trebuie să te ocupi de asta imediat, înțelegi?

– Ce este?

– Am descoperit mașina cu care s-a plecat. E parcată în spatele unei piețe de pește din Chinatown. Un Mini Cooper negru.

– Dar cum ai dat de ea atât de repede?

– Sunt hiperactiv. Când iei amprentele de pe mașină, asigură-te că ajung la Joanie, de la laborator. Spune-i că eu te-am trimis și că trebuie să caute o compatibilitate cu crima mea.

– Am înțeles.

– Și mișcă-te repede, Joel. Dacă departamentul de Furturi și Crime miroase ceva legat de mașina asta, poți să-ți iei adio de la ea și de la cazul tău la fel.

– Furturi și Crime? De ce ar...?

– Nu întreba. Dă-i drumul către Chinatown.

Îi dădu lui Coen adresa și închise telefonul tocmai când se zărea banca.

Directorul verifică ordinul judecătoresc și-l însoți la cutiile de valori. Cutia lui Lowell era cea mai mare din câte existau. Parker își puse o pereche de mănuși de latex, trase aer adânc în piept și deschise capacul.

Bani lichizi, verzi și foșnitori. Teancuri de sute de dolari. Parker le stivui pe masă. Douăzeci și cinci de mii de dolari. Iar sub bani se afla un plic micuț conținând un singur negativ fotografic.

– Nenorocitul ăla împuțit, murmură Parker.

Nu avea nevoie să știe cine era în poză ca să-și dea seama despre ce era vorba. Șantaj.

Se întorsese împotriva unuia dintre clienții săi. Asta trebuia să fie. Lowell pusese pe cineva în menghină și începuse să strângă. Asta explica apartamentul scump, Cadillac-ul nou, banii.

Parker ridică negativul la lumină. Două persoane, fotografiate de la distanță. Ar fi putut să-și strângă mâinile, sau să facă un schimb. Era imposibil de spus.

Puse negativul la loc în plic. Îi ceru directorului un sac de-al băncii pentru bani, îi marcă drept probă și puse totul în sacoșa de hârtie maro pe care o adusese cu el.

Călătoria cu liftul până la parter se petrecu în tăcere. Dacă directorul băncii se întreba cumva ce se petrece, n-o arătă și nici nu puse întrebări. Probabil că văzuse polițiști scoțând din cutiile de valori ale clienților lucruri mai ciudate decât bani.

Ușile liftului se deschiseră și dădu cu ochii de Abby Lowell, stând pe o bancă de marmură, așteptând. Pentru o studentă la Drept, avea o garderobă al naibii de bogată. Purta un costum de tweed, cu fustă strâmtă. Probabil că era rentabil să fii fiica unui șantajist.

Cu o mișcare elegantă, se ridică de pe bancă în timp ce Parker ieșea din lift. Îl privi drept în ochi, cu o expresie calmă, dar oțelită.

– Ați găsit hârtiile tatălui meu?

– Bună dimineața și dumneavoastră, domnișoară Lowell. Frumos costum.

Ea nu-i răspunse, dar i se alătură pe drumul spre ușa laterală.

– Nici testamentul, nici polița de asigurare nu erau în cutia de valori.

– Atunci ce aveți în sacoșă?

– Probe.

– Probe pentru ce? Tatăl meu a fost victima.

– Cred că tatăl dumneavoastră şantaja pe cineva, spuse Parker, direct. Tocmai am scos 25 de mii de dolari din cutia lui de valori.

Dacă nu era cu adevărat şocată, era o actriţă desăvârşită, îşi spuse Parker. Ochii i se măriră şi culoarea îi pieri din obraji.

Traversă parcarea, deschizând portbagajul cu telecomanda. Nu menţionă negativul, doar pentru a vedea dacă Abby îl întreabă ce altceva a mai găsit în cutie. Nu-l întrebă.

– Vă înşelaţi dacă mă credeţi prost, domnişoară Lowell.

Puse sacul în portbagaj şi îl închise.

– Tatăl dumneavoastră e ucis, iar ucigaşul vă sună pe mobil pentru a vă spune treaba asta. Vă sparge apartamentul, îl răscoleşte, ameninţă că vă ucide, dar pretindeţi că nu ştiţi ce caută. Sunteţi disperată să deschideţi cutia de valori a lui Lenny; apoi găsesc în ea douăzeci şi cinci de mii şi pretindeţi că nu ştiţi nimic despre bani. Credeţi că mama m-a scăpat în cap când eram mic?

Ea nu răspunse. Apăsă o mână cu manichiură impecabilă pe buze. Cu celălalt braţ îşi acoperi stomacul.

Se apără, îşi spuse Parker. Este probabil ceva ce învăţase în copilărie, când se ţinea după tatăl ei la curse. Indiferent ce credea despre ea acum, îi era milă de fetiţa singuratică ce fusese.

– Pe cine şantaja? întrebă Parker.

– Nu cred că şantaja pe cineva, spuse ea fără să-l privească.

– Cunoaşteţi un individ pe nume Eddie Boyd Davis?

Ea clătină din cap. Se lupta cu lacrimile.

– Dacă ştiţi ceva, spuse el, acum e momentul. Ucigaşul lui Lenny vă are în vizor. Nu merită să mori pentru un sac cu bani.

– Nu cumva plătesc taxe pentru ca dumneavoastră să mă protejaţi?

– Nu pot să mă lupt cu ceea ce nu cunosc, Abby.

– Ce nu cunoaşteţi? întrebă ea, nerăbdătoare şi frustrată. De ce nu-l puteţi găsi pe curierul ăla pe bicicletă?

– Nu cred că are nimic de-a face cu crima.

– M-a atacat!

– Dacă l-a ucis pe Lenny pentru banii din seif, de ce a rămas prin preajmă şi a venit să vă vadă? întrebă Parker.

– Nu ştiu! Poate că e doar un psihopat, care l-a luat în vizor pe Lenny şi acum pe mine.

– Asta nu se întâmplă decât în filme, păpuşă, spuse Parker. Puştiul a fost trimis

la biroul tatălui tău din întâmplare. Cred că a fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

– O, înțeleg, spuse ea scurt. A venit la mine acasă și m-a agresat, dar e numai un trecător nevinovat? Iar eu sunt... ce? *Une femme fatale* complotistă? Și mai vorbiți despre scenarii de film.

– Uite cum văd eu lucrurile: Lenny șantaja pe cineva și din cauza asta a fost ucis. Și da, cred că ești băgată în treaba asta până la năsucul tău frumos, spuse Parker.

Ea scutură din cap.

– Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.

– Nu? Păi, părea că suporți destul de bine faptul că cineva i-a crăpat capul tatălui tău.

Ea îl pălmui cu putere. Buzele i se subțiară, exprimând dezgust.

– Am terminat cu tine, detectiv Parker.

Se îndepărtă cu pas apăsat. Parcase cu cinci mașini mai încolo. Un BMW decapotabil. Nou.

Parker o privi cum iese din parcare și se îndepărtează.

Parker vină spre porțile de la studiourile Paramount și-i făcu semn paznicului.

– Mă bucur să vă văd, domnule Parker.

– Și eu pe tine, Bill.

– Ați venit la domnul Connors?

– Azi nu. Trebuie să mă întâlnesc cu Chuck Ito. Mă așteaptă.

Paznicul îi făcu semn să intre.

Biroul lui Chuck Ito era într-o clădire din spatele complexului. Lucra ca editor de film, dar hobby-ul lui era tot fotografia.

– Ia te uită ce-a adus pisica.

Salutul lui Ito era întotdeauna același, de cinci ani de când îl cunoștea Parker.

– Costumul meu e ofensat de remarca asta, spuse Parker.

– Și? Oricum nu vorbește decât italiana. N-are de unde ști dacă-l insult sau nu.

Parker se trânti pe un scaun și aruncă pe birou plicul din cutia de valori a lui Lenny Lowell. Ito întinse mâna după el.

– Ce mi-ai adus, Kev? Ceva pentru care pot fi arestat?

Scoase negativul cu grijă.

– Cine e în poză?

– Dacă ți-aș spune, ar însemna că te ucid. Și nu-mi doresc asta. Am nevoie urgent de asta.

– Du-te la mall. Acolo ți-o face într-o oră.

– Este probă într-o crimă.

– Atunci de ce nu o duci la laboratorul poliției?

– Glumești. Cu puțin noroc, aș putea s-o primesc înapoi până la Crăciun.

Parker nu-i putea spune lui Ito că n-ar fi trebuit să dețină această probă. Dacă reușea să developeze negativul, putea vedea cu cine are de-a face și ar fi avut un mare avans față de departamentul de Furturi și Crime. De aceea nu marcase negativul ca probă la ieșirea din bancă. Se gândise să-l developeze, apoi să-l sigileze într-o pungă pentru probe și nimeni n-ar fi știut nimic.

– În cazul meu, developare urgentă înseamnă spre sfârșitul zilei.

Parker se ridică.

– E în regulă, spuse el. Numai să nu spui nimănui că e la tine. Dacă ești prins cu negativul ăsta, eu nu te cunosc.

Șantaj. Parker învârtea în minte cuvântul în timp ce conducea spre centru. Dacă Davis era unul dintre cei din fotografie, asta îi dădea un motiv pentru a-l ucide pe Lowell. Dacă cei doi ar fi fost implicați în ceva împreună, se putea ca unul să se fi întors împotriva celuilalt din lăcomie.

Oricum s-ar fi întâmplat, Davis căuta negativul. De aceea răscolise biroul lui Lowell și-i spărsese geamurile mașinii. Ar fi făcut același lucru și la apartamentul acestuia, dacă n-ar fi fost o clădire cu pază. Probabil Davis fusese cel care răscolise și apartamentul lui Abby Lowell.

Dar trebuia să existe mai mult de un negativ. Parker era de părere că cel din cutia de valori era doar asigurarea. Și mai era de părere că persoana care deținea celelalte negative era J.C. Damon. Se întrebă dacă puștiul are habar de ceea ce se află în mâna lui.

Telefonul lui Parker sună.

– Parker.

– Fiindcă tu nu ai nici un prieten, am sunat unul de-al meu.

Era Andi Kelly.

– Nu există nimeni cu numele de Davis la Furturi și Crime.

– Știu.

– De unde știi?

– Știu pentru că un martor tocmai l-a identificat pe Eddie Davis după o fotografie.

– El a omorât-o pe femeia de aseară?

– Nu e cazul meu, spuse Parker. Trebuie să vorbești cu Ruiz.

– Femeia asta te vinde pentru doi bani și-mi mai dă și rest.

– Categoric e ceva adevăr în asta, mormăi Parker, întrebându-se dacă nu cumva chiar în clipa aceea Ruiz îl vindea lui Bradley Kyle. Da, cred că Davis e un candidat bun pentru crima de aseară.

– De ce? Care a fost mobilul?

– Încă mai cercetez asta. Dar aș putea paria că s-a dus la Speed Couriers ca să prindă un fir către curierul pe bicicletă.

– Curierul nu era cumva aseară o „persoană de mare interes"?

– Încă este. Numai că nu-l consider suspect. Vreau să vorbesc cu el înainte ca cei de la Furturi și Crime să dea buzna și să strice totul. Vor prelua ei cazul Lowell.

– Glumești. De ce ar fi interesați?

– Asta încerc și eu să aflu.

– Și când afli îmi spui și mie?

– Ești singurul prieten pe care-l am în chestia asta, Andi, spuse Parker, serios. Am dușmani peste tot în jur. Șeful de la Furturi și Crime i-a spus căpitanului meu că uciderea lui Lowell s-ar putea să fie legată de ceva ce au ei în cercetare.

Kelly rămase tăcută destul de multă vreme, încât Parker se întrebă dacă nu s-a întrerupt legătura.

– Și astfel ne întoarcem la Kyle și partenerul lui, vorbind cu Tony Giradello, și la numele tău care a apărut în conversație.

– Exact, spuse Parker. E vorba de șantaj, Andi.

– Cine pe cine, pentru ce?

– Nu știu, dar doi oameni au murit deja. Și Bradley Kyle nu are decât un singur caz în care miza e atât de mare.

– Tricia Crowne-Cole.

10

Jace legă Bestia de un stâlp de parcare și intră în bar. Era un loc întunecos, umed, cu plase de pescuit, geamanduri și veste de salvare atârnate pe pereți. Locul duhnea a bere și țigări. Jace se așeză pe un scaun de la bar și ceru un burger și un suc.

Televizorul care atârna din tavan la celălalt capăt al barului era pornit pe canalul Court TV. Se vorbea despre procesul Cole. Se introdusese o moțiune de excludere a oricărei mențiuni despre trecutul lui Cole – drogurile, banii, femeile – pe motiv că asemenea dovezi ar fi indus prejudecăți juriului. Procurorul districtual adjunct Giradello protestase, spunând că trecutul lui Cole trebuia admis ca probă, pentru a dovedi un tipar de comportament. Judecătorul aprobase cererea procurorului. O lovitură puternică pentru apărarea condusă de Martin Gorman. Acesta se plângea de faptul că Norman Crowne încerca să cumpere justiția.

Sosi burgerul. Jace luă o înghițitură, cu ochii la televizor. Își spuse că judecătorul ar fi trebuit să dea câștig de cauză apărării. Deci Cole era un ratat, din cauza drogurilor, banilor și femeilor. Și ce-i cu asta? Nimic din toate acestea nu indică faptul că și-ar fi agresat fizic soția. Jace își spuse că dacă vreodată Cole ar fi atins-o măcar cu un deget pe Tricia, Norman Crowne l-ar fi zdrobit.

Dar judecătorul dăduse câștig de cauză acuzării, iar dacă acest lucru era o indicație asupra felului în care avea să decurgă restul procesului, Martin Gorman avea de lucru, nu glumă.

Gorman avea probabil dreptate. Norman Crowne avea o influență uriașă în politica din Los Angeles, iar buzunarele lui erau fără fund.

Jace își aminti de noaptea când ridicase pachetul de la Lenny. La televizor era un reportaj despre cazul Cole, iar Lenny îi spusese: *Martin pariază împotriva băncii într-un joc măsluit. Banii vorbesc. Ține minte asta.*

Se întrebă dacă Lenny știa acest lucru pentru că avea o sursă privilegiată de informații în acest caz. Cu siguranță, Lenny avea pe cineva cu ceva la mână. Oamenii din negativele pe care Jace le purta lipite cu bandă adezivă pe burtă.

Termină burgerul, apoi coborî de pe scaun și ieși, la un telefon public. Băgă o fisă în telefon și formă numărul lui Abby Lowell. Răspunse la al treilea țârâit.

– Domnișoară Lowell. Mă știți din apartamentul dumneavoastră.

Tăcere. Apoi, în cele din urmă:

– Da?

– Am ceva ce cred că vă trebuie.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Haideți să nu ne jucăm, spuse Jace. Am negativele pe care tatăl dumneavoastră le folosea ca să șantajeze pe cineva.

– Ce te face să crezi că le-aș vrea? întrebă ea.

– Valorează bani pentru cineva. Vă ofer prima șansă.

O lungă tăcere. În fine, întrebă:

– Cât?

– Zece mii.

– O mulțime de bani.

– Nu, nu sunt o mulțime. Dar vreau să ies din povestea asta.

Jace așteptă.

– Unde și când?

– Ne întâlnim la Pershing Square la cinci și un sfert. Veniți singură.

Jace închise telefonul și rămase în cabină, privind în gol. Tocmai crease premisele pentru a comite șantaj.

Dacă Abby Lowell era implicată în șantaj, avea să plătească pentru a obține negativele și a-i cumpăra tăcerea. Dacă își juca mâna corect, Jace putea să ducă banii de la ea familiei Etei drept compensație, sau îi putea folosi ca o mică asigurare pentru el și Tyler. Putea pune poliția pe urmele lui Abby; atunci polițaii ar fi dat și de Atacator și așa s-ar încheia totul. Așa spera. Nu-i trebuia decât puțin noroc.

Vocea lui Lenny Lowell îi răsuna în minte: *E mai bine să fii norocos decât bun, băiete.*

Tyler se repezi direct la piața de pește după ce scăpă de detectivul Parker. O găsi pe Madame Chen în biroul ei, plângând.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă.

– Sunt bine, șoricel. Un moment de slăbiciune ne face să ne dăm seama cât de puternici suntem de fapt.

– Jace a plecat, spuse Tyler.

– Știu. L-am rugat să nu plece, spuse Madame Chen. El crede că e mai bine așa. Vrea să ne protejeze.

– Nu-mi place alegerea lui. Dacă nu se mai întoarce?

– O să se întoarcă după tine.

– Nu și dacă e ucis, sau intră la închisoare, sau altele de genul ăsta, spuse Tyler.

– Adevărat, spuse ea. Dar ceva rău se poate întâmpla oriunde. Nu avem nici un control asupra unor asemenea lucruri.

Tyler o privi o clipă.

– Mi-e frică, spuse în cele din urmă.

– Știu, spuse Madame Chen. Și mie mi-e. Trebuie să trecem prin asta împreună. Fratele tău e un om bun. Cinstit și curajos. O să facă ceea ce e corect, apoi o să vină înapoi acasă, la noi.

– Da, doamnă, spuse Tyler.

La ușa biroului se auzi un ciocănit și Chi își băgă capul urât pe ușă. Madame Chen îi aruncă cea mai aspră privire a sa.

– Chi, niciodată să nu mai deschizi o ușă înainte de a fi poftit.

– Îmi pare rău, mătușă, spuse el fără nici o urmă de remușcare. Au mai venit niște detectivi de poliție să vorbească cu dumneavoastră.

Ușa se deschise complet și Chi fu împins în încăpere de cei doi bărbați din spatele său. Unul era foarte mare și amenințător, cu o tunsoare pătrățoasă. Celălalt arăta ca un om de afaceri.

Lui Tyler nu îi plăcea expresia din ochii celui de-al doilea. Ar fi vrut să se strecoare afară din birou, dar bărbatul cel masiv îi bloca ieșirea.

– Doamnă Chen... începu celălalt.

– Vă puteți adresa cu Madame Chen, spuse ea pe un ton înghețat.

– *Madame* Chen, încercă el din nou. Sunt detectivul Kyle, iar acesta este detectivul Roddick. Suntem de la Divizia Furturi și Crime, Poliția L.A. Am dori să vă întrebăm despre mașina dumneavoastră.

– Încă unii cu mașina, comentă Chi.

Kyle se întoarse către el:

– Încă unii?

Madame Chen îi aruncă o privire lui Chi.

– Chi, poți pleca.

Chi plecă, cu o expresie umilită și furioasă. Din nou, Tyler încercă să se strecoare afară, dar tipul cel masiv îl bloca din nou.

Detectivul Kyle se întoarse către el.

– Şi tu cine eşti?

– Nu sunt obligat să vorbesc cu voi, spuse Tyler. Sunt doar un copil.

– Este fiul meu, anunţă Madame Chen. Adoptat.

Detectivii se uitară unul la celălalt.

– Pentru ce aţi venit aici, domnilor detectivi? întrebă Madame Chen.

– Avem motive să credem că maşina dumneavoastră ar fi putut fi folosită în comiterea unei infracţiuni. Am dori să aruncăm o privire.

Madame Chen le aruncă o privire tulburată.

– Văd cum banii mei din impozite sunt aruncaţi pe apa sâmbetei. Detectivul care a fost aici mai devreme s-a uitat deja la maşină. I-am spus că a fost lovită în parcare. A insistat să o confişte. Apoi au venit alţi poliţişti şi au ridicat-o.

– Ce alt detectiv a venit aici mai devreme? întrebă Kyle.

– Detectivul Parker, spuse ea. Maşina nu mai e aici.

Muşchii maxilarului lui Kyle se încleştară.

– Se întâmplă să cunoaşteţi un tânăr pe nume J.C. Damon?

Madame Chen nici nu clipi.

– De ce aş cunoaşte această persoană?

– Poate că l-aţi văzut prin preajmă. Douăzeci şi ceva de ani, păr blond, ochi albaştri. Lucrează ca şi curier pe bicicletă.

– Sunt o femeie ocupată, mai tot timpul stau în birou.

Nimic din ceea ce spunea nu era nici minciună, dar nici chiar adevăr. Tyler stătea alături de ea, nevinovat ca un mieluşel.

– Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă, spuse Kyle. S-ar putea să vă căutăm din nou, după ce maşina dumneavoastră va fi examinată în căutarea dovezilor.

Se uită lung la Tyler, la ochii lui albaştri şi părul blond. Tyler îşi ţinu răsuflarea. Detectivii se îndreptară spre uşă.

Vărul lui Chi, Boo Zhu, se repezi de la depozit către rampa de încărcare. Soarele puternic îl făcea să se uite cruciş.

– Eu ştiu! Eu ştiu! spuse el încântat. Eu îl ştiu pe JayCee!

Se uită cu mândrie la Chi, care stătea pe rampă încercând să arate ca şi când n-ar fi avut nimic de-a face cu anunţul lui Boo Zhu.

Kyle se întoarse către Madame Chen, care stătea în cadrul uşii. Părea la fel de palidă ca peretele din spatele ei.

– Cine e ăsta? o întrebă.

– Fiul unei verişoare, spuse Madame Chen, traversând mica parcare. După cum puteţi vedea, este handicapat.

Kyle se uită la el.

– Îl cunoşti pe J.C. Damon?

Boo Zhu începu să danseze cu graţie de urs.

– Lui Boo Zhu îi place să mulţumească oamenii, spuse Madame Chen.

– Vreţi să spuneţi că nu ştie despre ce vorbeşte?

– Ştie că v-ar face plăcere să spună ceea ce crede el că vreţi să auziţi.

Îi aruncă o privire feroce lui Chi.

– O să vă spună că-l cunoaşte şi pe preşedinte, dacă îl întrebaţi.

Tyler se năpusti din cadrul uşii. Inima îi bătea atât de tare că se temea să nu leşine.

– Ty R! Ty R! exclamă Boo Zhu.

– Tyler? întrebă Kyle.

– Ty R, JayCee!

Kyle se întoarse către Chi.

– Dar tu? Tu îl cunoşti pe J.C.?

Ochii lui Tyler se umplură de lacrimi.

– Dacă nu ştiaţi deja asta, spuse Kyle, J.C. Damon este căutat pentru interogatoriu în legătură cu o crimă. Dacă îl protejaţi, se cheamă că adăpostiţi un criminal. Dacă v-a folosit maşina în comiterea unei crime, puteţi fi acuzată de complicitate.

Chi se uită lung la mătuşa sa. Când vorbi, o făcu în chineză:

– Nu vă puteţi risca viaţa şi afacerea, mătuşă. O minciună spusă poliţiei este un delict serios.

– Mă trădezi, Chi. Dacă faci asta, nu te mai cunosc.

– Putem merge la secţie, spuse Kyle. Pot chema un translator. Dacă îmi ascundeţi informaţii, puteţi fi reţinută ca martor.

Madame Chen se întoarse către el:

– Mă crezi proastă, domnule detectiv Kyle? Sunt o femeie inteligentă în ambele limbi. Dumneata eşti un bădăran într-una singură. Îmi sun avocatul.

– Nu-l puteţi opri pe nepotul dumneavoastră să vorbească cu noi, spuse Kyle.

Întorcându-se către Chi:

– Îl cunoşti pe J.C. Damon?

Tyler îşi ţinu răsuflarea.

– Eu respect înţelepciunea mătuşii mele, spuse Chi umil. Dorinţa domniei sale este să ne consultăm avocatul.

Kyle se întoarse din nou către Boo Zhu.

– Tu îl cunoşti pe J.C. Damon?

– Da, spuse Boo Zhu, dar zâmbetul lui de mândrie se topi când dădu cu ochii de Madame Chen. Frate Ty R? Da, doamna?

Kyle o ignoră pe Madame Chen.

– Tyler e fratele lui J.C.?

Boo Zhu se uită la Madame Chen.

– Da, doamna. Da?

Kyle se întoarse către partenerul său:

– Unde e puștiul?

Tyler țâșni pe hol și urcă scările ca din pușcă. Intră în fugă în apartament, își înhăță rucsacul și aparatul de emisie-recepție pe care i-l dăruise Jace. Năvăli afară din apartament și urcă ultimele trepte ale scării, până pe acoperiș. Se cățără până pe margine și începu să coboare scara de incendiu ruginită, sărind ultimul metru și jumătate și lovindu-se de pământ cu o bufnitură.

Se ridică în picioare și se furișă prin spatele clădirii, ițindu-se cu grijă când ajunse la colț. Parcarea și rampa erau goale, cu excepția lui Boo Zhu. Polițiștii plecaseră.

Strecurându-se pe lângă clădiri, Tyler înaintă pe alee, către parcarea unde-l prinsese Parker. Răsuflă în sfârșit, apoi își dădu rucsacul jos din spate și căută aparatul.

– Scout către Ranger. Scout către Ranger. Mă auzi?

Nimic. Tyler apăsă aparatul pe obraz. Siguranța pe care o simțise alături de familia Chen dispăruse. Căminul lui și singura lui familie fuseseră descoperite și amenințate. Singurul sentiment de siguranță pe care-l avusese în afară de ele fusese alături de fratele lui. Brusc, nu mai avea nimic.

Niciodată în viață nu se simțise atât de singur.

Tyler își șterse nasul cu mâneca și clipi ca să-și alunge lacrimile. Credea în fratele său. Va încerca să facă exact ceea ce ar fi făcut Tyler. Nu era vreme de plâns acum. Trebuia să-și limpezească mintea și să-și folosească creierul. Nu avea nici un rost să aibă un IQ de 168, dacă nu-l folosea când avea cea mai mare nevoie de el.

Parker trase mașina pe porțiunea de pământ care folosea drept parcare micii bodegi mexicane din zona semiindustrială a orașului, plină de praf și buruieni, în apropiere de Los Angeles River. Dan Metheny lua aici masa de prânz în fiecare zi, pe vremea când Parker lucra împreună cu el.

Metheny stătea la una din mesele de picnic, având în față o farfurie plină cu grăsime și colesterol. Îl privi pe Parker prin ochelari reflectorizanți.

– Hei, GQ. Ai venit să ne arăți nouă, oamenilor de rând, cum să ne îmbrăcăm?

Metheny era în poliție de 112 ani, sau cel puțin așa arăta. Un negru masiv, cu pieptul cât un butoi (expresia lui Mehteny însuși), care mânca enorm de multă carne roșie, bea enorm de mult whisky și fuma două pachete de țigări pe zi.

– *Sunt* un om de rând, spuse Parker, așezându-se pe scaunul din fața lui Metheny. Furturi și Crime tocmai mi-a suflat de sub nas o crimă și am o stagiară care mai degrabă m-ar înjunghia în spate cu un toc cui decât să se uite la mine.

– Muierea aia... Ruiz? spuse Metheny.

– Mda.

– Am întrebat câțiva tipi pe care îi știu, care se ocupă de bandele hispanice, și nici unul n-a auzit de ea. Poate că au uitat-o.

Parker clătină din cap.

– Pe asta și-ar fi amintit-o.

Metheny rămase tăcut o clipă, gândindu-se, cu toate ridurile de pe fața lui de buldog atârnând spre bărbie.

– Amice, nu-mi place chestia asta, spuse în fine. Îl știi pe Alex Navarro? Alex știe fiecare mărunțiș care se întâmplă cu găștile hispanice. Dacă el n-o știe pe fătuca asta, înseamnă că n-a fost acolo.

– Atunci cine dracu' e? întrebă Parker. Și de ce se ține după mine?

Acum se simțea și mai înghesuit într-un colț. Furturi și Crime îi lua cazul, brusc nici Ruiz nu era cine credea el că e.

– Forțeaz-o să dea cărțile pe față și mergi la cacealma cu ea, omule.

– Mda.

Nu era nimic altceva de făcut. Parker știa că nu poate avea încredere în Ruiz. Putea cel puțin să afle de ce. Să afle câți dușmani avea cu adevărat.

Deja punea sub semnul întrebării sincronizarea lucrurilor. Ruiz apăruse doar cu câteva zile înaintea asasinării lui Lowell, iar acum îl vindea celor de la Furturi și Crime, iar ăștia îi luau cazul. Dar cum putea cineva ști că Lenny Lowell avea să fie ucis?

Metheny îl urmărea.

– Nu există coincidențe, omule, spuse Metheny. În orice caz, nu când e vorba de Furturi și Crime.

– Nu are sens ca Ruiz să fie asociată cu Furturi și Crime.

– Atunci ce are sens? întrebă Metheny. Elimină tot ce nu poate fi și rămâi cu adevărul. Dacă nu e spion de la Furturi și Crime, atunci ce poate fi?

Pe Parker îl cuprinse o senzație de greață. O știa pe Ruiz de numai câteva zile.

Îl enerva atât de tare, încât nu fusese atent la ce altceva ar putea fi, în afară de o mare belea. Dar femeia știuse de Jaguarul lui, știuse despre apartamentul lui, și comentase de mai multe ori pe tema prețului garderobei lui.

– Ce a mai rămas? întrebă Metheny.

Cuvintele erau acre în gura lui Parker.

– Afaceri Interne.

11

– Am informațiile despre Davis, spuse Ruiz, când Parker se așeză la biroul său. Cu excepția câtorva acuzații minore legate de droguri, are o lungă istorie de agresiuni, cu două condamnări. A ieșit din pușcărie de doi ani. Iar avocatul de la ultimul proces a fost Leonard Lowell.

Parker încuviință din cap.

– Ultima adresă cunoscută?

– A cumpărat de curând o casă în Hollywood Hills.

– Dacă mă duc să verific, întrebă Parker, Bradley Kyle o să mă întâmpine acolo?

Se uită fix la partenera sa.

Ruiz oftă și-și feri privirea.

– Nu am de gând să-i mint pentru tine pe cei de la Furturi și Crime, spuse ea. Trebuie să mă gândesc și la cariera mea.

– Și ce carieră ar fi aia?

Ea îl privi, aparent confuză și frustrată.

– Vrei să lucrezi la Crime? întrebă Parker, începând să se plimbe prin birou. Sau asta e doar o excursie la iarbă verde pentru tine?

Vreo doi detectivi din celălalt capăt al încăperii se întorseseră cu fața, ca să urmărească cearta care escalada. Ochii lui Ruiz fugiră către ei.

– Îl cunoști pe Alex Navarro? o întrebă Parker.

Tăcere.

– O să iau asta drept nu, spuse el. Alex Navarro este numărul unu în ceea ce privește bandele hispanice.

– A, da, se bâlbâi ea. Eram prea jos pe lanțul trofic ca să fi avut vreun contact cu el.

– Navarro poate recita fiecare grupare din fiecare bandă din L.A. Navarro nu își amintește de nici un ofițer Renee Ruiz care să fi lucrat în unitatea lui.

– Și? îl înfruntă ea. Care-i marea chestie?

– Tu, domnișoară Ambiție Nemărginită. Nu te-ai dat niciodată la șeful șefilor din echipa ta sub acoperire?

– Mă faci târfă? întrebă ea.

– Te fac spion! Cine te-a pus aici? urlă Parker.

– Care e problema ta? De ce faci asta?

– Pentru că sunt furios, spuse el, apropiindu-se de fața ei.

Surprinzător, ea nu se retrase.

– Nu-mi place să fiu dus de nas. Ce i-ai dat lui Bradley Kyle când a venit aici?

– Tot ce nu ai luat cu tine, recunoscu ea.

– Le-ai spus despre Davis și le-ai dat adresa lui?

– N-am avut de ales.

– *Întotdeauna* ai de ales, Ruiz.

Fuentes scoase capul din biroul său.

– Ce dracu' se întâmplă aici? Treceți în biroul meu. Amândoi. Imediat.

Intrară în biroul lui Fuentes, Ruiz îndreptându-se către un capăt al camerei, Parker rămânând lângă ușă. Se întoarse cu fața spre căpitan și spuse:

– De unde a venit? Cine a trimis-o aici?

– Nu mai fi atât de paranoic, spuse Fuentes.

– Și-a ieșit din minți, spuse Ruiz.

Parker ridică mâinile în aer.

– Știu că n-a venit de la unitatea care se ocupă de bandele hispanice.

– Dacă nu-ți plac răspunsurile la întrebările tale, nu mai întreba, spuse Fuentes, puțin prea calm. Lucrurile sunt așa cum sunt, Kev.

– Corect. Sunt așa cum sunt, spuse el, dând din cap. Știu că minte, așa că presupun că și tu minți.

Fuentes nu se deranjă să nege.

– E stagiara ta. Ce importanță are de unde vine?

– Are importanță, dacă nu e ăsta motivul pentru care e aici, spuse Parker. Ce ești, Ruiz? O cârtiță de la Furturi și Crime? Un șobolan de la Afaceri Interne? Alege-ți tu rozătoarea preferată.

Ruiz și Fuentes schimbară o privire care spunea clar că știu ceva ce Parker nu știe. Se întoarse către ușă.

– Parker, unde crezi că te duci? spuse Fuentes.

– Am o treabă de făcut.

– Nu te mai ocupi de Lowell, spuse Fuentes. Trebuie să predai totul către Furturi și Crime până nu se hotărăsc să te acuze de obstrucționare.

– N-au decât să facă ce vor, spuse Parker. Nu știu ce motive au ca să-mi ia cazul ăsta, dar încep să pun lucrurile cap la cap și nu-mi place ce obțin.

– Ți-ai putea pierde cariera din cauza asta, Kev, spuse Fuentes.

– Nu-mi pasă, spuse Parker. Poți să-mi iei postul, dar cazul ăsta e al meu și îl duc până la capăt, chiar dacă trebuie s-o fac în calitate de cetățean particular.

Fuentes oftă.

– Nu sunt dușmanul tău, Kev, spuse el. Trebuie să știi când să renunți la ceva.

– Plec, îi anunță Parker. Dacă nu mai am serviciu când mă întorc, *c'est la vie.* Dumnezeu știe că nu fac asta pentru bani.

– Atunci pentru *ce* o faci? întrebă Ruiz, țintit.

– Despre asta e vorba? întrebă Parker. Cum își permite Parker un Jaguar? Cum își cumpără Parker un apartament la mansardă în Chinatown?

– Da, cum? întrebă ea, sec și fără să se scuze. Cum de-ți permiți stilul ăsta de viață, dintr-un salariu de detectiv?

– Nu mi-l permit, spuse el. Iar restul răspunsului nu e treaba nimănui. N-am fost niciodată altceva decât un polițist excelent. Vin aici în fiecare zi, lucrez la cazurile mele peste măsură, instruiesc trepăduși ca tine. Și tu ai tupeul să mă investighezi pentru că nu-mi cumpăr costumele de la JC Penney?

– Nu am de gând să-ți cer scuze pentru că-mi fac treaba, spuse Ruiz, băgându-se sub nasul lui. În ultimii trei ani ai achitat două ipoteci – a ta și a părinților tăi; ai cumpărat un apartament la mansardă într-o clădire de lux din Chinatown; ai început să porți haine de marcă; în zilele libere, conduci un Jaguar. Nu faci toate astea din banii cu care te plătește Poliția din L.A., spuse ea. Cum puteai să crezi că Afacerile Interne n-or să se intereseze de tine?

Parker simți cum îi sporește furia.

– Ai măcar o plângere la adresa mea? Ai măcar un singur lucru rău la dosarul meu?

– Ca să-ți spun drept, da, spuse ea. Ai dat-o în bară într-un proces în care un acuzat bogat a plecat din tribunal fără nici o admonestare. Venitul pare să-ți fi crescut în fiecare an de atunci încoace. Ai nevoie de un creion, ca să unești punctele?

– E de necrezut, murmură Parker. Afacerile Interne m-au urmărit tot timpul ăsta. Giradello n-a putut să scape de mine pe față, n-a putut să mă facă să demisionez, așa că voi intrați pe ușa din spate ca să-i faceți treaba? Te-aș întreba de ce nu m-ai chemat pur și simplu să mă audiezi, dar știu cum lucrează Afacerile Interne.

– Ai fi fost mai cooperant decât ești acum? întrebă Fuentes.

– Nu. N-am făcut nimic rău. N-am făcut nimic ilegal. Și ce fac în timpul meu liber e treaba mea. Am petrecut prea mulți ani fără să am absolut nimic în afară de slujba asta și ce mi-a adus?

– Dacă o deteşti atât de tare, de ce n-ai demisionat? întrebă Ruiz.

– Te-ai gândit măcar un pic înainte să scoți chestia asta pe gură? întrebă el, stupefiat. Nu-mi detest slujba. *Îmi iubesc slujba!* Dacă aș urî-o, de ce aș sta aici, când cineva îmi asigură un venit de șase cifre?

Ruiz se mulțumi să-l privească fix.

Parker se uită la Fuentes, care nu-i putu întâlni privirea. *Nu-și face decât treaba*, își spuse Parker cu amărăciune.

– Îmi iau liber restul zilei.

Nimeni nu încercă să-l oprească.

Casa în care locuia Eddie Davis în Hollywood Hills arăta exact ca o locație pe care ar închiria-o un producător pentru a filma un film porno. Modernă, în stilul anilor '70, puțin neglijată, cu ferestre trapezoidale și jaluzele verticale, verzi-albăstrii. O poartă solidă dădea spre curtea din spate, unde Parker știa exact ce avea să găsească: o piscină, un jacuzzi și un bar. Asta era locuința de burlac a lui Eddie Davis. Era plăcut să vezi că-și investea inteligent banii din șantaj.

Parker rămase în mașina sa, o stradă mai încolo, urmărind casa lui Davis. Nu se vedea nici un fel de activitate. Nici un grădinar. Nici o menajeră. Eddie ar fi putut să fie înăuntru, odihnindu-se după ultima sa crimă, presupuse Parker, simțind din nou cum îl cuprinde furia, pentru Eta și pentru familia ei.

Porni mașina și trecu puțin de aleea lui Davis, parcă, apoi porni pe jos către casă. Pe geamurile murdare ale ușii garajului văzu câteva motociclete mai vechi și una nou-nouță, sport, roșie: Kawasaki Ninja ZX12R. Nici urmă de un sedan negru.

Se cățără pe ghiveciul imens de ceramică, plin cu plante uscate, ca să se uite peste gard în curtea din spate.

Piscină în formă de boabă de fasole. Bar. Jacuzzi de prost-gust.

– Hei! Cine ești tu?

Parker sări de pe ghiveci. Eddie Davis se uita la el de la volanul unui Lincoln negru, tras lângă bordură. Arăta de parcă tocmai ieșise din mijlocul unei încăierări la hochei – un plasture alb la rădăcina nasului, un ochi umflat.

– Steve, rânji Parker. Tu ești Eddie? Rick m-a trimis.

– Care Rick?

– Știi tu. Rick, de la chestia aia de pe plajă. Mi-a zis că s-ar putea să ai un motor de vânzare. Un Kawasaki, de prin '98-'99?

– Și de ce te uitai peste gardul meu?

– Ziceam că poate ești în piscină.

Davis păru să se gândească dacă să aleagă lăcomia sau prudența.

Parker se apropie, observând mașina, numărul de înmatriculare, permisul de parcare din lunetă. Evaluă limbajul trupului lui Davis când acesta coborî din mașină – tensionat, atent. Parker nu avea nici o îndoială că Davis era înarmat.

– Nu știu pe nimeni cu numele Rick, spuse Davis.

Ochiul lui stâng era atât de umflat că aproape nu-l mai putea deschide deloc, și lăcrima.

– Rick Dreyer, spuse Parker. Venice Beach. Tipul cu tatuaje de sus până jos, și pe mâini și pe picioare. Știi tu.

Ochiul sănătos se mări.

– Am auzit de el.

Parker puse mâinile în șolduri.

– În fine. Uite ce e, Eddie, am de prins un avion, așa că...

Davis apăsă butonul telecomenzii ușii de la garaj și aceasta începu să se ridice. Înclină capul, în semn de invitație pentru Parker. Acesta se întoarse, pentru că voia să-l aibă pe Davis la vedere tot timpul. Tipul nu era înalt, dar era clădit ca un tanc.

– Și deci cât vrei pentru frumusețea asta? întrebă Parker.

– Opt mii.

Davis făcu doi pași în garaj înainte de a se întoarce. Soarele îl lovi în față și închise ochii.

Parker scoase pistolul din tocul aflat la spate și-l lovi pe Davis peste față.

Capul lui Davis se răsuci spre dreapta, sângele izbucnind din nasul deja spart. Se împletici îndărăt, căzând pe ciment.

Parker se aplecă și-i înfipse pistolul în figură.

– Eddie Davis, ești arestat pentru uciderea Etei Fitzgerald. Scoate o singură vorbă și te omor în bătaie. Ai fi avut dreptul la un avocat, dar l-ai omorât și pe ăla. Întoarce-te. Pe burtă.

Davis gemu, răsucindu-se încet pe coate și genunchi. Parker puse piciorul pe fundul lui și-l împinse la pământ.

– Ce se întâmplă acolo?

Parker se uită într-o parte. Un bărbat în vârstă, fără cămașă și în șort, stătea pe trotuar într-o mașinuță de golf.

– Treburi de-ale poliției...

Aerul îi ieși din piept cu un foșnet brusc când ceva îl izbi puternic peste spate și coaste. Se împiedică de picioarele lui Davis și căzu.

Davis se rostogoli de sub el şi-l lovi şi mai tare cu ţeava pe care pusese mâna. Parker căzu cu faţa peste motocicletă. Pistolul îi scăpase din mână. Se rostogoli şi ajunse în poziţia ghemuit. Davis mai încercă o dată să-l lovească cu ţeava, dar rată.

Individul rămăsese în căruciorul de golf, cu gura căscată.

Davis aruncă ţeava către Parker, se aruncă în maşină şi ambală motorul. Cauciucurile scrâşniră şi demară în trombă.

Parker îşi găsi pistolul şi se repezi pe alee. Şchiopătând, înjurând, strânse din dinţi şi alergă la maşină.

Demară şi porni în goană la vale. După o curbă, drumul se desfăcea în străduţe care coborau peretele canionului ca şuvoaiele unui râu. Parker nu reuşi să zărească nici un Lincoln negru coborând pe vreuna din ele. Davis dispăruse.

Trase pe dreapta şi sună la Hollywood Bureau ca să le dea descrierea maşinii şi a lui Eddie Davis, spunându-le că e înarmat şi foarte periculos.

Acum Davis ştia că poliţia e pe urmele lui. Poate că avea să încerce să fugă. Dar nu avea negativele şi în mod evident era dispus să rişte orice pentru a le obţine.

Negativele erau momeala cu care putea fi atras într-o capcană. Davis nu avea de unde şti că Parker avea singurul negativ pe care îl ascunsese Lenny.

Parker îl sună pe Ito ca să afle dacă developase negativul, dar intră mesageria vocală. Lăsă un mesaj rugându-l pe Ito să-l sune urgent.

Trebuia să ştie cu ce se confruntă. Ceasul ticăia, vestind momentul când trebuia să încheie cazul lui Lenny Lowell. În materie de reveniri, cazul ăsta se dovedea extraordinar. Ce ironie, îşi spuse Parker; dacă se dovedeşte că are dreptate în privinţa ţintei şantajului lui Lenny, avea toate şansele ca acest caz să fie ultimul pentru el. Într-un oraş ce funcţionează pe bază de faimă şi putere, acest mesaj se putea dovedi ceva ce nimeni nu dorea să se afle: adevărul.

Tabăra mass-media din faţa tribunalului arăta ca o aşezare de refugiaţi tehno. Reflectoare cocoţate pe stâlpi, generatoare, cabluri în toate direcţiile, indivizi în şorturi lăbărţate cărând pe umeri camere video cu siglele staţiilor TV. Parker formă numărul lui Andi Kelly în timp ce se apropia.

– Andi Kelly la telefon.

– Chestia asta arată a 1994, se plânse Parker. N-a mai inventat nimeni nimic nou de la cazul O.J. încoace?

– Criminalii din lumea celebrităţilor sunt din nou la modă, Parker. Unde eşti?

– Lângă carul de transmisie al Channel Four. Ne întâlnim lângă tipul care vinde cafea.

– Tu plătești.

– Ai plătit vreodată vreo notă în toată viața ta?

– Nu.

Parker plăti un espresso dublu pentru el însuși și un caramel macchiato triplu cu adaos de spumă pentru Kelly.

– Ai metabolismul unui țânțar, remarcă Parker.

– Mda, e grozav. Ce faci aici?

– Vorbesc cu tine, spuse el. Plimbă-te puțin cu mine. Nu pierzi nimic, nu?

Ea flutură din mână în direcția tribunalului.

– Cole e înăuntru, încercând să pară îndoliat în ochii potențialilor jurați. Radiază de plăcere, sunt convinsă.

Se plimbară puțin pe stradă.

– Arăți cam jumulit, Kev, spuse Kelly. Te-ai întâlnit cu prietenii tăi de la Furturi și Crime?

– Nu am de gând să le ofer satisfacția asta, spuse Parker. Am luat tot ce aveam despre caz și am plecat. Probabil că la ora asta m-au dat în urmărire.

– Atunci cine te-a bumbăcit? întrebă Kelly. Talentul meu de investigator îmi spune că cineva nu s-a jucat frumos cu ceilalți copii.

Se aplecă și apucă între degete stofa pantalonului, acolo unde aterizase în genunchi, în garajul lui Davis. O pată de ulei și o ruptură în trei colțuri marca locul. Pantalonii din stofă scumpă erau gri de praf.

Ochii lui Parker se măriră, de parcă atunci se vedea pentru prima oară.

– Ei, fir-ar să fie... E un costum Canali!

– Păi, cine te pune să porți un costum de marcă atunci când te duci la o încăierare?

– Sunt detectiv. Mă încaier eu vreodată?

– În mod evident, azi da.

– În plus, hainele astea sunt tocmai deghizarea mea. Nimeni nu crede că sunt polițist. Mă îmbrac prea bine ca să fiu polițist.

– Atunci poți să deduci prețul costumelor din impozit?

– Contabilul meu spune că nu.

– Totul are un preț, zise Kelly, ridicând din umeri. Deci ce s-a întâmplat?

– Eddie Davis m-a prins spionându-i casa. Am profitat de ocazie ca să-l arestez. Atunci el a profitat de ocazie ca să încerce să mă ucidă. Acum e liber. E un infractor mărunt, cu iluzii de grandoare. Până de curând, a avut un avocat mărunt, pe nume Lenny Lowell.

– Surprize, surprize!

Parker se întoarse și mai făcu vreo cinci metri. Kelly se grăbi să-l ajungă din urmă.

– Prietena care mi-a auzit numele pomenit în conversația aia dintre Giradello și Kyle era la o strângere de fonduri pentru procurorul districtual, spuse Parker. Cel mai proeminent oaspete al serii fusese Norman Crowne.

Kelly se încruntă, încercând să pună lucrurile cap la cap.

– Un amărât de avocat ca Lenny Lowell, un infractor ieftin ca Davis. Indivizi ca ăștia contează mai puțin decât o furnică în lumea unuia ca Norman Crowne.

– Cred că Lowell și Davis șantajau pe cineva, spuse Parker. Bănuiesc că Eddie s-a săturat să împartă banii. Deci cum ajunge un idiot ca Eddie Davis să aibă pe cineva de șantajat?

– Șaizeci și doi la sută din relații încep la locul de muncă, glumi ea. Apoi o izbi: O, Doamne sfinte. Crezi că cineva l-a angajat pe Davis ca s-o omoare pe Tricia Cole.

– Și că acel cineva nu poate fi Rob Cole, spuse Parker. Nici chiar el n-ar fi atât de tâmpit încât să se afle în casă când ajunge poliția. Ar fi fost undeva, pregătindu-și un alibi.

Kelly încercă să digere ideea. Parker începu să se plimbe de colo-colo, cu mintea zbârnâind. La bordură erau aliniate mașini negre, cu șoferii la volan. Trei limuzine, vreo două mașini obișnuite, un Cadillac negru.

Parker notă detaliile aproape absent, apoi se opri brusc. Se întoarse încet și trecu din nou pe lângă ultima dintre mașini.

– Ce e? întrebă Kelly, alăturându-i-se.

În colțul din dreapta jos al lunetei era un abțibild mic, rotund, de culoare mov, cu o emblemă aurie și un șir de cifre. Un permis pentru o parcare de corporație. Îi reveni în memorie o scenă: se îndrepta către Lincolnul negru, observând detaliile, stocându-le în memorie, dar concentrat asupra lui Eddie Davis. Își aminti albastrul electric al cerului, mașina neagră, numărul de înmatriculare, permisul de parcare din lunetă. Nu mai mare decât o monedă de un sfert de dolar.

Parker simți o ușoară amețeală când coborî privirea către numărul de înmatriculare: CROWNE 5.

Primul gând al lui Parker fu unul egoist: *Cariera mea s-a încheiat.*

– Eddie Davis conduce un Lincoln negru, spuse el încet.

– Ți-ai pierdut mințile, Kevin, zise Kelly. Nu se poate ca un asasin plătit să se plimbe într-o mașină a Crowne Enterprises.

– Crowne Enterprises a raportat că i s-au furat două Lincolnuri în ultimele 18 luni, spuse Parker.

– Deci una a furat-o Davis.

Parker îi aruncă o privire.

– Eddie Davis hotărăşte că vrea să-şi facă rost de o maşină, iar maşina se întâmplă să fie tocmai una care aparţine Crowne Enterprises. Care sunt şansele să se întâmple aşa ceva?

Kelly se încruntă:

– Păi, dacă pui problema aşa...

– Ai urmărit povestea din prima zi, spuse Parker. Dacă ar trebui să alegi un suspect, altul decât Rob Cole, care ar fi acela?

Ea reflectă o clipă.

– Păi, e scumpa de Caroline, care a descoperit cadavrul mamei ei. Relaţia ei cu Cole categoric nu era una tată–fiică. Şi mai e şi Phillip, fratele Triciei. Bănuiesc că s-ar putea să fie obositor să trăieşti în umbra Sfintei Tricia. Luase cina cu Tricia la Patina, în seara când a fost ea ucisă. I-a văzut un restaurant întreg. El spune că ea i-ar fi spus că vrea să divorţeze de Cole. Nu mai vorbise nimănui despre asta, aşa că nu avem decât declaraţia lui Phillip.

Kelly făcu o pauză, privi în lături şi făcu o faţă ca şi când ar fi încercat să decidă dacă să-i spună sau nu un anumit lucru.

– Hai, dă-i drumul, spuse Parker. Ştiu că mai e ceva în mintea aia a ta.

Ea oftă şi spuse:

– Ok. Am auzit la un moment dat o şoaptă, pe când abia începuse mizeria asta, că Tricia l-ar fi acuzat pe Phillip că fura fonduri de la una din organizaţiile de caritate. M-am repezit la istoria aia ca un câine de vânătoare, dar n-am găsit nici o dovadă. Phillip are un alibi pentru ora crimei, dar dacă a angajat pe cineva...

– L-ar fi putut plăti pe Davis cu o maşină, speculă Parker. Apoi a trebuit să dea socoteală pentru maşină şi a pretins că a fost furată.

– Dar uiţi ceva aici, Kev, spuse Kelly.

– Şi anume?

– Rob Cole a făcut-o. Era acolo, în casă, mort de beat, când a fost descoperit cadavrul Triciei. Nu are alibi. E bine cunoscut pentru temperamentul violent. Dacă Tricia voia să scape de el, cu siguranţă că ar fi avut motive să vrea să scape el de ea.

Prima limuzină din şir porni motorul şi avansă.

– Trebuie să iasă, spuse Kelly.

Porni înapoi către tribunal cu pas iute, care deveni curând trap. Parker o urmă, cu insigna în mână, cerând oamenilor să se dea la o parte. O găsi pentru că brusc capul ei apăru printre doi bărbaţi cu umeri laţi.

Kelly se întoarse către Parker.

– Apleacă-te. Vreau să urc pe umerii tăi.

– Și dacă eu nu vreau asta?

– Încetează cu copilăriile, Parker. Grăbește-te.

O ridică exact înainte ca ușile să se deschidă și să iasă primele persoane: Norman Crowne și suita lui de avocați, asistenți și gărzi de corp. Crowne venise la tribunal pentru a-și arăta sprijinul față de iubita sa fiică.

Parker îl văzuse în interviurile televizate – un bărbat demn, a cărui suferință era aproape palpabilă. Era cutremurător să-l asculți vorbind despre Tricia. Emoția nu era nici forțată, nici nesinceră. Pur și simplu era imposibil să ți-l închipui ca având vreo legătură cu cineva ca Eddie Davis sau nevoit să cedeze șantajului unui mizerabil ca Lenny Lowell.

La brațul său era nepoata, Caroline, îmbrăcată într-un costum elegant, cu o jachetă croită astfel încât să micșoreze senzația de rotunjime a siluetei ei. Parker știa destulă psihologie ca să-și dea seama că ideea unei Caroline îndrăgostindu-se de tatăl el vitreg nu era atât de nebunească pe cât părea.

Tatăl biologic al Carolinei, un nemernic violent, dispăruse din viața ei foarte de timpuriu, lăsând un gol acolo unde ar fi trebuit să se afle un părinte, și o idee distorsionată despre ce înseamnă o relație bună. Și apăruse Rob Cole, care privise dincolo de aspectul de șoricel, de stângăcie, drept la miliardele de dolari din spatele ei.

Câțiva pași în urma Carolinei și a bunicului ei venea fiul lui Norman Crowne, Phillip. Oaia neagră a familiei. Era vicepreședinte la Crowne Enterprises, însărcinat cu număratul agrafelor de birou, sau cam așa ceva. Tot Norman era la comandă.

Fratele Triciei Crowne exprimase mai multă furie decât durere față de uciderea surorii sale. El era cel care vorbea despre răzbunare, mai mult decât despre justiție. Îl detesta pe Cole.

Era greu de imaginat că vreunul dintre membrii familiei Crowne ar fi cunoscut vreodată o persoană ca Eddie Davis.

Nici nu urcaseră cu toții în limuzină când atenția mulțimii se îndreptă din nou către tribunal. Apăruse Rob Cole, cu anturajul său.

Avocatul lui Cole, Martin Gorman, era un tip masiv, cu părul roșu. Își întrecea în înălțime clientul și stătea cu o mână pe umărul lui Cole.

Cole era genul de tip pe care Parker îl putea cataloga dintr-o singură privire: *Ce jigodie.* Diane nu era singura persoană care avea această abilitate. Parker recunoștea instantaneu calitatea. Numai că nu admitea față de Diane, pentru că găsea

animozitatea ei față de individ pe cât de amuzantă, pe atât de interesantă. Dar Parker cunoștea genul de animal. Fusese și el cândva un Rob Cole, numai că mult mai tânăr și mai atrăgător.

Diferența era că un tip arătos de treizeci și ceva de ani putea fi iertat pentru aroganță. Avea timp să evolueze în ceva mai bun. Un nemernic de cincizeci și ceva depășise de mult data expirării.

Parker avea un sentiment neplăcut că, deși Rob Cole era un nenorocit, nu era și vinovat.

Telefonul lui Parker sună exact când Cole trecu pe lângă el. Andi era pe umerii lui, încercând să-l conducă cu genunchii de parcă ar fi fost un elefant indian. Parker își schimbă puțin poziția și reuși să scoată telefonul din buzunar.

– Parker la telefon.

– Parker, sunt eu, Ruiz. Unde ești? Într-o încăierare?

– Cam așa ceva, răcni Parker. Ce vrei?

– A sunat curierul tău pe bicicletă.

– De unde știi că era el?

– A spus că se numește J.C. Damon. Vrea să fii la Pershing Square la ora cinci și douăzeci și cinci.

– Stai așa.

Parker ridică mâna și o plesni ușor pe Kelly.

– Plimbarea s-a terminat!

Ea lunecă pe spatele lui, până jos. Parker se îndepărtă de mulțime și vorbi din nou la telefon.

– J.C. Damon te-a sunat și ți-a spus să-mi spui mie să fiu la Pershing Square la cinci și douăzeci și cinci. Mă crezi idiot, Ruiz?

– Nu e o înscenare, spuse ea. Poate că m-am simțit vinovată și am decis să fac un gest frumos. Tipul a cerut cu tine, a spus că are numele tău de la Abby Lowell. Dacă nu te interesează, pot să sun la Furturi și Crime.

– Și nu i-ai spus nimic din toate astea lui Bradley Kyle?

– Știi ce? Foarte bine, spuse ea dezgustată. N-o să crezi nimic din ce-ți spun eu. Fă cum vrei.

Și-i închise telefonul.

Parker băgă telefonul înapoi în buzunar și rămase acolo, urmărind plecarea ultimei mașini negre. Ar fi fost un prost să aibă încredere în Ruiz. Era un spion al Afacerilor Interne. Nimic din ce spunea nu putea fi crezut.

Andi se rupse din mulțimea de reporteri și se apropie de el.

– Ei bine, asta e toată distracția de care mă pot bucura aici, spuse ea. Hai să

mergem într-un loc romantic, unde poți să-mi povestești cum unul dintre cei mai iubiți filantropi din L.A. e băgat în afaceri cu un maniac ucigaș.

– Trebuie să amânăm pe altă dată.

– Din nou respingere! spuse ea, dând ochii peste cap. Unde te duci? Te vezi cu alt reporter?

– Mă duc în Pershing Square.

– Și ce e în Pershing Square, în afară de dealeri de droguri?

– Un circ, spuse Parker, pornind către mașină. Ar trebui să aduci un fotograf. S-ar putea să fie chiar și clauni.

Pershing Square e o oază de verdeață în mijlocul orașului, o tablă de șah cu tot ce poate fi mai bun și mai rău. Peste drum, pe Olive Street, se află marea doamnă a luxului anilor '20: Millennium Biltmore Hotel. Pe o stradă în direcția opusă, șomeri cu priviri flămânde pierdeau vremea în fața birourilor de încasat cecuri, cu barele lor grele de oțel la ferestre.

Parcul era alcătuit din petice dreptunghiulare de iarbă despărțite de benzi de beton și de trepte largi, care uneau un nivel de celălalt. Structuri pătrate din beton viu colorat ascundeau scările rulante ce coborau la nivelul parcării.

Din locul lui de observație, Jace putea vedea cea mai mare parte a parcului. Abia trecuse de ora 5.

Soarele apusese în spatele clădirilor înalte. Jace ascunsese Bestia între două camioane parcate vizavi, pe Fifth Street. Pierduse vremea pe acolo de la trei, atent la oricine ar fi arătat a polițist, așteptându-se să-l vadă pe Atacator trecând prin zonă, așteptând să apară Abby Lowell.

Dacă era implicată în șantaj, avea să vină singură. N-ar fi dorit s-o vadă polițiștii, iar Atacatorul o amenințase cu moartea, așa că nu putea să fie complicea lui. Dacă aducea sau nu banii, asta era o altă poveste.

Probabil că Tyler era îngrijorat de acum. Gândindu-se la fratele său, Jace simți o cumplită tristețe. Chiar dacă schema lui funcționa, Jace nu știa dacă poliția nu avea să continue să-l caute și dacă nu avea să afle de Tyler. Instinctul îi spunea că el și Tyler aveau să fie nevoiți să fugă.

Ideea de a-l smulge pe Tyler de lângă familia Chen îi făcea rău. Tyler ar fi dus-o probabil mai bine alături de ei decât de Jace, trăind ca un criminal hăituit, dar Jace nu-l putea părăsi. Îi promisese mamei lor că o să aibă grijă de frățiorul său mai mic.

Dar Jace ajunsese să se întrebe dacă insistența de a-și ține promisiunea față de Alicia nu era mai mult în propriul lui beneficiu, decât în beneficiul lui Tyler. Fra-

tele lui era tot ce avea. Datorită lui Tyler, avea familia Chen. Datorită lui Tyler, avea țeluri și speranțe pentru un viitor mai bun. Fără Tyler, ar fi plutit în derivă.

Nu avea nici un sens să se gândească la asta acum și nici timp. Abby Lowell tocmai ieșise din parcarea subterană.

Purta pantaloni și cizme bej, un pulover negru pe gât și o vestă verde-albăstrui. Fata avea stil.

Parker o urmări cu un binoclu puternic cum trece de capătul dinspre Fifth Street al parcului, remarcând un tip cu păr verde ce stătea pe o bancă. Abby ducea în mână o geantă micuță de nailon.

Parker stătea într-o cameră splendidă de la hotelul Biltmore, cu vedere spre Olive Street. Pershing Square se întindea înaintea sa.

Nu crezuse povestea lui Ruiz despre Damon, cum că l-ar fi sunat. Teoria lui Parker era că Abby sunase la Furturi și Crime, iar aceștia făcuseră această regie pentru a-l ademeni pe Parker, astfel încât să-l prindă în plasă și să-l dea la o parte din calea lor. Dacă Damon chiar apărea, dacă Bradley Kyle știa asta, nu era posibil să-l fi invitat pe Kev Parker la „petrecere".

Abby Lowell se uită la tipul cu păr verde, se duse spre celălalt capăt al băncii și se așeză, cu geanta în brațe.

Plata, își zise Parker. Deci așa înscenaseră lucrurile: făceau să pară că Abby e acolo pentru a-l plăti pe Damon, în schimbul negativelor. Parker cercetă perimetrul parcului cu binoclul, căutându-i pe Kyle sau Roddick. Nimic ieșit din comun.

5:10. Pe zidul scund de lângă statui stătea un tip îmbrăcat într-o tunică militară, cu o șapcă trasă pe ochi, cu capul în pământ. După un timp, întoarse capul puțin într-o parte. Către Abby Lowell. Parker îi zări fața înainte de a lăsa din nou capul în jos. Caucazian, tânăr, bătut.

Damon. Parker nu-l văzuse niciodată pe puști, dar știa cu fiecare fibră a sa că este J.C. Damon. Parker își mută privirea de la Damon la Abby Lowell, apoi dincolo de Abby Lowell către zona din spatele ei, în cerc larg, căutând polițiști. Nici urmă de cineva cunoscut lui Parker.

5:12. Parker lăsă binoclul din mână, se întoarse și ieși în grabă din cameră. Găsi scările și le coborî în goană, se repezi în holul dinspre Olive Street și ieși pe ușă.

5:14. Când ajunse în stradă, îl văzu pe Damon îndreptându-se către Abby Lowell. Tipul cu păr verde se ridică de pe bancă și se întoarse de asemenea către ea.

Parker se grăbi. „Păr Verde" nu făcea parte din ecuație.

Damon continua să se apropie. Abby Lowell se ridică în picioare.

Cu coada ochiului, Parker văzu pe cineva venind dinspre nișa care ascundea scările rulante din parcarea subterană. Pardesiu voluminos, cu gulerul ridicat. Bradley Kyle.

Parker ezită. În apropiere, o motocicletă ambală motorul. În mintea lui Parker, scena îngheță preț de o clipă.

Apoi cineva țipă și se dezlănțui iadul.

12

Jace nu-i dădu atenție puștiului cu păr verde. Tipul stătea acolo doar ca să cerșească. În plus, crea o mică diversiune.

Inima lui Jace bătea să-i spargă pieptul. Trebuia să întindă plicul către ea, să apuce geanta neagră și să fugă. Băgă mâna sub cămașă și dădu să smulgă banda adezivă care ținea plicul lipit de burtă.

În străfundurile minții, înregistră un sunet ca de fierăstrău electric. După care auzi un urlet. Apoi totul păru să se petreacă deodată.

– *Stai! Poliția!*

Tipul cu păr verde avea un pistol.

– *La pământ! La pământ!*

Motocicleta mugi dinspre Olive Street, venind drept spre ei.

Jace nu avu timp nici măcar să tragă aer în piept sau să se gândească la faptul că polițistul cu păr verde l-ar fi putut împușca. Se repezi la Abby, trântind-o pe bancă, exact când motocicleta îl izbi pe polițistul cu păr verde și sângele țâșni în toate părțile.

Oamenii alergau, țipau, urlau. Pistoalele fuseseră puse în funcțiune.

Jace se chinui să se ridice în picioare. Era cu ochii pe motocicletă. Motocicletă roșie, mască neagră, cască. Cel din șa întorsese deja. Se năpusti către Jace ca o rachetă. Jace sări peste bancă și o luă la goană.

Parker o luă la fugă imediat ce văzu motocicleta. Kawasaki Ninja ZX12R, roșie. Eddie Davis. Parker sprintă, deschise gura să strige. Dar sunetul nu mai ieși. Motocicleta îl lovi pe „Păr Verde" Trupul acestuia se răsuci în mod cu totul nefiresc, sângele se împrăștie peste tot. Oamenii țipau, unii alergând către motocicletă, alții către stradă.

Parker își scoase arma.
La dreapta lui, Bradley Kyle o scosese deja și trăgea.
Damon sări peste spătarul băncii din parc.
Abby Lowell încercă să-l urmeze.
Davis trecu pe lângă ea.
Parker trase. Bam! Bam! Bam!
Motocicleta derapă la dreapta și porni după Damon.

Jace îl auzi apropiindu-se. Ajunse pe Fifth Street. Camioanele păreau la un kilometru depărtare. Viră larg spre dreapta, ca să poată vedea în spate fără să încetinească. Farurile îl orbiră. Erau mult prea aproape.

Încă patru pași până la camioane.

Încă trei pași. Apoi doi.

Motocicleta sări bordura, urcă pe trotuar, apoi ocoli camioanele prin spate. Jace apucă Bestia și urcă din fugă, chinuindu-se să prindă pedalele, pentru a începe să pedaleze. Dacă ar fi putut sta ascuns după camioane, dacă ar putea ajunge pe celălalt trotuar al Olive Street, înainte să-l ajungă motocicleta...

Pedală în picioare, disperat, pe Fifth Street în jos, către Olive, trecu de intersecție, cu claxoanele mașinilor urlând la el, șoferii făcându-i semne cu farurile, și având noroc să nu nimerească pe parbrizul cuiva. Sări peste bordură, pe trotuar. Privind peste umăr, Jace văzu motocicleta roșie urmărindu-l pe partea opusă a străzii. Avea să ajungă în intersecție înaintea lui Jace.

Semaforul de la intersecția străzilor Olive cu Fifth se făcu roșu. Motocicleta ajunse pe Fourth Street și viră violent la stânga. Traversă intersecția, iar claxoanele începură să urle când despică fluxul de mașini pe strada cu sens unic.

Jace ajunse la colț, făcu stânga, rămânând aproape de stâlpii de parcare, pentru a nu putea fi strivit de pereții clădirilor dacă motocicleta ajungea pe trotuar. Virând din nou, Jace traversă o piațetă cu o fântână în mijloc și se opri. Înaintea lui era coborârea abruptă pe treptele de la Bunker Hill, o scară dublă de piatră, cu o cascadă curgând între cele două sensuri. Cobora ca o faleză până pe Fifth Street, unde traficul era acum blocat. Sirenele sunau.

Jace privi către piciorul scării. Putea să fie moartea sau salvarea lui. Înghiți în sec, trase aer adânc în piept și sări.

Mai multă lume se repezi în ajutorul tipului cu păr verde. Kyle trecu pe lângă el în fugă, urmărind motocicleta, urmărindu-l pe Damon. Parker se duse la Abby Lowell. Era căzută pe spătarul băncii.

– Domnișoară Lowell? Vă simțiți bine? strigă el.

Vesta verde-albăstruie era pătată de sânge, acolo unde o atinsese un glonț. Parker puse un genunchi pe bancă, aplecat peste ea.

Ochii căprui care îl priviră erau înnebuniți de frică.

– Nu mă pot mișca! Nu mă pot mișca!

– O să ajungă o ambulanță aici în două minute, spuse Parker. Ați simțit ceva lovindu-vă din spate?

– În umăr. Da. În spate. De două ori. Sunt împușcată?

– Da.

Acum plângea cu sughițuri, isteric.

– De ce ați venit aici? întrebă Parker. Cine a aranjat lucrurile?

– El! se tângui. O, Doamne, o să mor!

– N-o să muriți, spuse Parker calm. A venit ambulanța. Medicii vor fi aici într-o clipă.

Paramedicii se repeziseră la „Păr Verde" și încercau să-l resusciteze. Zăcea pe pământ ca o păpușă stricată.

– Hei! strigă Parker. Am o rană de glonț aici! Sângerează!

Unul dintre paramedici îi făcu semn că a auzit. Parker se întoarse către Abby. Nu părea să-i pese deloc de ceea ce dorea Parker să afle.

Oricum nu conta. Fusese pur și simplu șocat să-l vadă pe Damon apărând și se întrebă dacă puștiul chiar încercase să dea de el. Iar dacă da, atunci ce ar fi putut însemna asta.

Spera să aibă șansa de a afla.

Bicicleta se izbea de trepte, amenințând să se dea peste cap. Jace își mută centrul de greutate, iar bicicleta fugi de sub el și se rostogoli pe ultimele 15 trepte, până pe trotuar. Jace o urmă, prăvălindu-se.

Aterizâ la picioarele scării și privi în sus, către fântână. Motocicleta era sus, în capul scării. Nebunul din șa luă o hotărâre, iar unghiul farurilor se schimbă dramatic în jos.

Jace își apucă bicicleta, urcă în șa și porni spre Fifth. Luă în viteză virajul de la Figueroa. Aici se pierdu, în același loc în care-și începuse ziua, sub mănunchiul de poduri care legau centrul de Harbor Freeway. Urmăritorului nu-i va trece prin cap să-l caute acolo, spera Jace.

Ascunse bicicleta și pe sine însuși în spatele unui bloc uriaș de beton, care nu se vedea din stradă. Își dădu jos rucsacul din spate, apoi își scoase haina, simțindu-se atât de încins încât îi venea să vomite.

Cine dracu' era tipul de pe motocicletă? Atacatorul?

Cine știa că avea să fie acolo? De unde știuseră polițiștii? Nu i se părea logic ca Abby să-i fi anunțat. De ce ar fi făcut-o? Era implicată în treaba asta, indiferent care ar fi fost ea.

Jace încercase să-l sune pe detectivul despre care îi spusese ea că se ocupă de caz – Parker. Dar nu dăduse de el și chiar dacă femeia cu care vorbise ar fi acționat imediat, n-ar fi fost destul timp pentru a organiza polițiștii în parc. Tipul cu păr verde fusese acolo *înainte* ca Jace să sune. Abby Lowell îl înșelase. Încercase să facă astfel încât el să fie arestat, iar ea să scape. Dar dacă ea făcuse aranjamentul, ar fi plecat de acolo fără negative, iar negativele erau ceea ce voia toată lumea.

Și chiar dacă ea ar fi chemat poliția, asta tot nu explica prezența Atacatorului, dacă el era cel care-l urmărise.

Ce dracu' să facă acum?

Se ridică în genunchi, își îmbrăcă haina, întinse mâna după rucsac și scoase din el pătura. Când o despături, din ea căzu aparatul de emisie-recepție.

Jace îl ridică și-l ținu lângă obraz, dar nu apăsă pe butonul de apel. Ce i-ar fi putut spune lui Tyler?

– Scout către Ranger. Răspunde, Ranger. Mă recepționezi?

Radioul pârâia lângă urechea lui Jace. Era ca și când cu puterea minții ar fi trezit la viață vocea fratelui său.

– Ranger, mă recepționezi? Răspunde, Jace. Fii acolo...

Auzea îngrijorarea din vocea lui Tyler. Dar nu răspunse. Ce-i putea spune lui Tyler, după ce distrusese viețile amândurora?

Se mulțumi să șoptească:

– Îmi pare rău. În pare rău, atât de rău.

Tyler puse radioul în rucsac și încercă din răsputeri să nu înceapă să plângă. Intră din nou în Biblioteca Centrală, baza lui de operațiuni în cea mai mare parte a zilei. Îl calma faptul că se afla în această clădire mare și solidă, plină cu lucrurile pe care le iubea: cărțile. Dar acum era foarte obosit și încă nu avea nici un plan. Își tot spunea că, dacă ar putea vorbi cu Jace... dar Jace nu răspunsese la nici un apel radio toată ziua și asta îl îngrijora.

Oare asta însemna că nu avea semnal sau baterii? Sau însemna că *nu poate* răspunde?

Tyler se gândise că dacă se duce în locurile pe unde își pierdeau vremea curierii pe biciclete, îl va găsi pe Jace. Așa că toată după-amiaza făcuse naveta între

locurile frecventate de aceştia şi bibliotecă, de fiecare dată sperând că îl va găsi pe Jace. Încercase să-l prindă pe radio, dar fără succes. Acum se întunecase. Madame Chen era probabil îngrijorată din cauza lui, ştia asta, şi se simţea foarte rău.

Tyler băgă mâna în buzunarul hanoracului şi pipăi cartea de vizită pe care i-o dăduse detectivul Parker. Nu părea un tip rău. Era chiar haios, într-un fel interesant. Iar când îi spusese că nu vrea să i se întâmple ceva rău lui Jace, Tyler îşi dorise foarte tare să-l creadă.

Să ai întotdeauna încredere în propriul instinct, îi spunea Jace.

Acum era ora şase şi nouăsprezece minute. Instinctul îi spunea că vrea să meargă acasă. Poate că, dacă s-ar căţăra pe scara de incendiu până pe acoperiş, s-ar putea strecura înapoi în clădire ca să-i spună lui Madame Chen că e în regulă. Ar fi putut dormi în propriul pat, pentru ca apoi să se strecoare afară foarte devreme a doua zi de dimineaţă şi să se întoarcă aici ca să-şi caute fratele. Nu era un plan genial, dar era totuşi un plan.

Tyler îşi luă rucsacul în spinare şi ieşi. Peste drum, pe Fifth Street, la poalele treptelor de pe Bunker Hill, era o mare agitaţie. Două maşini de poliţie blocau strada, cu luminile sclipind.

Tyler se grăbi către Olive Street, cu ruscacul săltând în spate. Cu cât se apropia mai mult de Olive Street şi de Pershing Square, cu atât era mai mare agitaţia şi creştea numărul de poliţişti.

Piaţa era luminată puternic de reflectoare, plină de activitate şi de benzi galbene ale poliţiei, dar şi de oameni care strigau unii la alţii. Tyler avea impresia că intră pe un platou de filmare.

Reuşi să ajungă până lângă banda galbenă. Apoi, la câţiva metri în faţă, văzu doi bărbaţi care se certau şi amândoi îi erau cunoscuţi: detectivul Parker şi detectivul Kyle. Poliţistul bun, poliţistul rău.

Pe Tyler îl trecură fiori pe şira spinării. Cei doi detectivi aveau în comun un singur caz de care ştia Tyler: Jace.

Tyler încercă să se dea înapoi, dar se izbi de cineva care se apropiase de el prin spate. Parker încă mai ţipa la Kyle, iar Kyle ţipa şi el la Parker.

Apoi Parker se întoarse şi privi drept spre Tyler.

Parker rămăsese alături de Abby Lowell până când paramedicii o urcaseră în ambulanţă şi plecaseră cu ea. Urma să intre direct în operaţie. Aveau să treacă multe ore până când va putea vorbi cu cineva.

– Ce dracu' cauţi aici, Parker? spuse Bradley Kyle, roşu la faţă şi scoţând aburi pe urechi.

– Știu că am refuzat invitația ta la această mică petrecere, spuse Parker, dar nu se poate să fii chiar atât de surprins să mă vezi.

Kyle nu se obosi să nege acuzația. Încă o bilă neagră pentru Ruiz. Se uită în altă direcție și strigă:

– A văzut cineva numărul de înmatriculare al motocicletei?

– E a lui Eddie Davis, spuse Parker. L-ai invitat și pe el? Felicitări. Ai reușit să omori aproape pe toată lumea. Sau intenționai cumva să-l nimerești pe Damon? Ar fi țapul ispășitor perfect, dacă ar fi mort.

– N-am împușcat pe nimeni.

Parker privi în jur, prefăcându-se șocat.

– Ai ratat pe cineva? Eu n-am tras decât după ce Davis întorsese și ieșise din rază. Tu trăgeai deja.

Kyle refuza să-l privească.

– Ai de gând să-mi spui că mortul a făcut-o? întrebă Parker, nevenindu-i să creadă. În spasmele morții, a apăsat pe trăgaci și a nimerit-o pe Abby Lowell în spate – de două ori?

Jimmy Chew interveni între ei.

– Hei, băieți, hai să ne calmăm. Ajunge un polițist mort, da?

– Nu trăgeam în ea! urlă Kyle, ca un imbecil. De câte ori trebuie să-ți spun? Iar tu nu mai lucrezi la cazul ăsta și, dacă ar fi după mine, nici în poliție!

Parker râse.

– N-ai nici o putere asupra mea. Nimic din ceea ce spui sau faci nu-mi influențează viața nici cât un găinat de pasăre.

Ridică mâinile în direcția lui Jimmy Chew, ca pentru a-i arăta că nu intenționează să recurgă la vreun fel de violență fizică, și făcu un pas înapoi, pe lângă ofițer.

– Ce păcat că n-a venit și Ruiz, spuse Parker. Ți-ar fi putut confisca arma și ar fi început pe loc investigația Afacerilor Interne.

– Da? se strâmbă Kyle. Din câte am auzit, are deja destul de lucru.

– N-are nici o dovadă. Nu face decât să mănânce timpul tuturor, inclusiv pe-al meu. N-am împușcat pe nimeni. Nu mă furișez peste tot, ca un cățel de-al lui Giradello.

– Habar n-am despre ce vorbești, Parker.

– Nu? Știu că Eddie Davis conduce un Lincoln asemănător cu cele de la Crowne Enterprises. Știu că Davis și Lenny Lowell șantajau pe cineva și am și o idee destul de precisă pe ce temă. Tu ce zici? Ce știi despre toate astea?

– Știu că ai luat documentele investigației unei crime și ai furat probe din cu-

tia de valori a lui Lowell, inclusiv douăzeci și cinci de mii de dolari bani gheață, spuse Kyle. Asta e o infracțiune.

– Aveam un ordin judecătoresc, spuse Parker. Banii sunt sigilați, am semnat pentru ei și sunt în siguranță. N-au ajuns încă la depozit pentru că am fost puțin ocupat, fiind înjunghiat în spate de partenera mea și încercând să împiedic Divizia de Furturi și Crime să mi-o tragă din nou.

Dezgustat, se întoarse și dădu să se îndepărteze de Kyle, căutând-o în mulțime pe Andi Kelly și dând de puștiul de pe alee care-l privea cu ochii mari. Andi era exact în spatele lui.

Parker încercă să nu reacționeze. Nu voia ca Bradley Kyle să se întrebe la ce se uită.

Privirea i se mută de la puști la Andi, înapoi la puști și apoi din nou la Andi. Telepatia ar fi fost o chestie utilă, dar nu reușise s-o stăpânească. Kelly probabil că-și închipuia că face un atac cerebral.

– Parker!

Vocea venea din spatele lui. Era Kyle.

– Nu poți să pleci așa, pur și simplu. Ești ofițer de poliție. Ai scos arma și ai tras.

Parker scoase pistolul din toc și i-l întinse lui Chewalski.

– Te rog să-l duci la Balistică, pentru a putea fi eliminat din incidentul în care au fost implicați ofițeri. Anunță și la Afaceri Interne unde se găsește arma.

– Se face, șefu', spuse Chewalski, îndepărtându-se.

Parker încercă să-l regăsească pe micul său prieten, dar puștiul plecase, și Kelly la fel. Parker trecu pe sub banda galbenă care delimita locul și se îndepărtă de lumini, de zgomot și de oameni. Avea de gând să se întoarcă peste drum, la hotelul Biltmore, ca să stea puțin într-un loc civilizat, bând o băutură civilizată.

Ieși din piață, păși pe trotuar și privi spre stânga. Municipalitatea făcea o lucrare la un zid de susținere. Cineva găsise cu cale să construiască un tunel peste trotuar, ca să apere pietonii. La gura tunelului stătea puștiul.

Parker se opri și băgă mâinile în buzunare.

– Ce chestie, să ne întâlnim aici, spuse Parker. Nu lucrezi la Afaceri Interne, nu?

– Nu, domnule, spuse puștiul, mușcându-și buza de jos. Dacă vă spun ceva, promiteți să nu mă arestați?

– Depinde. Ai ucis pe cineva?

– Nu, domnule.

– Atunci, indiferent ce ai făcut, te las liber.

– Nu-mi place tipul celălalt, mărturisi băiatul. E rău. L-am văzut azi-dimineață, la piața de pește Chen.

Parker ridică o sprânceană.

– Serios? Și ce făcea acolo?

– Păi, venise să se uite la mașina lui Madame Chen, numai că o luaseră alți polițiști și el s-a enervat.

– Mmmm... Parker se aplecă spre puști: Cred că are probleme cu respectul față de sine. Și ce voiai să-mi spui?

Puștiul se uită de jur împrejur, în sus și-n jos.

– Uite cum facem, spuse Parker. Eu mă duceam vizavi să iau cina. Vrei să vii cu mine? Fac eu cinste cu cheeseburger.

– Sunt ovo-lacto-vegetarian, spuse copilul.

– Nici o problemă. Atunci poți să mănânci oricât tofu dorești.

Băiatul i se alătură, dar la distanță mai mare de o lungime de braț. Cât așteptau la colț să se facă verde, Parker spuse:

– Știi ceva, ar trebui să ne spunem deja pe nume.

Primi o privire suspicioasă, piezișă.

– Poți să-mi spui Kev, zise Parker.

Puștiul înghiți în sec.

– Eu sunt Tyler, spuse el. Tyler Damon.

Tyler Damon îi povesti lui Parker saga fraților Damon, ciugulind ca o pasăre din farfuria cu paste. Lui Parker i se rupea inima. Bietul copil era îngrozit pentru fratele său mai mare și pentru el însuși. Probabil că simțea cum toată viața lui se schimbă din senin și totuși stătea acolo, povestindu-i unui polițist.

– Ce o să se întâmple cu noi? întrebă, nefericit.

– O să fie totul bine, Tyler, spuse Parker. Trebuie să-l găsim pe fratele tău, ca să fie și el ok. Crezi că putem să facem asta?

Umerii mici și slăbuți se ridicară până la urechi. Se uita fix în farfurie.

– N-a răspuns la nici un apel radio. Dacă l-a prins tipul ăla pe motocicletă?

– Tipul cu motocicleta n-o mai are, spuse Parker. Din câte am auzit eu, fratele tău pur și simplu a zburat pe bicicletă. Tipul rău s-a aruncat în jos, pe treptele de pe Bunker Hill. Nu cred c-a scăpat cu viață.

– Dar a reușit să fugă?

– Fratele tău era departe, când s-a întâmplat.

Parker se ridică.

– Puștiule, hai s-o ștergem de-aici. Tu stai pe locul din dreapta.

Ochii lui Tyler Damon se făcură cât cepele:

– Serios?

– Eşti partenerul meu.

– Trebuie s-o sun pe Madame Chen.

– O sunăm din maşină.

Trecură prin holul principal, unde pierdea vremea Andi Kelly. Parker ridică o mână şi-i făcu semnul universal pentru „te sun eu", dar nu se opri. Avea nevoie să câştige încrederea lui Tyler şi n-ar fi reuşit dacă acorda atenţie altora.

Urcară în maşina lui Parker, puştiul încercând să nu trădeze cât era de impresionat de decapotabilă. Parker îşi făcu o notiţă mentală să-l scoată pe băiat la plimbare cu Jaguarul, după ce se încheia toată nebunia.

– Deci, spuse el, Jace are vreun prieten la care ar putea să stea?

– Nu cred, spuse Tyler. E prea ocupat ca să piardă vremea cu alţii.

Băiatul explică unde-l căutase pe fratele său şi de ce. Parker reflectă o clipă.

– Ştii cumva dacă avea mulţi bani cu el?

– Nu avem prea mulţi bani, spuse copilul.

– Cărţi de credit?

Tyler clătină din cap.

Parker sună la Madame Chen ca să-i spulbere temerile că Tyler ar fi fost răpit sau chiar mai rău.

Ea ceru să vorbească cu băiatul şi conversară în chineză. Apoi băiatul îi dădu înapoi telefonul.

– Să ai grijă de el, spuse Madame Chen. Să ai grijă de amândoi.

– Aşa o să fac, spuse Parker, încheind convorbirea.

Tyler îl privea, încercând să-l descifreze, aşa cum ar fi făcut cu o problemă de matematică. Trebuie să fie frustrant, îşi spuse Parker: să ai un IQ uriaş, dar să fii un copil, fără nici un fel de putere reală asupra propriei vieţi.

– Ai vreo poreclă? întrebă Parker.

Băiatul ezită un moment.

– Pe radio, codul meu e Scout (cercetaş), spuse, luminându-se la faţă. Jace e Ranger.

– Scout. Îmi place. Pune-ţi centura, Scout. Îi dăm drumul.

Trebuia să scape de negative, să le dea cuiva care să nu vrea să-l ucidă. Fusese o prostie să încerce să obţină ceva pe ele, dar voia ca cineva să plătească pentru Eta.

Răcoarea serii devenise umedă. Se simţea mirosul oceanului. Când nu se găsea sub un pod de beton, ghemuit sub o bucată uriaşă de folie de aluminiu, lui Jace îi plăceau asemenea seri.

Încheieturile și tendoanele țepene se întinseră șovăielnic când se ridică în picioare. Dacă nu se mișca puțin, risca să nu se mai poată mișca deloc.

– Scout către Ranger. Ranger, mă auzi?

Vocea înăbușită venea din buzunarul lui Jace.

– Răspunde, Ranger! implora vocea lui Tyler. Jace! Am necazuri!

Parker îl apucă pe băiat de umeri și se prefăcu că-l scutură. Tyler își puse propriile mâini la gât și scoase un sunet ca și când ar fi fost strangulat.

– Tyler!

– Ja...

Își acoperi gura cu mâna, întrerupând sunetul. Parker îi smulse aparatul din mână.

– Vreau negativele. Dacă nu, puștiul moare.

– Lasă-l în pace!

– Vreau negativele! strigă Parker.

– Primești negativele când îmi primesc fratele înapoi.

Parker îi dădu instrucțiuni să se întâlnească la cel mai de jos nivel al parcării subterane a hotelului Bonaventure, în jumătate de oră.

– Dacă îi faci vreun rău, îl avertiză Damon, te omor.

– Dacă o dai în bară, cum ai făcut în parc, spuse Parker, vă omor eu pe amândoi.

Închise radioul și se uită la tânărul său complice.

– Asta a fost o răutate, spuse Tyler.

Parker încuviință din cap.

– Da, a fost, dar dacă l-ai fi apelat și i-ai fi cerut să se întâlnească cu tine pentru că așa ți-a spus un polițai, crezi că ar fi venit?

– Nu.

Băiatul rămase tăcut un moment, în timp ce Parker porni motorul și se îndepărtă de intrarea hotelului.

– Aș vrea să nu se fi întâmplat toate astea, spuse Tyler.

– Știu.

Tăcură un minut, așteptându-l pe Jace.

– Kev? spuse băiatul cu o voce scăzută, timidă.

– Da, Scout?

– Te-am întrebat mai devreme ce o să se întâmple cu Jace și cu mine după ce se termină totul... Jace și cu mine o să rămânem împreună?

– Ce vrei să spui?

– Jace mi-a spus întotdeauna că, dacă află cineva de noi, o să vină Protecția Copilului și totul o să se schimbe.

– Ești partenerul meu, spuse Parker, nu te-aș turna niciodată.

– Dar celălalt detectiv știe că locuiesc la familia Chen și știe că Jace e fratele meu. Și e cam supărat pe tine...

– Nu-ți face griji din cauza lui, puștiule. Bradley Kyle o să aibă o grămadă de alte motive pentru care să-și facă griji. Crede-mă.

Tyler se îndreptă de spate, devenind brusc atent.

– Uite-l pe Jace!

– Ok. Lasă-te în jos, spuse Parker, băgând în viteză.

Intrară în garaj, mult în spatele lui Jace, urmărindu-l de la distanță, lăsându-l să coboare de la un nivel la altul.

– Fratele tău are pistol? întrebă Parker.

– Nu, domnule.

– E antrenat să ucidă cu puterea minții?

– Se poate face așa ceva? întrebă Tyler.

– Am văzut într-un film cu ninja.

Băiatul chicoti.

– Ăla nu era adevărat.

La nivelul inferior nu erau decât câteva mașini. Parker încetini și opri, apoi apăsă pe butonul de deschidere automată a ușilor.

– Ok, Scout, dă-i drumul.

Jace era călare pe Bestie, mișcându-se numai cât să nu fie nevoit să pornească de pe loc dacă ar fi trebuit să plece rapid. Apoi, brusc, Tyler fugi către el.

– Tyler, fugi! strigă Jace. Du-te la Pază!

Tyler însă alergă drept către el. Jace lăsă bicicleta să cadă și-l apucă pe fratele său, împingându-l către ușile liftului.

– Tyler, fugi!

Tyler se răsuci pe călcâie.

– Nu mai țipa! Ascultă-mă și pe mine o dată!

Ce coșmar, își spuse Jace. Bagă mâna în jachetă, scoase plicul cu negativele, îl azvârli cât putu de departe de ei, dar și de tipul din decapotabila argintie din care ieșise Tyler.

Nu era Atacatorul.

Tipul din mașină ridică brațele. Într-o mână ținea o insignă.

– Jace, sunt Kev Parker. Sunt aici ca să te ajut să ieși din încurcătura asta.

13

Lui Eddie Davis i se spusese de nenumărate ori că n-o să se aleagă nimic de capul lui. Unii dădeau vina pe el pentru asta. Alții – în special mama lui – dăduseră întotdeauna vina pe soartă. Eddie alesese să o creadă pe mama sa.

Încurcătura în care se afla acum era cel mai bun exemplu. Făcuse un plan genial. Și singura persoană în care ar fi trebuit să poată avea încredere se întorsese împotriva lui. Propriul avocat.

Se presupunea că trebuie să poți avea încredere în avocatul tău. Era chestia aia cu dreptul la confidențialitate, nu? Iată care era genialitatea întregului plan – îl băgase pe avocat în chestia asta când totul era deja în mișcare. Crima se petrecuse deja. Indiferent ce-i spunea lui Lenny, era confidențial, așa că avocatul nu putea să-l toarne. Eddie avusese nevoie de cineva care să facă fotografiile, atunci când clientul îl plătea pe Eddie. Aveau să împartă banii, 70 la sută unul și 30 la sută celălalt. Evident că el merita mai mult, pentru că fusese ideea lui și el comisese crima. Afacerea era prea bună ca Lenny să poată rezista.

Îl mulseseră pe client de vreo două ori, apoi căzuseră de acord asupra unei mari plăți finale, în schimbul negativelor. Atunci auzise Eddie că detectivii au mirosit ceva.

Asta însemna un singur lucru pentru Eddie: Lenny îl turnase, ca să rămână și cu toți banii, și cu singurul negativ pe care-l păstraseră. Se presupunea că avocatul cuiva duce toate secretele acestuia cu el, în mormânt, nu?

Iar Lenny Lowell le dusese pe ale lui Eddie acolo de timpuriu.

Eddie aranjase o ultimă livrare, îi spusese lui Lenny că vine clientul, iar clientului nu-i spusese nimic. Planul lui era să intercepteze negativele și să omoare curierul, ca un avertisment pentru Lenny. Și așa l-ar fi avut la mână pe avocat.

Dar totul o luase razna și era oricum vina lui Lenny, așa că, dacă tot nu putea

omorî curierul, putea foarte bine să-l omoare pe Lenny. Să-l facă pe avocat să-i dea ultimul negativ, apoi să-i crape capul.

– Au! răcni Eddie, răsucindu-se pentru a-i arunca o privire hidoasă femeii care-l cosea. Doare!

Unul dintre polițiști îl rănise serios. Glonțul îi făcuse o gaură de zece centimetri în coastă și probabil că i-o și rupsese.

Acum se afla în „clinica" lui dosnică din East L.A., unde îl peticea o femeie care probabil că-și petrecea restul timpului curățând toalete.

Hector Munoz, tipul care deținea localul respectiv, sigur nu era medic, dar pentru vreo două sute de dolari își ținea gura și întotdeauna avea un stoc de oxycodon – drogul preferat al lui Eddie.

Telefonul lui Eddie, lăsat pe masa de metal de lângă el, sună. Știa cine e. Așteptă apelul. Clientul aștepta negativele. Acum Eddie trebuia să-i spună că nu avea să le primească.

Puse mâna pe telefon.

– Mda?

– Îți dau negativele.

O voce pe care n-o mai auzise niciodată, de bărbat tânăr. Curierul pe bicicletă.

– Nu vreau să mor, asta-i tot. Nu merită. Am crezut că Abby Lowell o să dea bani pe ele. N-am crezut c-o să cheme poliția. Mi-a spus că e băgată în chestia asta, cu tine...

– De unde ai numărul ăsta?

– De la ea.

Părea speriat. Așa și trebuia. Puștiul ăsta nu-i făcuse lui Eddie decât necazuri. Iar acum puștiul își închipuia că poate să-l scuture de bani.

– Ce vrei? se răsti Eddie.

– Vreau să ies din chestia asta, spuse puștiul. Nici măcar nu știu cine e în nenorocitele alea de poze. Dar am priceput că, dacă merită să omori pentru ele, tre' să merite și bani. Dă-mi și mie vreo două mii. Numai cât să pot pleca din oraș...

– Gura, se răsti Eddie. Vino la Elysian Park în douăzeci de minute.

– Să vin acolo ca să mă poți omorî? Vino tu la mine.

– Unde ești?

– Sub podul de la intersecția străzilor Fourth cu Flower.

– Nu-mi place, spuse Eddie.

– Atunci nu veni. Știi ce? Las-o baltă.

Lui Eddie îi venea să-l gâtuie pe amărâtul ăla mic.

– Pot să-ți aduc cinci miare, da' tre' să mă lași vreo două ore și tre' să ne vedem undeva unde nu trece poliția din trei în trei minute. Olvera Street Plaza. Două ore. Dacă mă tragi în piept, te jupoi de viu. Ai priceput?

– Mda. Mă rog. Tu vino numai cu banii.

Eddie închise telefonul și coborî de pe masă. Se deschise ușa și intră Hector. Eddie își puse cămașa pe el.

– Hector, am nevoie de mașina ta.

– Sigur, omule, cum zici tu.

Hector zâmbi speriat, scoase un set de chei din buzunar și i le aruncă lui Eddie.

– E Toyota albastră cu flăcări pictate pe uși. Ce vrei să faci, omule?

Eddie se uită la el cu ochi lipsiți de expresie și spuse:

– Mă duc să omor pe cineva. Ne vedem mai încolo.

La sfârșit de săptămână, piața de pe Olvera Street e plină de turiști și de familii de mexicani care ascultă orchestre de mariachi. Într-o seară din mijlocul săptămânii, în miezul iernii, nu există turiști, ci doar trecători.

Jace parcurse încet o jumătate din marginea pieței, simțindu-se ca o capră legată de țăruș ca momeală pentru leu. Îl adusese aici pe Tyler de mii de ori. Era o plimbare plăcută din Chinatown și o ieșire necostisitoare.

Dacă puștiului i se întâmpla ceva, Jace avea de gând să-l facă pe Kev Parker bucăți cu mâinile goale. Nu avusese timp să-l ducă pe Tyler acasă. Fuseseră nevoiți să se așeze pe poziții și să pregătească totul înainte să ajungă Davis. Parker îi dăduse lui Tyler sarcina să stea de pază și-l lăsase în mașină cu aparatul de emisie-recepție.

Pe o bancă zăcea un negru imens, sforăind, duhnind a băutură. Jace trecuse de două ori pe lângă el. Arăta ca o focă prăvălită pe bancă, lumina lunii scăldând zdrențele cu care se învelise. *Un martor nevinovat, care nu știe că urmează să moară*, își spuse Jace.

Jace se îndepărtă. Din celălalt capăt al pieței clipi un punct luminos. Parker. Davis se apropia.

Eddie simțea cum agitația din interiorul său crește și nervii încep să-i zumzăie. Își iubea munca.

Făcuse planul perfect pentru a scăpa de toate firele rămase libere în afacerea asta și pentru a scăpa cu fața curată. Îl vedea pe puști plimbându-se de colo-colo prin piață. Tâmpit puști. Numai că era posibil să nu fie atât de tâmpit încât să nu

aducă cu el un pistol sau ceva cu care să se apere. Dar nu adusese poliția. Eddie își făcuse turul de recunoaște.

Nici Eddie nu avea prea mult „bagaj" la el. Avea doar cuțitul.

Parker îi dăduse lui Jace un pistol, unul de calibru 22, pe care-l scosese din portbagajul mașinii. Părea o chestie destul de ciudată pentru un polițist, dar Jace își dăduse repede seama că Parker nu era un polițist obișnuit. De asemenea, se opriseră pe drum și luaseră cu ei o tipă nebună, reporter la un ziar.

Îl vedea pe Davis apropiindu-se, un buldozer îmbrăcat cu un palton lung, închis la culoare.

Palmele începură să-i transpire, iar în gât simți cum îi urcă frica, precum mercurul într-un termometru.

Parker îl privi pe Eddie prin binoclul special cu vedere nocturnă, în timp ce traversa piața. De binoclu avea legat un microfon mic, parabolic, fără fir, al cărui sunet se auzea într-o cască discretă. În cealaltă ureche era un receptor pentru aparatul de emisie-recepție care-l lega de Tyler, în mașină.

Îl lăsase pe băiat împreună cu Andi Kelly și nu știa care dintre ei îl poate apăra mai bine pe celălalt. O luaseră pe Kelly cu ei în drum. Dacă intuiția lui Parker funcționa, avea să obțină o poveste senzațională.

– Unde sunt banii? întrebă Jace.

Davis era încă la trei metri distanță.

– Pe drum.

– Ce? N-ai spus nimic despre altcineva, spuse Jace.

– N-ai întrebat, spuse Davis. Nu umblu cu atâția bani după mine. Ce credeai? Că o să jefuiesc un bancomat? Unde sunt negativele?

– La loc sigur, spuse Jace.

Pipăi pistolul din buzunar. Nu știa nimic despre cum se folosește un pistol. Parker spusese: *Ce e de știut? Ții tești și tragi.*

– Trebuie să fie cineva important în pozele alea, dacă merită să omori oameni pentru ele, spuse Jace.

Davis zâmbi ca un crocodil.

– Asta e partea distractivă.

Dădu să facă încă un pas.

Jace scoase pistolul din buzunar.

– Nu mișca.

– Sper că fratele meu n-o să fie ucis.

Tyler încerca să fie calm.

– Kev n-o să lase să se întâmple așa ceva.

Erau amândoi ghemuiți pe locul din față al mașinii lui Parker.

– Ești prietena lui Kev? întrebă el.

– Nooo, Kev e un singuratic. Până săptămâna asta, nu-l mai văzusem de multă vreme, spuse ea. E un tip de treabă. N-a fost întotdeauna așa.

– Dar ce s-a întâmplat?

– S-a uitat bine în oglindă și nu i-a plăcut ce a văzut. Sunt sigură că e singurul bărbat din istorie care a luat hotărârea să evolueze și să se schimbe, și chiar așa a și făcut.

O mașină viră către ei, cu farurile clipind. Tyler căută grăbit aparatul de emisie-recepție și apăsă pe butonul de apel.

– Scout către Leader! Scout către Leader! Inamic! Inamic!

Lucrul pe care Parker îl ura cel mai tare era un jolly-joker – dacă acesta nu era el însuși. Davis adusese cu el o momeală. Ce dracu' se întâmpla aici?

Apăsă butonul microfonului:

– Am recepționat.

Începu numărătoarea inversă până la ridicarea cortinei.

Brațele lui Jace începeau să obosească ținând pistolul ridicat. Unde dracu' era tipul cu banii?

În apropiere se văzu lumina unor faruri. Aproape că făcu greșeala să se întoarcă să se uite. Aerul din jurul lor părea gros, dens. Greu de respirat. Singurul sunet care se auzea era sforăitul tipului de pe bancă.

– Uite și banii, scumpete, spuse Davis.

Parker aștepta să apară noul membru al grupului. Ar fi pariat pe Phillip Crowne. Andi îi spusese că Phillip luase cina cu sora sa, în seara când fusese asasinată. Phillip pretindea că Tricia vorbise despre divorțul de Cole, dar discuția ar fi putut la fel de bine să fie despre cum voia Tricia să dea în vileag faptul că fratele ei sustrăgea fonduri de la asociațiile de binefacere.

Nimeni nu reușise să demonstreze că Phillip fura bani, dar tot atât de adevărat e că toată lumea se concentrase asupra lui Rob Cole. Un scandal în care era implicată o celebritate era mult mai interesant decât o simplă deturnare de fonduri.

În plus, Rob Cole avea motivul, mijloacele și ocazia. Parker era dispus să parieze că divizia Furturi și Crime abia dacă-i aruncase lui Phillip Crowne o privire

superficială, și aceea din obligație. Iar faptul că era fiul unuia dintre cei mai influenți oameni din oraș nu putuse decât să-l ajute.

Dacă Eddie Davis și Lenny Lowell îl șantajau pe Phillip, era oare atât de deplasat să ți-l închipui pe Phillip Crowne ducându-se la vechiul lui prieten, Giradello, ca să-i ceară o favoare? Nu îi era greu lui Parker să și-l imagineze pe Giradello făcându-i lui Crowne dreptate pe bani. Nu exista pe pământ om mai ambițios sau mai flămând decât Anthony Giradello.

Totul se lega, ca piesele lucioase și elegante ale unui puzzle scump. Giradello nu putea permite unor corcituri ca Davis și Lowell să distrugă un amic bogat sau să distrugă procesul care avea să-l facă pe el însuși celebru. Dacă-i asmuțea pe Bradley Kyle și pe Moose Roddick (care aveau și ei de câștigat în condițiile în care Rob Cole era condamnat), putea să manipuleze situația, putea s-o facă să dispară.

Sângele lui Parker îngheță la ideea că poate Kyle nu dorise să rateze când trăsese, în Pershing Square. Davis era un detaliu nerezolvat foarte important. Jace Damon avea negativele. Abby Lowell era un jolly-joker.

Își dorise un caz cu care să-și facă revenirea. Acesta pe care-l avea era o combinație jenantă de bogății scandaloase și tragedie umană.

O siluetă se îndrepta către piață, către Jace și Davis. Momentul adevărului era aproape.

Parker ridică binoclul, focalizează... și simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

Jace nu recunoștea persoana care se apropia de ei, venind din spatele lui Eddie. Lumina era prea slabă.

– Tipul ăsta ar face bine să aibă banii, spuse el.

Cealaltă persoană vorbi:

– Unde sunt negativele?

– Unde sunt banii? întrebă Jace, remarcând într-o secundă faptul că cea de-a treia persoană era o femeie.

Aceasta se uită la Davis.

– El cine e? Nu ești în stare să faci nimic cum trebuie?

– M-am descurcat bine când am omorât-o pe Tricia Cole pentru tine.

– Pentru asta te-am plătit. Și numai asta am tot făcut, de atunci încoace, spuse ea.

– Hei, zise Davis, dacă vrei să te joci cu băieții răi, așa merg lucrurile, scumpo. Ai vrut să căsăpesc pe cineva pentru tine. Există consecințe.

– Nu mai pot să continui, spuse ea, înghițindu-și lacrimile. Trebuie să înceteze. N-am vrut decât să-l fac să plătească. Dar eu când termin de plătit?

– Acum, spuse Davis. Asta e tot. Puștiul are negativele. Îi dai lui cinci miare, îmi dai mie „premiul" pentru descoperire și ăsta-i sfârșitul. Procesul lui Cole e săptămâna viitoare. Tu ți-ai făcut treaba, te-ai asigurat că nu are alibi. Giradello abia așteaptă să-i pună șireangul de gât.

Femeia avea în mână o geantă neagră de nailon. O balansă într-o parte și-i dădu drumul. Geanta ateriză la vreun metru distanță.

Jace dădu din cap către Davis.

– Vezi ce-i în ea.

Davis se apropie de geantă, se lăsă pe vine și trase fermoarul.

– Uite-i, puștiule. Vino să vezi singur.

Jace făcu un pas lateral, ca să vadă înăuntru fără să se aplece.

Se întâmplă atât de repede, că abia avu timp să vadă când Davis se repezi la el și-i implântă cuțitul în stomac.

Parker răcni în microfon:

– Du-te, du-te!

Sări afară din ascunzătoare.

În timp ce striga „Poliția!", Diane Nicholson scoase un pistol și-l împușcă în cap pe Eddie Davis.

Dan Metheny se rostogoli de pe bancă, cu arma în mână, răcnind:

– Nu mișca!

Dar Diane fugea deja când Metheny trase cinci gloanțe.

Parker strigă la el:

– Nu trage! Nu trage!

O luă la fugă după Diane cât de repede îl duceau picioarele. Ea avea avans de vreo 20 de metri, în plus avea o bună condiție fizică și era foarte rapidă.

Ajunse la Lexusul ei, smuci ușa și se aruncă înăuntru. Porni motorul și se îndreptă în viteză către Parker.

Îl luă pe capotă. Parker se ținu bine cu amândouă mâinile când Diane răsuci brusc volanul. Virajul îl făcu pe Parker să alunece prin lateral. Dar Lexusul nu făcu nici o sută de metri. Mașina de patrulă a lui Jimmy Chewalski sosi cu scrâșnet de roți din direcția opusă și opri în derapaj, blocându-i evadarea.

Parker ajunse în spatele mașinii, gâfâind, exact când Diane ieșea. Se întoarse cu fața spre el. În mână avea un pistol.

– Diane, zise Parker. Dumnezeule, lasă arma.

Chewalski și partenerul său aveau amândoi armele în mâini.

Diane se uită la ei, apoi la Parker. Expresia ei era chinuită, o suferință cum

Parker nu-şi imaginase vreodată. Faţa ei era oglinda emoţiilor care-l sfâşiau pe el însuşi.

– Diane, te rog, o imploră. Lasă arma.

Inima dădea să-i sară din piept când întinse mâna către ea.

– Diane. Iubito. Lasă arma jos.

În spatele lui, Jimmy Chew spuse:

– Kev, nu te apropia.

Parker făcu un pas.

Suferinţa de pe faţa lui îi frânse inima Dianei. Se uită la el şi spuse:

– Îmi pare atât de rău. Atât, atât de rău...

– E în regulă, şopti Parker.

Ce cuvinte stupide. Ce era în regulă în toată povestea asta?

Pistolul căzu din mâna femeii, iar ea i se prăbuşi în braţe.

Parker o ţinu cât putea de strâns. Tremura. În spatele lor, se auzea staţia radio din maşina de patrulă. Partenerul lui Chew chema întăriri. Parker se rugă la Dumnezeu să nu vină Ruiz.

Sirena unei ambulanţe urla deja, venind din partea opusă a pieţei. Probabil că Metheny chemase ajutoare, detectivi şi un şef. Curând, piaţa avea să fie luminată ca ziua şi plină de oameni. Îşi dori să poată face astfel încât totul să dispară. Diane n-ar fi vrut să lase pe nimeni s-o vadă aşa.

Ce gând ciudat, îşi spuse el. Diane împuşcase un om. Mărturisise că îl plătise pe Eddie Davis ca s-o ucidă pe Tricia Crowne-Cole. Dar el nu cunoştea persoana care făcuse toate acestea. El o cunoştea pe femeia pe care o ţinea în braţe.

– Kev, spuse Chew cu voce joasă. Vin.

Parker dădu din cap. O conduse pe Diane la maşina de patrulă şi o aşeză pe bancheta din spate. Se îndepărtă câţiva paşi, trase aer adânc în piept şi-l lăsă să iasă. Avea o treabă de făcut. Şi era singurul lucru care-l împiedica să se prăbuşească.

Se întoarse în piaţă, unde Metheny, sprijinit în genunchi, ţinea capul lui Eddie Davis în mâinile lui uriaşe.

– E în viaţă? întrebă Parker.

– Deocamdată.

Metheny ţinea câte un deget apăsat pe tâmplele lui Davis. Glonţul Dianei îi traversase capul. Parker nu-şi putea da seama dacă Davis era conştient sau nu.

– Gagica asta era total neprevăzută, omule, spuse Metheny. Te aşteptai la chestia asta?

– Nu, spuse Parker. Nu mă aşteptam.

Păși peste Davis și se duse la Jace Damon. Puștiul stătea întins pe spate, cu ochii la cer.

– Ți-a tăiat răsuflarea? îl întrebă Parker.

Puștiul încuviință din cap.

Parker îngenunche și-l ajută să se ridice în patru labe. Jace se lăsă pe călcâie, respirând șuierat. Parker spuse:

– Ți-am spus să nu te apropii. Ți-am dat pistolul ca să stai la distanță de el. Evident, nu era încărcat...

Damon se uită crunt la el, încercând să îngaime „Cum?"

– N-aș da niciodată o armă încărcată unui civil. M-ar concedia imediat, murmură Parker. Sigur, asta se va întâmpla oricum. Metheny îți acoperea spatele.

Puștiul își recăpătă în fine respirația.

– Cine dracu' e Metheny?

Parker făcu semn din cap către fostul său partener.

– Nu voiam să știi că e acolo. Nu voiam să te uiți la el, iar Davis să-și dea seama.

– Mă rog, mulțumesc că te-ai gândit la mine, spuse Jace în cele din urmă.

Își deschise jacheta, lăsând să se vadă vesta specială de protecție pe care i-o pusese pe el Parker. Lovitura de cuțit a lui Davis putea foarte bine să-i fi rupt vreo coastă, dar lama nu intrase prin materialul vestei.

– O să chemăm paramedicii să se uite la tine după ce se ocupă de amicul nostru de aici, îi spuse Parker. Apoi, punându-i o mână pe umăr, zise: Ai făcut un lucru foarte curajos, Jace.

– Pentru Eta, spuse Jace. În parte, cel puțin.

Parker dădu din cap.

– Știu. Dar nu e vina ta că a murit.

Puștiul încuviință din cap, dar ochii îi rămaseră în pământ.

– Jace, spuse Parker. Îți spun, ai făcut ceea ce ai crezut că trebuie să faci în toată istoria asta. Nu ceea ce ar fi fost mai ușor. Și nu cunosc nici zece bărbați în stare să facă asta.

– Jace!

Chiotul fericit sosi cu o fracțiune de secundă înainte ca Tyler să se arunce asupra fratelui său.

Parker îi ciufuli părul.

– Bine lucrat, Scout.

Tyler strălucea de încântare.

– Eu și Andi am dezumflat cauciucurile acelui Lexus!

Parker se întoarse către Andi, care ridică din umeri și făcu o mutră, așteptând ca Parker să țipe la ea. În loc de asta, el se îndepărtă câțiva pași de cei doi băieți și-și puse mâinile în șolduri.

– Asta e o încurcătură de toată frumusețea, spuse el.

Ea îi studie figura.

– Cine e acolo, în mașină, Kev? Phillip?

– Diane Nicholson.

– Cum? Nu înțeleg.

– Mda, nici eu, spuse Parker. Se pare că ea l-a angajat pe Davis ca s-o omoare pe Tricia și a făcut în așa fel încât Rob Cole să pară vinovat.

– O, Doamne. Diane Nicholson?

– Da.

Îi urmări pe paramedici mișunând în jurul lui Eddie Davis. Începea să-l cuprindă amorțeala. Slavă Domnului.

Kelly îi atinse mâna.

– Kev? Te simți bine?

– Nu, șopti el. Nu mă simt bine.

Apoi se întoarse și se îndepărtă.

Ruiz primise apelul despre schimbul de focuri. Apăru într-un costum alb și în sandale. Parker, stând pe capota unei mașini de patrulă, nu mai avea energie ca să comenteze.

Ea se apropie, clătinând din cap.

– Unde ți-o fi fost mintea?

– Gura. N-am nevoie de rahaturile tale, Ruiz.

Asprimea tonului lui o făcu să dea un pas înapoi.

– Ai pus în pericol un civil, spuse ea.

– N-o să dea municipalitatea în judecată, dacă de asta te temi, spuse Parker. Puștiul avea un interes în povestea asta. A făcut-o pentru Eta. Au mai rămas pe lumea asta câțiva oameni care știu ce înseamnă onoare și datorie.

– Nu te umfla în pene, Parker. Ai fi putut să-l șantajezi pe puștiul ăla, studentul cu crima. Din câte știm, ai putea foarte bine să fii doldora de bani din droguri.

– „Tot ceea ce știți voi" nu înseamnă mare lucru, nu? spuse el. Ia spune-mi, Kyle era lângă tine când m-ai sunat și mi-ai spus de Pershing Square?

Ea nu răspunse, ceea ce spunea mai mult decât o mie de cuvinte.

– Cine i-a vândut pontul lui Kyle?

Ruiz luă o țigară și o aprinse.

– Eu, spuse, lăsând să scape un fuior de fum albastru. Damon chiar te-a sunat.

– Și tu l-ai sunat pe Davis, ca Furturi și Crime să poată aranja totul, spuse Parker. Într-un parc public, la o oră de vârf. Aș zice că asta bate ce am făcut eu.

Întinse mâna și-i smulse țigara dintre buze.

– Nu fuma la scena unei crime, Ruiz. Chiar nimic n-ai învățat de la mine?

Stinse țigara pe talpa pantofului său și o aruncă într-un coș de gunoi.

– Parker! N-am terminat de vorbit cu tine! strigă ea, alergând pe tocuri să-l prindă din urmă. Am nevoie de declarația ta.

– Ți-am spus tot ce am avut de spus.

Parker dădu să se îndepărteze, apoi ezită.

– Ba nu, nu e tocmai adevărat.

Ruiz așteptă, pregătindu-se pentru o tiradă.

– Mă ocup de scenarii pentru Matt Connors.

Ar fi putut la fel de bine să-i spună că e hermafrodit. Expresia ei ar fi fost aceeași.

– Ce?

– Marele meu secret, spuse Parker. Mă ocup de scenarii și funcționez drept consultant tehnic pentru Matt Connors.

– Tipul cu filmele?

– Da, tipul cu filmele.

– De ce nu ne-ai spus, pur și simplu? oftă ea.

Parker zâmbi amar și plecă. În L.A., probabil că ar fi fost promovat dacă s-ar fi știut că are legături în industria filmului.

Dar nu dorise să atragă atenția. Tot ce dorise de la poliția din L.A. era șansa de a reveni din purgatoriu. Și își dorise s-o facă cu propria sudoare și propriul creier. Ironia era că, luptând pentru propria reînviere, reușise să scoată la iveală decăderea femeii la care ținea.

– Îmi vreau banii înapoi, mormăi el apropiindu-se de Bradley Kyle.

Kyle era în picioare în mijlocul unei „păduri" de marcaje ale probelor, încercând să dea ordine unuia dintre tehnicienii de la laborator. Se întoarse către Parker și zâmbi superior:

– Am auzit că tu și Nicholson...

Parker îl lovi cu un croșeu de dreapta, atât de tare încât Kyle se răsuci cu 180 de grade înainte de a cădea. Toată lumea se opri din ceea ce făcea, dar nimeni nu făcu vreo mișcare spre el.

Parker se întoarse spre Moose Roddick și spuse:

– Toată documentația pentru cazul Lowell e în portbagajul meu. Vino s-o iei.

Sosiseră carele de reportaj ale televiziunilor. Elicopterele roiau, tocmai la timp pentru ştirile de la ora unsprezece. Nebunia mediatică începea.

Parker îşi deschise telefonul în timp ce se îndrepta spre maşină şi apăsă butonul pentru mesaje vocale. Avea un singur mesaj. Ito terminase fotografia.

Diane stătea pe un scaun în camera de interogatoriu, cu picioarele strânse la piept, cu braţele în jurul lor, cu obrazul pe genunchi.

Parker închise uşa în urma sa şi se aşeză pe masă.

– Bună, spuse ea, cu voce atât de scăzută, încât părea să vină dintr-o altă încăpere.

Privirea i se mişca de colo-colo, fără să intre deloc în contact cu a lui.

– Ţi-e rece? întrebă el, scoţându-şi deja sacoul.

N-ar fi contat dacă ea spunea nu. Voia un pretext ca s-o atingă. Înfăşură sacoul pe umerii ei şi-i atinse obrazul cu vârful degetelor.

– Cine ne priveşte? întrebă ea, privind spre oglinda-fereastră de pe celălalt perete al încăperii.

– Nimeni. Suntem numai noi doi. Ai vreun avocat?

Ea clătină din cap.

– Mă ocup eu de asta.

Ea oftă şi-şi feri privirea.

– Mulţumesc.

– Deci... l-ai angajat pe Eddie Davis ca s-o ucidă pe Tricia Crowne-Cole şi ai aranjat ca vina să cadă pe Rob Cole. E o pedeapsă destul de dură pentru faptul că un tip însurat s-a dat la tine.

Ea îşi feri privirea, apoi închise ochii. Era târziu. Parker o trimisese la Divizia Centrală înainte ca brigada de Furturi şi Crime să apuce să facă vreo mişcare. Disputa teritorială fusese suspendată până a doua zi dimineaţă. Era totuna dacă-şi petrecea noaptea într-o celulă sau în alta. Şi oricum nu avea s-o interogheze nimeni fără avocat prezent.

– Îmi tot derulez filmul în minte, murmură ea. Nu pot să cred că sunt eu în amintirile alea. Le tot ascultam pe prietenele mele plângându-se de câte un tip, povestind promisiunile pe care li le-a făcut, apoi scuzele pe care le-au găsit ele când nu s-a adeverit nici o promisiune. Şi-mi ziceam: Doamne, ce-i cu femeile astea? Cât pot fi de proaste? După care am aflat. E un fel de nebunie. Pasiunea, bucuria fără margini. E ca un drog.

– *Ce* anume? întrebă Parker.

– Dragostea. Dragostea aia despre care scriu oamenii, dar în care nu crede ni-

meni cu adevărat. Întotdeauna mi-am dorit să știu cum e să simt așa ceva, cum e să simtă cineva astfel pentru mine.

– Cole ți-a spus că simte.

– „Nimeni nu m-a făcut să simt ceea ce simt pentru tine. N-am iubit pe nimeni cum te iubesc pe tine." Zâmbi amar: Știu. Privesc acum în urmă și spun același lucru. Dar am crezut tot ce mi-a spus. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la distanță.

– E actor, spuse Parker. Joacă rolul ăsta de multă vreme.

– Bietul băiat neînțeles, aflat pe „partea proastă" a drumului, continuă ea. Prins în capcana unei căsnicii lipsite de iubire. Dacă am putea fi împreună. Dar eu eram măritată... el era însurat... iar Tricia era atât de „fragilă". Apoi, brusc, eu nu mai eram căsătorită... iar lucrurile au devenit dificile... Tricia era practic în pragul sinuciderii, spunea el... iar el trebuia să se sacrifice... și să facă ceea ce era corect...

Închise ochii, sub zumzetul becurilor fluorescente.

– Nu poți să-ți imaginezi ce furie am simțit, șopti ea. Căsnicia mea era deja pe ducă atunci când l-am cunoscut pe Rob. Eram vulnerabilă, singură. A știut exact cum să se folosească de sentimentele acelea. Și apoi, când Joseph a murit... Vinovăția a fost cumplită. Nu că i-aș fi provocat moartea, ci că nu fusesem un partener prea bun, că îl înșelasem. Iar Rob a știut exact ce să facă și cu sentimentele acelea. I-am oferit totul, pe mine. Cum a îndrăznit să ia darul meu și să-l facă bucăți?

Tremura. Strânse ochii, luptând cu durerea interioară.

– Apoi, într-o zi, am urcat într-un lift din clădirea Crowne, ceva în legătură cu pensia lui Joseph. În lift era Tricia. Numai noi două. Avea pe față o expresie rea, de superioritate.

– Știa?

– O, da, răspunse Diane, râzând fără umor. Știa lucruri pe care nu le-ar fi putut ști dacă n-ar fi fost martoră la ele. Vezi tu, eu nu eram un joc numai pentru Rob Cole. Eram un joc pentru amândoi.

– O, Doamne, șopti Parker, cuprins de greață.

Pe obrajii Dianei se rostogoleau lacrimi mari, ca niște perle.

– Și mi-a spus: „Întotdeauna se întoarce la mine." Nu avea nimic fragil.

Parker își imagină scena. Diane se prefăcuse probabil impasibilă, pentru că era mândră și controlată. În timp ce pe dinăuntru se sfărâmase în mii de cioburi.

– Peste vreo două zile, am primit un pachet prin poștă. O casetă video cu mine și Rob în pat, el spunându-mi toate lucrurile pe care voiam să le aud. Apoi ei doi – Tricia și Rob – refăcând scena, replică cu replică, și râzând.

Lui Parker i se făcu scârbă de atâta cruzime.

– Ceva s-a rupt în mine, spuse ea. Am început să beau. Într-o seară eram într-un bar, plângându-mă barmanului. Un bărbat asculta. Mi-a spus că poate să mă ajute, pentru o anumită sumă.

– Eddie Davis, spuse Parker.

– Acum mă gândesc și nu-mi vine să cred că am angajat un ucigaș, că am făcut un plan și că am urmat planul ăla. L-am chemat pe Rob la mine acasă la cină în seara când a fost ucisă Tricia. Ca să stăm de vorbă, i-am spus, să lămurim lucrurile. Fără resentimente. Chiar a crezut că putem să rămânem prieteni.

Diane râse.

– A fost atât de ușor, continuă ea. A băut prea mult, pentru că întotdeauna bea prea mult. În ultima băutură i-am pus niște prafuri. Suficient cât să mă asigur că ajunge acasă și se prăbușește. Mai târziu, în aceeași seară, am fost chemată la o scenă a crimei.

– Tricia, spuse Parker.

– Davis o ucisese cu Rob acolo, în casă. A aranjat în așa fel încât să pară că Rob a făcut-o.

– Iar Cole nu avea alibi, pentru că se aflase acolo și nu putea spune nimănui că fusese cu o iubită abandonată exact înainte de crimă. Până și el și-a dat seama că ai fi fost chemată ca martor și l-ai fi desființat.

Metodic, rece, inteligent.

– Și totuși, de ce ai vrut s-o ucizi pe Tricia? întrebă Parker. De ce nu pe Rob?

– Pentru că o moarte rapidă nu era o pedeapsă suficientă. Dar să-l trimit la închisoare, unde trebuia să suporte o viață de iad, unde a fi Rob Cole n-ar fi fost niciodată un avantaj...

– Și șantajul?

– A început la scurtă vreme după aceea. Aveam bani. Joseph mă lăsase bine aranjată financiar. Davis a considerat că merită un bonus, așa că l-am plătit. Însă apoi a vrut mai mult. Mi-a trimis o fotografie cu mine plătindu-l. Se apropia procesul. Toată lumea spunea că Giradello va da o lovitură de teatru. Davis spunea că poate distruge totul.

– Autoincriminându-se? întrebă Parker.

– Nu-i păsa. Spunea că o să dispară. Dar asta nu avea să-l împiedice să facă publice fotografiile și povestea. I-am dat Lincolnul lui Joseph. Dar n-a fost de ajuns.

Se duse la fereastra întunecată și își privi propria reflexie.

Și mai era și iubitul ei, se gândi Parker, care investiga crima și se străduia să lege cele două asasinate aparent fără nici o legătură. Cazul marii sale reveniri. Îi venea să vomite.

– Nu voiam decât să-l fac să plătească, spuse ea încet, cu voce chinuită. Voiam ca amândoi să plătească pentru ce-mi făcuseră.

Ultimele rămășițe ale autocontrolului ei se fărâmițară și lacrimile porniră ca un torent. Parcă murea ceva înlăuntrul ei.

Parker o întoarse către el și o îmbrățișă blând, ca pe un copil. Nu putea face legătura între femeia pe care o cunoștea și lucrurile pe care le făcuse. Cu toate acestea, femeia pe care o cunoștea el avea să plătească și nu putea face nimic decât să fie acolo, alături de ea, în timp ce demonii o sfâșiau pe dinăuntru.

Parker părăsi clădirea și rămase o vreme în aerul nopții. Era mai aproape de dimineață decât de miezul nopții. Străzile erau de un negru lucios, umezite de ceața ce plutea deasupra oceanului. Nu era nimeni prin preajmă.

Andi Kelly era ghemuită pe scaunul din dreapta al mașinii lui Parker, înfășurată într-o jachetă de blană artificială pe care o găsi în mașină. Se trezi cu o tresărire când el descuie ușa și urcă în mașină.

Se întoarse către el și-l privi un moment. Parker porni motorul și dădu drumul la căldură.

– Cum te simți, Kev?

– Fără comentarii. Nu pot vorbi despre asta, Andi. E prea proaspăt.

– Diane Nicholson îți e prietenă? întrebă ea, precaut.

Parker încuviință din cap.

– Îmi pare tare rău, Kev.

Andi scoase o sticluță plată din poșetă și i-o oferi.

– Ia o gurită, cum obișnuia bunicul să ne spună nouă, copiilor. Ne-a învățat să jucăm poker ca să poată să trișeze și să ne ia banii de buzunar.

Parker scoase un chicotit, apoi luă sticla.

– Eddie Davis e conștient și vorbește, spuse Andi. Surse din spital spun că va fi externat în câteva zile.

– Nu merită nici măcar să strici gloanțele pe el și cu toate astea scapă cu viață dintr-o împușcătură. Rob Cole distruge viețile oamenilor în dreapta și-n stânga, iar mâine o să iasă din pușcărie, om liber, spuse Parker.

– Păi, se pare că n-a ucis pe nimeni, spuse Andi.

Ceea ce nu era neapărat adevărat, își spuse Parker.

– Vreo veste de la Abby Lowell? întrebă Parker.

– Starea ei e stabilă. Până nu scade inflamația din zona măduvei spinării, nu se știe dacă există vreo urmare permanentă. Ești terminat. Du-te acasă. Dormi. Sună-mă dacă ai nevoie de companie, spuse ea, mișcând din sprâncene.

Parker zâmbi.

– Mă bucur că ne-am regăsit, Andi. Te conduc la mașină.

– E chiar aici, spuse ea, arătând către mașina de alături. Se aplecă și-l sărută pe obraz, apoi îl îmbrățișă. Ai grijă de tine, Kevin, spuse coborând din mașină.

El dădu din cap. Dar conducând către casă pe străzile pustii, își dori să nu fie nevoit să aibă grijă de el. Câștigase o bătălie și pierduse războiul. Era o noapte în care și-ar fi dorit să se așeze într-un loc cald, dar persoana cu care ar fi vrut să împartă victoria dispăruse. Era pierdută pentru el. Pierdută pentru ea însăși. Pentru totdeauna. Nu era nimic de făcut decât să jelească.

14

Încă o dimineață californiană superbă. Soare, blocaje în trafic și întâmplări senzaționale. Toate emisiunile de știri din oraș arătau imagini cu „Pericol maxim în Pershing Square", urmate de „Împușcături pe Olvera Street". Parker se uita la televizor cu sonorul oprit.

Unul dintre lucrurile pe care le iubea cel mai mult în L.A. era sentimentul că fiecare zi era nouă, plină de posibilitatea ca visele să se împlinească. În ziua aceea, tot ce simțea era opusul speranței. În ziua aceea, avea probabil să-și piardă cariera pe care se luptase s-o readucă la viață. În ziua aceea, femeia la care ținea avea să fie acuzată de crimă, iar un criminal emoțional, un om de cea mai joasă condiție morală, avea să fie eliberat.

Parker oftă și se pregăti să facă față tuturor acestor lucruri. Cel mai bun lucru pe care-l poți face cu o zi proastă este să scapi de ea și să speri că mâine va fi mai bine.

Parker opri mai întâi la spital. Abby Lowell era o siluetă fantomatică sub cearceaful alb, mașinăriile care-i monitorizau semnele vitale fiind singurele care păreau vii.

Ochii ei se ațintiră asupra lui. Nu spuse nimic.

– Mi s-a spus că prognosticul medical, în ceea ce vă privește, este bun, spuse Parker, trăgându-și un scaun. Am înțeles că puteți să vă simțiți toate extremitățile.

Ea se uită la el un moment, încercând să se hotărască ce să spună.

– Vă mulțumesc pentru că ați rămas cu mine în parc ieri.

– Cu plăcere. Îi zâmbi: Vedeți? Nu sunt chiar atât de rău.

– Sunteți totuși destul de rău, spuse ea. M-ați tratat ca pe un criminal.

– Acum pot să-mi cer scuze, spuse Parker. Dar asta e meseria mea, să fiu bănuitor cu oamenii. În nouă cazuri din zece se dovedește că am dreptate.

– L-ați găsit pe curierul pe bicicletă?

El încuviință din cap.

– Nu are nimic de-a face cu moartea tatălui dumneavoastră.

– A încercat să-mi vândă negativele. Am crezut că era și el implicat, alături de Davis.

– De ce le-ați fi vrut? Aveați ceva de câștigat din schema șantajului?

Parker nu era convins că Abby nu era implicată.

– Am aflat cu ce se ocupa Lenny, spuse ea. Am avut o confruntare, l-am implorat să se oprească. Mi-a promis că o să se oprească, dar se prinsese în povestea asta și se temea de Eddie.

– Cum de s-a implicat de la început?

– Davis îi era deja client. A venit la Lenny și a mărturisit crima, s-a lăudat cu ea. Știa că Lenny nu poate face nimic, din cauza dreptului la confidențialitate. Apoi i-a cerut lui Lenny să-l ajute cu șantajul. Avea nevoie de cineva care să nu-l toarne și care să facă fotografiile.

– Iar Lenny a spus da, zise Parker.

Intră o asistentă care-i aruncă lui Parker o privire aspră. După epuizarea de pe fața lui Abby se vedea că nu mai rezistă mult.

– Lenny l-a turnat pe Davis la biroul Procuraturii? A vrut să păstreze ultima tranșă de plată pentru el însuși?

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

– Eu am fost, mărturisi cu voce răgușită. M-am gândit că, dacă Giradello îi va lua urma lui Davis...

Atunci Davis ar fi fost arestat pentru uciderea Triciei Crowne-Cole. Negativele nu-i arătau decât pe Davis și pe Diane. Poate că nu s-ar fi găsit nici o dovadă împotriva lui Lenny, cu excepția cuvântului unui asasin plătit. Dar Davis avea alte planuri.

– Ați discutat personal cu Giradello?

– Nu. Cu asistentul lui.

– V-ați dat numele?

– N-am putut.

Și cât de în serios ar fi luat Giradello un telefon anonim, într-un caz în care avea condamnarea asigurată și pe care își baza lansarea carierei sale politice? Nu foarte în serios. Era un miracol că se deranjase să-i trimită pe Kyle și pe Roddick pe teren să amușine.

Parker se uită la Abby, tânără și zdrobită de pierderile pe care le suferise. Ochii fetei se închiseră. Asistenta se strâmbă la Parker. El murmură un rămas-bun și ieși pe ușă.

– Cred că biroul de șomaj e în altă clădire, spuse Andi Kelly când Parker se îndreptă către ea, prin mulțimea din fața tribunalului, de unde Rob Cole și echipa sa aveau să iasă în scurt timp, pentru a anunța lumea că e un om liber.

Costumul lui Parker era șifonat după cele două ore de stat în sala de ședințe.

– Suspendare, spuse el. Treizeci de zile fără plată.

– Nu contează că ai rezolvat trei cazuri dintr-o singură lovitură.

Parker adusese pe tapet subiectul implicării dubioase a Diviziei Furturi și Crime în investigația asupra asasinării lui Lowell. Scosese în evidență faptul că foarte multă lume ar fi putut fi ucisă în Pershing Square. Nimeni nu dorise să audă treburile astea. Menționase faptul că o femeie fusese împușcată în spate de Kyle. Afacerile Interne aveau să investigheze schimbul de focuri. Kyle avea să fie consemnat la birou până la încheierea anchetei și foarte probabil avea să fie suspendat ulterior.

Cel puțin Parker avea satisfacția că Bradley Kyle nu urma să fie avansat.

Când se pronunțase sentința asupra lui Parker, șeful detectivilor îl întrebase dacă vrea să spună ceva. Parker se ridicase și îl întrebase pe Kyle direct de ce nu-l adusese pe Davis la interogatoriu, dacă Giradello îi dăduse motive pentru a-l suspecta pe Davis de uciderea Triciei Crowne.

Cu toții avuseseră o expresie de parcă încercau să arunce pisica moartă de la unul la altul. Nu luaseră în serios amenințarea lui Eddie Davis pe baza unui apel anonim. Iar Tony Giradello n-ar fi vrut să transpire faptul că un alt suspect este interogat, în ajunul pledoariei sale de deschidere în fața juraților, când le spunea că Rob Cole e ucigașul.

Așa încât Kyle și Roddick tărăgănaseră și o mulțime de oameni plătiseră un preț cumplit.

– Am demisionat, îi spuse lui Andi. Mi-am scos arma de serviciu, insigna, le-am lăsat pe toate pe masă și am plecat.

Kelly avea ochii mari.

– Dar te-ai străduit atât de tare să revii, Kev. După ce le trec dracii, or să vadă că...

– Nu vreau să vadă nimic, Andi, spuse el, clătinând din cap. Ei nu contează. Consideram că am ceva de dovedit și am făcut-o, pentru mine. Acum îmi pot vedea de viață.

– Mamă, spuse ea. E unul dintre cele mai sănătoase lucruri pe care le-am auzit vreodată de la cineva.

Agitația începu la ușile tribunalului și se propagă ca un val prin mulțime. Ușile se deschiseră, și „omul cinstit acuzat pe nedrept" ieși, împreună cu anturajul său.

Parker stătea undeva la marginea nebuniei, privind cum femeile se aruncau asupra lui Cole, urlând. I se întorcea stomacul pe dos. Se uită spre dreapta. O femeie înaltă, uluitoare, cu păr de culoarea nisipului, stătea la câțiva metri distanță, privindu-l pe Cole cu ochi reci ca gheața. Andi făcu un comentariu, iar el trebui să se aplece pentru a auzi.

În secunda aceea, femeia cu ochi cenușii scoase un pistol din poșetă, îl îndreptă spre Cole și începu să tragă.

Toată scena devenise un haos. Oameni urlând, fugind. Femeia rămăsese acolo, cu pistolul în mână.

Parker o trânti la pământ. Pistolul îi zbură din mână. Începu să hohotească, repetând:

– Uite ce a făcut din mine!

Percheziția ulterioară în casa lui Rob Cole și a Triciei Crowne-Cole scoase la iveală o adevărată colecție de casete XXX. Cele mai multe îl arătau pe Cole cu alte femei – Diane printre ele – făcând sex, luând cina, spunându-i fiecăreia că este sufletul lui pereche, că nimeni nu l-a făcut să simtă așa cum simte pentru ea.

Și mai erau și casete cu Cole și Tricia, filmate în dormitorul lor. Tricia imitându-le pe celelalte femei, implorându-l pe Cole s-o iubească, implorându-l să rămână. Amândoi râzând ca șacalii.

Și izbucni un nou scandal.

Presa cerea să știe de ce casetele nu apăruseră la investigația inițială asupra asasinării Triciei, dar nu existase nici un motiv pentru a fi căutate. În investigația privind asasinarea Triciei, nu existase nici un motiv pentru a se căuta ceva.

Parker îl angajă pe Harlan Braun, avocatul starurilor, ca să o reprezinte pe Diane. Duminicile o vizita la închisoare.

Andi Kelly scria o carte.

Legile naturii dictează ca nimic să nu se piardă atunci când un animal este ucis. Rob Cole era hrană pentru necrofagi, care se bucurau să se scobească în dinți cu oasele lui. În cele din urmă, din Cole nu avea să mai rămână nimic în afara infamiei sale. Nici nu merita altceva mai bun.

Jace stătea pe acoperișul familiei Chen, privindu-i pe Tyler și pe Bunicul jucându-se cu două mașinuțe cu telecomandă. Cei doi râdeau văzând cum mașinile se bălăngăneau în toate direcțiile.

Era o dimineață perfectă de sâmbătă. Soarele era deja cald și îi dădea lui Jace

o senzație foarte plăcută pe piele. După mai multe zile de odihnă, durerile începeau să treacă și se eliberă parțial de tensiune.

Parker îl dusese la biroul Diviziei de Furturi și Crime cu o zi înainte, astfel ca Jace să poată da o declarație despre tot ce se întâmplase în ultimele zile. Își ținuse răsuflarea practic tot timpul, așteptând ca cineva să întrebe de Tyler, dar nu se întâmplase.

În plus, Parker spusese că, dacă Jace chiar avea 19 ori 21 de ani, sau oricare dintre vârstele pe care le declara, era în mod legal adult și avea dreptul la custodia fratelui său.

Interviul fusese concentrat și foarte punctual. Ce s-a întâmplat și când. Parker stătu cu el tot timpul.

După aceea, Parker îl dusese la masă și-i explicase cazul. Davis era acuzat pentru patru crime. O frenezie a crimei, alimentată de lăcomie și de plăcerea pură de a lua vieți. Trei dintre aceste vieți, inclusiv a Etei, ar fi putut fi salvate dacă Giradello ar fi cerut arestarea lui Davis imediat după telefonul lui Abby Lowell, prin care se anunța implicarea lui Davis în asasinatul Crowne. Se deschisese o investigație.

Cel mai important pentru Jace era faptul că ieșise din încurcătură, iar familia lui pestriță și ciudată era în siguranță.

Încotro avea s-o apuce de-acum încolo nu știa sigur. Nu avea de gând să mai lucreze ca și curier. Stresul era prea mare pentru Tyler.

Jace ar fi trebuit să fie îngrijorat din cauza viitorului, dar pentru moment era mulțumit să-l privească pe fratele său jucându-se ca un copil. Era mulțumit să știe că au un cămin și o familie, și să știe că această familie nu avea prea mult de-a face cu sângele, dar avea totul de-a face cu inima.

Parker viră Jaguarul verde, de colecție, pe alee și parcă în spatele magazinului Chen.

– Kev!

Strigătul lui Tyler se auzi de pe acoperiș. O jumătate de secundă mai târziu, băiatul se năpusti pe ușa de la intrare.

– Mamăăă! Ce mașină tare!

– Îți place? întrebă Parker. Am venit să vă iau, pe tine și pe fratele tău, la o plimbare.

– Grozav!

Zece minute mai târziu erau pe drum, cu Jaguarul mârâind sub ei, cu vântul fluturându-le în păr. Parker descoperise că-i face mare plăcere să se joace de-a

„unchiul". Tyler era un omuleț senzațional. Și Jace era un om deosebit. Curajos și bun. Amândoi erau grozavi.

Parker suspecta că Jace se născuse adult. La 19 ani avea un simț al datoriei mai dezvoltat decât nouăzeci la sută din oamenii pe care-i cunoștea Parker. Jace își dedicase viața creșterii și protejării frățiorului său. Avea două servicii, și de două ori pe săptămână lua trenul către Pasadena City, ca să studieze, pentru obținerea unei diplome universitare.

Parker era de părere că nimeni n-ar merita o șansă mai mult decât Jace Damon. Și avea de gând să-i ofere una.

Viră la intrarea în complexul Paramount și opri în fața gheretei pazniculuí.

– Hei, domnule Parker. Mă bucur să vă văd.

– Și eu pe tine, Bill. Am venit împreună cu prietenii mei să-l vedem pe domnul Connors.

– Cine e domnul Connors? întrebă Tyler.

– Un amic de-al meu, spuse Parker. Matt Connors. Lucrez câte ceva pentru el, din când în când.

Jace se uită la el, suspicios.

– Matt Connors, regizorul de film? Ce fel de muncă faci pentru el?

– Ăăă... consultanță, răspunse Parker evaziv. Vorbeam cu el aseară. E interesat să te cunoască.

– De ce?

– Pentru că ai de spus o poveste de toată frumusețea, puștiule.

Parcă Jaguarul și coborâră cu toții. Alertat de Bill de la poartă, Connors îi întâmpină.

Matt Connors era suficient de atrăgător ca să lucreze în fața camerelor, dar destul de deștept ca să n-o facă. Pe lista celor mai plini de succes oameni de la Hollywood, numele lui Connors nu era cu mult mai jos decât al lui Spielberg.

– Kev Parker, prietenul meu pierdut pentru multă vreme și salvator de scenarii! se bucură Connors, îmbrățișându-l. Apoi se dădu un pas înapoi și spuse: Unde dracu' sunt notele tale pentru *Prior Bad Acts*?

– Am fost puțin ocupat să salvez orașul de violență și corupție, spuse Parker.

Connors își dădu ochii peste cap.

– O, *asta era*. Ei sunt adjuncții tăi? întrebă, uitându-se la Jace și Tyler.

– Mai degrabă agenții mei secreți, sub acoperire, spuse Parker. El este Jace Damon, iar el e fratele lui, Tyler. Ți-am povestit despre ei.

– Așa e, spuse Connors, privindu-i ca și când deja făcea castingul pentru rolurile lor.

Își strânseră toți trei mâinile. Tyler avea ochii cât cepele.

– Și putem să vizităm pe-aici? întrebă Jace.

Încerca din răsputeri să nu pară peste măsură de încântat, observă Parker. Connors desfăcu larg brațele.

– Matt Connors, ghidul vostru, vă stă la dispoziție. Haideți să facem o plimbare. Să vă arăt unde se petrece magia.

Parker și Connors, flancați de cei doi băieți, porniră prin complex, cu soarele Californiei revărsându-se asupra lor ca aurul topit, cu imperiul viselor întinzându-li-se la picioare.

Parker puse o mână pe umărul lui Connors și spuse:

– Prietene, ce poveste grozavă avem pentru tine. Și, pentru un preț generos, care l-ar ajuta să termine colegiul și facultatea, cred că Jace ar fi încântat să ți-o spună.

Connors dădu din cap, se întoarse către Jace și spuse:

– Ce părere ai, puștiule? Vrei să intri în industria filmului?

Mintea lui Jace se blocă.

– Un film? Despre mine? Despre ce s-a întâmplat?

– Exact, spuse Connors. Am deja titlul perfect. O să-i spunem *Ucide curierul...*

TAMI HOAG

Născută în Cresco, Iowa, la 20 ianuarie 1959
Locuiește în Los Angeles
Fosta ocupație: antrenor de cai

Tami Hoag și-a început cariera scriitoricească în 1988, publicând prima sa carte, *Probleme cu J.J.*, un roman de dragoste. A continuat cu alte 19 romane de dragoste, dar s-a trezit din ce în ce mai atrasă de romanele polițiste. „A fost o evoluție treptată. Am început să adaug momente de suspans romanelor de dragoste, iar când am evoluat ca scriitor și am dorit să scriu povești mai complexe, mai ample, aceasta a fost direcția firească pentru mine." *Night Sins*, publicat în 1995, a fost prima sa lucrare de suspans, un real succes. Un an mai târziu, Hoag a atins un record când trei dintre cărțile ei au ajuns pe lista de bestselleruri a publicației *New York Times*, într-un interval de zece luni.

Ideea pentru *Ucide curierul* i-a venit cu câțiva ani în urmă, când urmărea un program TV. „Era despre curierii pe bicicletă din Los Angeles și despre rolul lor în transmiterea documentelor între avocați și tribunale. Zona părea a oferi numeroase posibilități pentru intrigă, dar abia când m-am mutat în Los Angeles toate piesele s-au așezat la locul lor. A trebuit să-mi fac câteva noi cunoștințe pentru cercetare, dar mi-a făcut plăcere. Întotdeauna este interesant să stai de vorbă cu polițiștii. Probabil cel mai greu mi-a fost să mă limitez, să mențin focalizarea intrigii și să nu las orașul să invadeze cartea."

Pe Tami a adus-o în L.A. o poveste de dragoste, dar chiar și după ce relația s-a încheiat, a fost fericită să rămână în oraș. „Există aici o energie și un entuziasm extraordinare. Toată lumea vine cu un vis și, chiar dacă multe dintre ele nu se împlinesc, există întotdeauna o șansă."

Hoag, care a crescut într-un mic orășel de provincie din Minnesota, iubește natura, în special caii și călăria. Înainte de a se muta în L.A., a trăit la o fermă de cai din Virginia, antrenând cai de paradă și concurând în concursuri de dresaj la nivel național. De curând, a avut o perioadă de recuperare după un serios accident în care și-a fracturat mai multe vertebre, dar nici asta nu a îndepărtat-o de sport. „Caii sunt pasiunea mea în afara timpului în care lucrez; sunt bucuria mea, refugiul meu, terapia, salvarea și alinarea."